

Λ Ε Π Τ Ε Σ Γ Ρ Α Μ Μ Ε Σ

19 μικρές ιστορίες που παίζουν με τις λεπτές γραμμές

Πρόλογος

Πόσο λεπτές μπορεί να είναι οι γραμμές μεταξύ του πραγματικού και του φανταστικού; Πόσο λεπτές μπορεί να είναι οι γραμμές στα διλήμματα της ζωής μας; Τι είναι αυτό που κάνει τη μια πλευρά να υπερισχύει της άλλης; Οι λεπτές γραμμές κάνουν θολά τα όρια μεταξύ δυο πραγμάτων. Η φαντασία μας, όμως, κοιτάζει πέρα από αυτές τις γραμμές. Απλώνεται σε μονοπάτια που δεν γνωρίζαμε, σε μέρη που δεν θα μάθουμε ποτέ, ανταμώνει με ανθρώπους και πλάσματα που δεν θα γνωρίσουμε ποτέ, αναζητώντας πάντα ένα καταφύγιο από την πραγματικότητα.

Το παρόν ebook, παρουσιάζει 19 σύντομες ιστορίες από τους μαθητές των online τμημάτων του σεμιναρίου [«Λογοτεχνία του Φανταστικού»](#) (Μάρτιος, Απρίλιος 2021), το οποίο πραγματοποιήθηκε μέσα από την πλατφόρμα του [Skillbox.gr](#). Οι συγγραφείς στο πλαίσιο του προγράμματος ετοίμασαν προαιρετικά από ένα διήγημα, τα οποία επιμελήθηκε ο εισηγητής, συγγραφέας και μεταφραστής, Κυριάκος Χαλκόπουλος και αποτελούν μέρος της παρούσας online έκδοσης. Διηγήματα από όλο το φάσμα της Φαντασίας (Τρόμος, Επιστημονική Φαντασία, Μαγικός Ρεαλισμός, Επική Φαντασία, Παραμύθι) σας περιμένουν για να δοκιμάσουν τις δικές σας λεπτές γραμμές. Σας ευχόμαστε καλή ανάγνωση!

Περιεχόμενα

Σελίνα Χρυσουλάκη - Η Τελευταία Παράσταση	4
Λαμπρινή- Ελένη Κωνσταντή - Η ιστορία του κίτρινου φορτηγού.....	9
Μαίρη Παπαδάκη – Ταξίδι	12
Κωνσταντίνα Τσιλιγιάννη - Ένας από εμάς	14
Δέσποινα Καμπεράκη - Η Βίλα των Ονείρων.....	18
Ελίνα Μαριάν - Η απελευθέρωση.....	21
Αργυρώ Χατζηπαναγιώτου – Άγνωστο Αντικείμενο	25
Θεοδώρα Ντάσκα - Το Ενδιάμεσο	28
Θεόδωρος Κατσίκης – Το κάλεσμα.....	38
Βιβιάννα Γιαννούτσου - Σήμερα όμως είναι Σάββατο, ή μήπως δεν είναι;	43
Ελέν Μποντρούα - Star Gazer.....	47
Ευτυχία Νασιώκα - Και ζήσαν αυτοί καλά.....	53
Ουρανία Τουμανίδου - Κρύψου	57
Μαρίνα Ζερδαλή - Το γεύμα της πανσελήνου	60
Όλγα Λιαρατζή - Με την Αφροδίτη.....	65
Πέτρος Κομποθέκρας - Το δώρο και το στοίχημα.....	67
Ιωάννης Σιλλιγαρδάκης - Σε μια έρημο στα βάθη της Ασίας, έτος 2453 μ. Χ.....	74
Ρόζα Σιαφάκα - Το Μυστικό	76
Χρήστος Μπακοστέργιος - Ο Ιάσωνας.....	78

ΣΕΛΙΝΑ ΧΡΥΣΟΥΛΑΚΗ

Η Τελευταία Παράσταση

1.

Δεν έχω άλλη επιλογή από το να πω τα πράγματα με το όνομά τους. Ίσως να πιστέψετε πως έτσι έγιναν, ίσως και όχι. Δεν υπάρχει σωστή εκδοχή, μόνο το μυαλό που προσκολλάται σε στιγμές και η θολή εικόνα της μνήμης που ξεθωριάζει. Πάντα υπάρχει μια γνωστή θλιμμένη ιστορία για ένα αγόρι που αγάπησε ένα κορίτσι, για τα πράγματα που επιλέγουμε να κρατήσουμε μέσα μας, κι εκείνα που επιλέγουμε να ξεχάσουμε.

Γεννήθηκα με μια ιδιαίτερη γενετική παραμόρφωση: μια τριχωτή ουρά πενήντα εκατοστών στο πίσω μέρος της μέσης μου. Τα παιδιά στο σχολείο με αντιμετώπιζαν σαν μουσειακό έκθεμα, αλλά το χειρότερο από όλα, ήταν πως έτρεμαν στην όψη μου. Δεν είχα φίλους· όχι αληθινούς τουλάχιστον. Έφτασα στα είκοσι πέντε μου για να ανακαλύψω πως υπήρχε ένα μέρος για τέτοιου είδους αποκλίσεις της φύσης. Ο θαυμαστός κόσμος του Μίστερ Έλιοτ.

Επρόκειτο για ένα περιοδεύον τσίρκο, με αληθινά εκτρώματα που προκαλούσαν αποστροφή, όπως σχολίαζε με κακεντρέχεια το κοινό. Ένα freak show. Στην πραγματικότητα, περιλάμβανε ακροβάτες με εξαιρετική ισορροπία και ελαστικότητα. Μια γυναίκα-γοργόνα ονόματι Σίλβερ, με λέπια στα μπράτσα και στα πόδια της, που μπορούσε να αναπνέει κάτω από το νερό. Έναν άντρα που όλοι αποκαλούσαν σκέτο Μπίλι, και διάβولة· είχε τόσο μακρύ λαιμό που μπορούσε να χωρέσει τριάντα μεταλλικά στεφάνια στο κεφάλι του κι εκείνα να σταθούν στους ώμους του. Ο Μπάρτοουζ – ο πιο αγαθός άνθρωπος πάνω στην γη, γεμάτος αφέλεια και παιδικότητα, βαθιά πληγωμένος από τον χλευασμό της οικογένειάς του. Κι όλα αυτά επειδή ένα τρίτο χέρι είχε φυτρώσει στο στομάχι του και ξεπρόβαλλε σαν ρίζα καλοποτισμένου δέντρου. Θαύμαζα το γεγονός πως ήταν ικανός να ευχαριστιέται ακόμη και με το πιο ασήμαντο πράγμα.

Μετά ήταν η Γκλόρια, με τα περίτεχνα ακροβατικά της, τα καλλιγράμμα πόδια της και την όλο νάζι, παιχνιδιάρικη φωνή της. Τι δουλειά είχε ανάμεσα σε ένα τσούρμο απόκληρων; Συμπόνια. Αυτό πρέπει να ήταν. Αυτός ήταν ο λόγος που οι παραστάσεις μας είχαν τόσο μεγάλη απήχηση. Ο κόσμος δεν άντεχε να βλέπει βδελύγματα χωρίς να υπάρχει η υπενθύμιση της ομορφιάς. Είναι η αιώνια αντίθεση, η ξεκαρδιστική ειρωνεία της ζωής· δεν νομίζετε; Θα ήταν η τελευταία μου παράσταση. Κι επιτέλους θα έβρισκα το θάρρος να έλεγα στην Γκλόρια πως είμαι ερωτευμένος μαζί της. Είτε θα με αγκάλιαζε δακρύζοντας και θα την έπαιρνα μακριά από αυτή την παρωδία, είτε θα το έσκαγα μέσα στην άγρια νύχτα, σαν κυνηγημένος αναζητώντας το καταραμένο πεπρωμένο μου.

Εκείνο το απόγευμα, ο Μίστερ Έλιοτ, ο κοντόχοντρος μεσήλικας και θιασάρχης του τσίρκου, ήταν εκεί για να επιτηρεί τις πρόβες. Το μόνο που του έλειπε ήταν ένα μαστίγιο για να χτυπάει ανελέητα τις πλάτες μας, ενώ δεν του έλλειπε μια αυστηρή στριγκλιά, λατρεύοντας να κάνει υποδείξεις έστω κι αν όλα πήγαιναν ρολόι. Ήταν σωστό αρπαχτικό, εκμεταλλευτής από την κούνια του, ένας αποτυχημένος που τρεφόταν από την δική μας δόξα.

Είχε νυχτώσει από νωρίς και έβρεχε τόσο δυνατά, που νόμιζα πως η βροχή θα διαπερνούσε την λεπτεπίλεπτη τέντα. Την είχαμε στερεώσει καλά όμως, είχαμε καρφώσει μεγάλους πάσσαλους σε όλη την έκταση. Ξεκίνησα να κάνω το κόλλο μου με τα στεφάνια πετώντας τα στον αέρα, κάνοντάς τα να προσγειωθούν στα μπράτσα μου και στην ουρά μου για να αρχίσουν ένα τρελό στροβιλισμό. Η Γκλόρια πέρασε από μπροστά μου, χαμογελώντας, κάνοντάς με να χάσω για μερικά δευτερόλεπτα την συγκέντρωσή μου. Την παρακολούθησα να ανεβαίνει στην σανίδα ταλάντευσης, από όπου θα έκανε το ακροβατικό της, πιάνοντας έναν από τους δεκάδες υψωμένους κρίκους. Συνέχισα το δοκιμαστικό μου ρίχνοντας ματιές προς το μέρος της. Ήταν φορές που πίστευα πως με το άλμα της ήθελε να φτάσει στον ουρανό.

Ο Έλιοτ ξεπρόβαλλε αφήνοντας έναν αναστεναγμό απογοήτευσης. Οι υπόλοιποι ακροβάτες πήραν τις θέσεις τους κάνοντας τούμπες στον αέρα.

“Φρανκ, για τον Θεό, καμπουριάζεις πάλι!” φώναξε ο θιασάρχης. “Θαρρείς πως ο κόσμος ήρθε να δει τον τροφαντό πισινό σου; Τι καταστροφή! Ποιος μπορεί να πιστέψει πως πληρώνω ένα μάτσο ερασιτέχνες!” Και άλλες τέτοιες εξευτελιστικές προσβολές.

Χρειαζόμουν τα χρήματα. Όλοι μας τα χρειαζόμασταν. Εκτός από την Γκλόρια. Εκείνη χόρευε ανάμεσα στα αστέρια, θα μπορούσε να γίνει διάσημη με όλες εκείνες τις εξωτικές κινήσεις. Το σώμα της γινόταν τόξο και στροβιλιζόταν με τέτοιο τρόπο που γινόταν διάφανο, καθώς τα φώτα από τους εκτυφλωτικούς προβολείς αντανακλούσαν πάνω της. Όσο κοίταζα ψηλά πρόσεξα ένα μικρό σιδερένιο μπουλόνι που προεξείχε από την κούνια που στηριζόταν. Η Γκλόρια σήκωσε το ένα της πόδι σαν μπαλαρίνα και το αγκάλιασε με το μπράτσο της.

Τότε συνέβη κάτι τραγικό. Το μπουλόνι εκσφενδονίστηκε. Άκουσα τις κραυγές να βγαίνουν από τα χείλη μου, αλλά πνίγηκαν από την παράφωνα μουσική, τον ορυμαγδό της βροχής και τις κατσάδες του Έλιοτ. Η Γκλόρια γλιστρούσε στο απόλυτο κενό με μια σιωπηλή γαλήνη, σαν να είχε πιστέψει και η ίδια ότι ήταν ένα ακόμη ακροβατικό. Μόνο που δεν υπήρχε θαυματουργό σκοινί γύρω της ώστε να ανακόψει την θανάσιμη πτώση της. Ο Έλιοτ σώπασε και η μουσική νέκρωσε. Όλοι ευχήθηκαν να ήταν κάποιο όνειρο από το οποίο θα ξυπνούσαν. Δεν ήμουν ο πρώτος που έτρεξε στην πίστα. Τα δικά μου πόδια είχαν κολλήσει σε ένα στρώμα πίσσας, με εκείνη την πραγματικά ανελέητη, αναπόδραστη σκέψη να έχει παγιδευτεί στο κεφάλι μου. Τι συνέβαινε σε ένα σώμα μετά από μια πτώση δέκα μέτρων; Φοβόμουν για το θέαμα, πολύ περισσότερο από το γεγονός πως η Γκλόρια δεν θα μάθαινε ποτέ πως ένιωθα για εκείνη.

Ο Μπάρτοουζ άρχισε να παραληρεί, σάλια πεταγόταν στο στόμα του· ήταν ξεκάθαρο ότι θα τον έπιανε πάλι κρίση πανικού. Όταν τελικά σύρθηκα κοντά της, η Γκλόρια έμοιαζε ακίνητη, σα να είχε παγώσει η ζωή μέσα της. Το σώμα της ήταν σε πλαγιαστή θέση και μπορούσα να δω την μελανιασμένη ράχη της κάτω από την στολή της. Άπλωσα το χέρι μου στο λαιμό της αναζητώντας κάποιο παλμό. Η ζεστασιά την είχε εγκαταλείψει τόσο γρήγορα! Το μόνο που ήθελα ήταν να την κρατήσω στην αγκαλιά μου, το μόνο που ήθελα ήταν να της δώσω την δική μου πνοή. Ήθελα να της δώσω την αγάπη μου, μα δεν ήταν αρκετή για να την φέρει πίσω. Η Σίλβερ είχε ξεσπάσει σε γοερούς λυγμούς πίσω μου, και ο Έλιοτ, εκείνο το μικρόψυχο, αναίσθητο κάθαρμα ωρυόταν πως του είχαμε καταστρέψει την παράσταση, και πως είχε ξοδέψει τόσα λεφτά για πάρτη μας, και πως ήμασταν ένα μάτσο άχρηστοι τσαρλατάνοι.

Αυτό ήταν. Η τελευταία έξοδός μου θα ήταν αλλιώςτικη. Η μετάλλαξη μου – μερικοί θα έλεγαν πως ήμουν περισσότερο ζώο, παρά άνθρωπος – με ώθησε να αρπάξω τον Έλιοτ από το σβέρκο. Τον έσφιξα τόσο που το ασπράδι των ματιών του άρχισε να κοκκινίζει. Και μετά τον άφησα. Ακόμη και μέσα στο πένθος μου και στην συναισθηματικά φορτισμένη κατάσταση στην οποία βρισκόμουν, ήμουν καλύτερος από εκείνον.

“Μαζέψτε τα” γύρισα και αποκρίθηκα στον θίασο που παρακολουθούσε μουδιασμένος. “Δεν θα υπάρξει άλλη παράσταση”.

Ο Φρανκ, ένας από τους ακροβάτες, με πλησίασε. “Δεν μπορούμε να πάμε στην αστυνομία. Το καταλαβαίνεις, έτσι; Που θα βρεθείς εσύ και οι όμοιοί σου; Έχεις δει πως σας κοιτάζει ο κόσμος; Ο Έλιοτ είναι ένα απόβρασμα, του αξίζει να το χρεωθεί, αλλά τί ειδική μεταχείριση θα έχουν τα φιλαράκια σου; Στην καλύτερη περίπτωση θα τους κλείσουν σε κάποιο άσυλο για την υπόλοιπη ζωή τους”. Κούνησε το κεφάλι του. “Η Γκλόρια δεν θα το ήθελε αυτό. Τους λάτρευε”.

Είχε δίκιο. Μπορεί να είμαστε παραμορφωμένοι, με νοητική υστέρηση, αλλά έχουμε καρδιά. Και χτυπάει δυνατώτερα από πολλούς εκεί έξω.

“Μια τελευταία παράσταση. Για εκείνη” συμφώνησε ένας άλλος ακροβάτης. “Και μετά είμαστε ελεύθεροι, θα ταξιδέψουμε στον κόσμο. Τί λες;”

Ο Έλιοτ βαριανάσαινε σκυμμένος κατάχαμα, κοιτούσε τον θίασό του με μισητό βλέμμα.

“Μόλις τελειώσει η παράσταση, θα πάμε στο δάσος να σκάψουμε ένα λάκκο” είπα συνεπαρμένος από την αποφασιστικότητά μου.

Η Γκλόρια ήταν ακόμη στην πίστα, ακίνητη και παγωμένη, πιο όμορφη από ποτέ, σαν άγγελος.

2.

Η παράσταση είχε περισσότερο κόσμο από ποτέ και κανείς δεν αντιλήφθηκε την απουσία της όμορφης Γκλόρια. Ήταν στενάχωρο. Ο απρόσμενος θάνατός της περιστρεφόταν σε μια δίνη ενοχής που απειλούσε να μας καταπιεί. Όταν ξεφορτωθήκαμε τον κόσμο, η καταιγίδα είχε δυναμώσει. Εγώ και ο Φρανκ μαζέψαμε τα πράγματα από την σκηνή της και τα παραχώσαμε σε μια βαλίτσα. Τι στο διάβολο έκανα; Θα έθαβα την γυναίκα που αγαπούσα; Αφουγκράστηκα την βροχή πάνω από την ξεψυχισμένη ανάσα μου.

Είχαμε στήσει το τσίρκο καταμεσής ενός δάσους, γεμάτο συκομουριές και βελανιδιές. Σήκωσα την Γκλόρια στα μπράτσα μου και το κεφάλι της έγειρε στο πλάι σαν να ήταν από αιθέρα. Μπροστά μου ο Φρανκ έσερνε την βαλίτσα με την βοήθεια του Μπίλι. Πίσω μου ακολουθούσαν ο Έλιοτ, η Σίλβερ και ο Μπάρτρουζ.

“Άντε, τράβα την βαλίτσα!” Είδα πως ο Φρανκ είχε σταματήσει αγκομαχώντας. Τα ροδάκια της βαλίτσας χώνονταν όλο και πιο βαθιά στο νωπό στρώμα λάσπης.

“Πρόσεχε ηλίθιε! Άνοιξε!” φώναξε ξανά ο Φρανκ.

Ο Μπίλι άφησε την βαλίτσα να πέσει και τον κάρφωσε με ένα περίλυπο ύφος. Ήταν λιγάκι αργόστροφος, αλλά όλοι τον συμπαθούσαμε. “Ίσως αν κάτσουμε πάνω για να κλείσει;”

Ο Φρανκ στράφηκε και με κοίταξε πτοημένος και για πρώτη φορά πρόσεξα πως το γυάλινο μάτι του δάκρυζε. Ήμασταν όλοι γεμάτοι απόγνωση, βρεγμένοι ως το κόκαλο, εκτός από την Σίλβερ που απολάμβανε την βροχή σαν μικρό παιδί. Σε

κάθε βήμα της σήκωνε το κεφάλι και την γεύταν χοροπηδώντας στις μύτες των γυμνών ποδιών της. Αν μπορούσε θα ζούσε για πάντα κάτω από το νερό.

“Γιατί δεν είπες στον Ράσμους και στον Μόρις να βοηθήσουν;” ρώτησα τον Έλιοτ που κουβαλούσε το φτυάρι.

Με στραβοκοίταξε, δεν είχε ξεπεράσει την επίθεσή μου. “Τους το είπα, αλλά προτίμησαν να δουν τηλεόραση”.

Ήταν πέρα για πέρα ανόητη η ερώτησή μου. Ο Ράσμους και ο Μόρις ζούσαν εκτός πραγματικότητας, σε ένα κόσμο όπου υπήρχαν μόνο τα καρτούν και οι καραμέλες βουτύρου, αλλά ακόμη κι εγώ παραδεχόμουν πως ήταν οι πιο γεροδεμένοι. Ας ήταν έτσι, όμως. Ας μην έσκαβαν κι άλλοι τον λάκκο της, ας μην το έκαναν ακόμη πιο αληθινό.

Βρήκαμε ένα σημείο κάτω από τον λόφο. Τα καλοκαίρια θα φύτευαν ολόγυρα λουλούδια και σκέφτηκα πως ήταν ταιριαστό. Φυσικά εμείς δεν θα ήμασταν εδώ για να τα δούμε. Ξάπλωσα απαλά την Γκλόρια στο νοτισμένο χώμα. Είχε αρχίσει να γίνεται άκαμπτη σαν κούκλα. Τούφες από τα βρεγμένα ολόξανθα μαλλιά της κόλλησαν στο πρόσωπό της. Απέμεινα να την περιεργάζομαι, ξέροντας ότι θα ήταν η τελευταία φορά που την έβλεπα. Σκούπισα τα βλέφαρά μου με την ανάστροφη της παλάμης μου.

“Δώσε μου το φτυάρι” διέταξα τον Έλιοτ.

Με συγκλόνισε η ψυχραιμία της φωνής μου. Αν δεν έκανα γρήγορα αυτό που είχα σκοπό να κάνω, θα λύγιζα. Κάρφωσα την μύτη του φτυαριού στο υπέδαφος, ήταν πιο μαλακό από ότι περίμενα. Όσο έσκαβα, βάλθηκα να σχηματίζω ένα βουναλάκι χώματος πίσω μου. Τότε η Σίλβερ χλόμιασε λες και μόλις είχε συνειδητοποιήσει τι συνέβαινε γύρω της.

“Θέλω να κλάψω! Δεν αντέχω άλλο!”

“Σώπασε, γείρε στον ώμο μου” μουρμούρισε ο Μπάρτοουζ.

Την αγκάλιασε με στοργή κι εκείνη αφέθηκε στο κράτημα του. Απέμεινα να τους παρατηρώ, δεν είχα την δύναμη να συνεχίσω και το ήξερα. Ο λάκκος μου γέμιζε νερό. Βύθισα το φτυάρι πιο βαθιά και ξάφνου δεν υπήρχε τίποτε γύρω μου παρά μόνο εγώ και η Γκλόρια κι ένας μισοσκαμμένος λάκκος ανάμεσά μας. Και η αδιάκοπη βροχή που σχημάτιζε μια λιμνούλα στην τρύπα που είχα σκάψει. Λάσπη και θάνατος. Και ο πόνος που κρατούσα φυλακισμένο στην ψυχή μου.

“Αφήστε τις κλάψες κι ελάτε να την σηκώσουμε!” μας επέπληξε ο Έλιοτ. Φαντάστηκα το κεφάλι του μέσα στο απόπλυμα της λίμνης κι αυτό με επανέφερε.

Η φωνή μου ήταν ένα μείγμα θλίψης και θυμού. “Θα το κάνω εγώ”.

Την σήκωσα κρατώντας την για μια στιγμή ως το τέλος της αιωνιότητας και την άφησα να κυλήσει στον λάκκο. Ρίχνοντας την πρώτη στρώση λάσπης, είδα φευγαλέα το ακουμπισμένο στο στήθος χέρι της να γλιστράει στο πλευρό της με μια ανεπαίσθητη κίνηση. Φαίνεται πως το πρόσεξε και η Σίλβερ γιατί έβαλε την παλάμη της στα χείλη. “Σταμάτα!” φώναξε. “Νομίζω πως κουνήθηκε! Δεν είναι νεκρή τελικά!”

Έσκυφα πάνω στην Γκλόρια, μα η ανάσα της είχε εγκαταλείψει προ πολλού το τσακισμένο κορμί της. Έβαλα την βαλίτσα πλάι της και συνέχισα να φτυαρίζω το χώμα, παρόλο που η Σίλβερ έβγαζε ακανόνιστους ήχους και χτυπιόταν. Αυτό που είχε συμβεί ήταν ικανό να μας τρελάνει, το δίχως άλλο. Ήταν ένα ατύχημα, επανέλαβα στον εαυτό μου. Η ζωή είναι γεμάτη από αυτά.

Ο Μπάρτοουζ άπλωσε το τρίτο χέρι του ώστε να δούμε όλοι τι κρατούσε. Ήταν μια μαραμμένη, μουσκεμένη χούφτα

από τριαντάφυλλα και δεν είχαν μείνει παρά ελάχιστα πέταλα πάνω τους. Τα μάτια του ήταν γεμάτα δάκρυα κι όμως χαμογελούσε, με εκείνο το ατόφιο και αθώο χαμόγελο ενός παιδιού.

ΛΑΜΠΡΙΝΗ- ΕΛΕΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΗ

Η ιστορία του κίτρινου φορτηγού

Ο Πίτερ ανακάθισε με μια απότομη κίνηση στο κρεβάτι του. Η ματιά του περιφέρθηκε βαριεστημένα στους τοίχους του δωματίου του. Η μέρα ήταν βροχερή και ασυνήθιστα κρύα. Στάθηκε για λίγο, κοιτώντας περιφρονητικά, το σετ από στρατιωτάκια που βρίσκονταν διάσπαρτα πάνω στο χαλί. Ήταν δώρο της μητέρας του από τα προηγούμενα γενέθλιά του, και όπως κάθε παιχνίδι, έτσι κ' αυτό έχασε γρήγορα τη γοητεία του. Σηκώθηκε και σύρθηκε μέχρι το «μπαούλο της χαράς» όπως το αποκαλούσε η μητέρα του, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να βρει κάτι περισσότερο ενδιαφέρον ώστε να ασχοληθεί μαζί του.

Τα χέρια του ψηλάφησαν στα τυφλά ένα κίτρινο φορτηγάκι. Δεν θυμόταν πως είχε βρεθεί εκεί μέσα. Δεν θυμόταν καν να το έχει ξαναδεί. Το έσφιξε στα χέρια του με χαρά και βάλθηκε να οδηγεί επιδεικτικά πάνω από μερικούς άτυχους στρατιώτες, όταν μια γλυκιά γυναικεία φωνή διέκοψε τη ροή του παιχνιδιού του. «Έρχομαι μαμά» αποκρίθηκε με ανυπομονησία. Μια λαχταριστή μυρωδιά από τηγανιτές πατάτες με λουκάνικα χτύπησε τα ρουθούνια του. Αμέσως γύρισε για να αφήσει το φορτηγάκι πάλι πίσω στα παιχνίδια του, αλλά μια γρήγορα ματιά στο ελαφρώς νοτισμένο παράθυρό τον σταμάτησε κάνοντας τον να ασπρίσει από ανησυχία.

Απέναντι από το μικρό προασιακό σπίτι του Πίτερ, ανάμεσα στα δύο δέντρα όπου συνήθιζε να περνάει το χρόνο του σκαρφαλώνοντας τα απογεύματα, βρισκόταν τώρα άτσαλα παρκαρισμένο, ένα παλιό κίτρινο φορτηγάκι. Η ομοιότητα με τη μινιατούρα με την οποία έπαιζε πριν μόλις ένα λεπτό ενέπνεε δέος.

Ο Πίτερ κόλλησε το πρόσωπο του στο τζάμι με ένα μείγμα περιέργειας και νευρικότητας. Το ξεθωριασμένο χρώμα του φορτηγού γυάλιζε προκλητικά στη σιγανή βροχή, ενώ οι ρόδες του ήταν σχεδόν ολοκληρωτικά βυθισμένες στη λάσπη. Φαινόταν παρατημένο για χρόνια, με τη σκουριά να κατατρώει τη μπογιά και την υγρασία να σαπίζει την ξύλινη καρότσα. Κι' όμως ήταν αδύνατο να βρίσκεται εκεί τόσα χρόνια απαρατήρητο. Το παρακολούθησε λίγες στιγμές ακόμα, πριν φύγει σκυθρωπός, κλείνοντας την πόρτα του δωματίου πίσω του.

Καταβρόχθισε βιαστικά τις πατάτες του αφού πρώτα τις βούτηξε σε μπόλικη κέτσαπ και έκατσε σκεφτικός με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στο τραπέζι. Η Τζέσικα κοντοστάθηκε μπροστά από το τραπέζι παρατηρώντας τον. Έτσι όπως στεκόταν έμοιαζε τόσο πολύ στον πατέρα του, κι' ας μην το ήξερε. Το ίδιο ονειροπόλο βλέμμα, το ίδιο σταύρωμα των χεριών. Ο Πίτερ γύρισε και την κοίταξε ξαφνικά με εκείνα τα ερευνητικά γαλάζια μάτια του, και για μια στιγμή νόμιζε πως είχε απέναντί της τον Φράνκι. Θυμήθηκε τις μακρινές εκείνες μέρες, τις καλές ημέρες. Ο Φράνκι ήταν τότε ένας νεαρός, όμορφος και επιπόλαιος άντρας. Αφέθηκε, τον εμπιστεύτηκε, και εκείνος μπήκε απλά μια μέρα σε εκείνο το καταραμένο Chevrolet με το απαίσιο κίτρινο ικτερικό χρώμα, και εξαφανίστηκε. Τουλάχιστον πριν την εγκαταλείψει, πριν από εννιά χρόνια χρόνια, της χάρισε το μεγαλύτερο δώρο που μπορεί να κάνει ένας άντρας σε μια γυναίκα.

«Γιατί με κοιτάζεις έτσι;» ρώτησε ο Πίτερ βγάζοντας την απότομα από τη ρέμβη της.

«Απλώς δεν μπορώ να πιστέψω το πόσο γρήγορα μεγάλωσες, γλυκέ μου».

Ο Πίτερ τότε βάρυνε συνειδητά τη φωνή του και απάντησε με στόμφο στη μητέρα του «Ο μεγάλος σου γιος θα ήθελε λίγες πατάτες ακόμη».

«Αμέσως», είπε η μητέρα του γυρίζοντας την πλάτη της ώστε να μην την δει να βουρκώνει.

Ο Πίτερ αφοσιώθηκε στο φαγητό του, ξεχνώντας τελείως την εμφάνιση του φορτηγού. Ο Τζέσικα σκούπισε τα μάτια της και κάθισε ξανά στο τραπέζι. Αγκιστρώθηκε από αυτή τη γαλήνια στιγμή, ξεχνώντας και αφήνοντας πίσω και εκείνη με τη σειρά της την ανάμνηση του πρώην άντρα της.

Ήταν Δευτέρα, και τις Δευτέρες η Τζέσικα δούλευε συνήθως υπερωρίες στην καφετέρια. Ο Πίτερ συχνά δυσανασχετούσε που έπρεπε να μένει ολομόναχος τόσες ώρες, αλλά όχι απόψε. Είχε αποφασίσει να εξερευνήσει αυτό το σκουριασμένο φορτηγό και για να το επιτύχει έπρεπε να κρατήσει την αποστολή του μυστική. Καληνύχτισε τη μητέρα του λέγοντας της πως θα έπεφτε για ύπνο νωρίς και ίσως να μην τον προλάβαινε ξύπνιο. Εκείνη του έδωσε ένα τρυφερό φιλί στο μέτωπο και προχώρησε προς την έξοδο αναφωνώντας «Να προσέχεις! Και να μην ανοίξεις σε κανέναν!». Η Τζέσικα μισούσε το ωράριο της δουλειάς της, ειδικά όταν άφηνε τον Πίτερ μόνο του στο σπίτι. «Ας όψεται η ανάγκη», μουρμούριζε κάθε φορά που έφευγε, χαμηλόφωνα για να μην ακουστεί.

Ο Πίτερ δεν είχε μυστικά από τη μαμά του αλλά ήξερε πως αυτό που ήθελε να κάνει θα του το απαγόρευε. «Εξάλλου τί είναι ένα τόσο δα μυστικό» σκέφτηκε, «αφού θα έχω γυρίσει μέχρι εκείνη να φτάσει». Με γοργά βήματα, σχεδόν τρέχοντας, ανέβηκε τη σκάλα για το δωμάτιο του. Ξετρύπωσε από την ανακατεμένη ντουλάπα του το σακίδιο των εξερευνήσεων του, όπως το ονόμαζε, πέταξε μέσα το μπλε φακό που βρισκόταν στο κομοδίνο του και με προσοχή τοποθέτησε σε μια άλλη εξωτερική θήκη τη νέα του μινιατούρα. «Ας ξεκινήσουμε!» αναφώνησε, «αφού όμως πρώτα ψάξω για μερικές λιχουδιές». Κατέβηκε με βήμα ταχύ προς την κουζίνα και όμοιος με σίφουνα άρχισε να ανακατεύει τα συρτάρια μέχρι που βρήκε ένα σακουλάκι πατατάκια. Το έβαλε και αυτό στην τσάντα και ξεκίνησε για την αποστολή του.

Μόλις πέρασε το κατώφλι της εξώπορτας τον κυρίεψαν οι τύψεις για αυτό που έκανε πίσω από την πλάτη της μαμάς του, όμως γρήγορα στρέφοντας το βλέμμα του προς το φορτηγάκι που έδειχνε να τον καλεί επιδεικτικά, οι τύψεις του διαλύθηκαν.

Το φως είχε αρχίσει να υποχωρεί καθώς σουρούπωνε, και ο Πίτερ με μια γρήγορη κίνηση έβγαλε από την τσάντα του το φακό. Ακόμη έβλεπε καθαρά στο ημίφως και προτίμησε να μην τον ανάψει. Το βήμα του τώρα γινόταν αργό και σταθερό καθώς κατευθυνόταν προς το αντικείμενο που φάνταζε για αυτόν σαν θησαυρός. Σκέφτηκε για άλλη μια φορά να γυρίσει πίσω και κοντοστάθηκε στο μέσο της διαδρομής, όμως η σκέψη του εξαφανίστηκε ως δια μαγείας. Συνέχισε να περπατά εμπρός λες και τον τραβούσε με ορμή ένα μαγνητικό πεδίο.

Όταν έφτασε μπροστά στο σκουριασμένο προφυλακτήρα, είχε κιόλας νυχτώσει. Πάτησε το κουμπί για να ανάψει το φακό, εκείνος φεγγοβόλησε στιγμιαία και ύστερα έσβησε. «Χαζές μπαταρίες!», σκέφτηκε και βάλθηκε να το χτυπάει με μανία. Ο φακός όμως δεν άναψε. Τη στιγμή που έκανε μεταβολή για το σπίτι, ένα έντονο φως άναψε πίσω του.

Τα φώτα του φορτηγού τον τύφλωσαν καθώς γύρισε για να σιγουρευτεί για την προέλευση του φωτός. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα, αφού τα μάτια του είχαν προσαρμοστεί πια, φώναξε : «Ποιος είναι εκεί;» και αφού κανείς δεν

αποκρίθηκε συνέχισε : «Με συγχωρείτε! Δεν ήξερα ότι ανήκει σε κάποιον».

Καμία απάντηση ξανά. Αποφάσισε να πλησιάσει και να κοιτάξει προς το παράθυρο του οδηγού. Διστακτικά, και σφίγγοντας τη λαβή του φακού στο δεξί του χέρι προχώρησε προς το παράθυρο αλλά προς έκπληξη του δεν υπήρχε κανείς. Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ένα οξύς μεταλλικός ήχος σαν παλιά κλειδαριά και η πόρτα άνοιξε μπροστά του. Ταραγμένος, έκανε ένα βήμα προς τα πίσω αλλά ένας εκκωφαντικός θόρυβος μαρσαρίσματος του έκοψε τη φόρα κοκαλώνοντας τον. Οι κόρες των ματιών του είχαν διασταλεί. Ο Πίτερ κινούνταν τώρα προς την πόρτα σαν μαγεμένος. Τράβηξε το χερούλι της πόρτας για να μπορεί να μπει στη θέση του οδηγού και η πόρτα με τη σειρά της έτριξε. Όταν μπήκε η πόρτα πίσω του έκλεισε με τέτοια ορμή που ο ήχος της κλειδαριάς που έπεφτε ξανά σχεδόν δεν ακούστηκε. Και ενώ το φως δυνάμωνε και μια παράξενη μουσική άλλης εποχής έπαιζε στο ράδιο που αυτοβούλως είχε ανοίξει, ο Πίτερ δεν άκουγε πια.

Το επόμενο πρωί ο αέρας φυσούσε λυσσαλέα, κάνοντας τα δύο δέντρα όπου άλλοτε περνούσε το απόγευμα του ο Πίτερ να ταλαντεύονται με μανία. Το κίτρινο φορτηγάκι είχε χαθεί.

ΜΑΙΡΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ

Ταξίδι

Ξύπνησε αγχωμένη, μετά την τρίτη κατά σειρά αναβολή του ξυπνητηριού. Είχε μόλις τρεις ώρες πριν από την πτήση. Προλαβαίνω άνετα, είπε. Και ξεκίνησε να τρέχει μέσα στο σπίτι. Κοιτάχτηκε βιαστικά στον καθρέφτη πριν φύγει: μακριά μαύρα σγουρά μαλλιά που θύμιζαν ζούγκλα, τεράστια μαύρα μάτια και χλωμή, όπως πάντα, επιδερμίδα. Κούκλα είσαι, κορόιδεψε το είδωλό της, έσβησε το φως, πήρε την βαλίτσα και έφυγε βιαστικά.

Έφτασε στο τυπικό δώρο-που-πρέπει-να-είσαι-νωρίτερα στο αεροδρόμιο και αφού έδωσε την βαλίτσα στο γκισέ, απομονώθηκε σε μια απόμερη θέση στην αίθουσα αναμονής. Η πτήση για Πεκίνο θα διαρκούσε κάτι λιγότερο από 11 ώρες, οπότε είχε προμηθευτεί δύο νέα μυθιστορήματα και μουσική, ώστε να κάνει το ατέλειωτο αυτό ταξίδι λιγότερο βαρετό. Ήταν από τις τυχερές, σκέφτηκε, κοιμόταν τόσο εύκολα στις πτήσεις.

Η επιβίβαση ξεκίνησε και πήρε θέση μαζί με τους άλλους επιβάτες. Τους παρατήρησε: κυρίως Ασιάτες, οικογένειες Κινέζων με παιδιά, χωρίς παιδιά, όλοι απαραίτητως με την φωτογραφική μηχανή ανά χείρας. Αρκετοί Ευρωπαίοι, πιο φασαριόζοι, τουρίστες, σκέφτηκε, όπως εγώ. Στην είσοδο του αεροπλάνου την υποδέχτηκαν οι αεροσυνοδοί, δύο αρκετά ψηλές Ασιάτισσες, μία με κοντά μαύρα μαλλιά και η δεύτερη με ξανθά καρέ μαλλιά. «Καλώς ορίσατε» είπε με σπαστά ελληνικά η ξανθιά. «ευχαριστώ» της απάντησε, και προχώρησε προς την θέση της. Η ετικέτα “70C” δεν άργησε να φανεί, βολεύτηκε στην θέση της δίπλα σε μια γριούλα, έδεσε την ζώνη και περίμενε την αναχώρηση. Λίγη ώρα αργότερα, το θηριώδες Airbus σηκωνόταν στον αέρα με ένα βρυχηθμό και ξεκολλώντας τις ρόδες από τον αεροδιάδρομο, ξεκίνησε το μακρινό του ταξίδι. Άκουσε αφηρημένη την ανακοίνωση του πιλότου, Γιώργου κάτι-που-δεν-συγκράτησε, ότι η πτήση θα διαρκέσει περίπου 11 ώρες, ο καιρός θα είναι γενικά αίθριος (ακούστηκε αίθριοςσςς, καθώς υπερτόνιζε τα Σίγμα στις λέξεις) και τους ευχήθηκε καλή πτήση. Χάζευε έξω από το παράθυρο αφηρημένη, έκλεισε τα μάτια.

Το επόμενο δευτερόλεπτο οι βόμβες που έπεφταν σφύριζαν μακριά της και το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να συνεχίσει να τρέχει. Ήξερε ότι αν σταματούσε, ίσως να ήταν η επόμενη που θα βρισκόταν νεκρή. Όλοι οι στρατιώτες το γνώριζαν αυτό. Τα χαρακώματα ήταν κοντά, όμως θα άντεχε μέχρι εκεί; «Βοήθησε με» άκουσε πίσω της μια φωνή. Γύρισε και είδε την ξανθιά Ασιάτισσα, πεσμένη και γεμάτη αίματα από μια πληγή στην κοιλιά. Το μυαλό της δεν μπόρεσε να επεξεργαστεί εκείνη την στιγμή, όμως το σώμα της την πρόσταξε να συνεχίσει να τρέχει. Λίγα λεπτά αργότερα, ασφαλής όσο θα μπορούσε να είναι, αναρωτιόταν αν θα μπορούσε να είχε σώσει την συντρόφισσα της.

Ξύπνησε ιδρωμένη, σφίγγοντας την ζώνη του καθίσματος της. Ηρέμησε, σκέφτηκε. Είναι μόνο ένα όνειρο. Έψαξε με το βλέμμα της στον διάδρομο, μήπως εντοπίσει την ξανθιά αεροσυνοδό. Δεν φαινόταν κάπου. Πάτησε το κουμπι επικοινωνίας, πάνω ακριβώς από το κάθισμα. Ένας νεαρός Ασιάτης εμφανίστηκε χαμογελώντας.

“How can I help you madam?”

“Well...yes...I would like to have some water .Please”

“Of course madam”

Λίγα λεπτά μετά.

“Here it is madam. Is there anything else I can do for you?”

“Thank you. Sorry...may I ask? The blond lady that welcomed us before? I cant see her...”

“Well, there is no blond hostess in this flight, madam. Only me and Tina, but she has short dark hair.”

Και έφυγε. Κρύος ιδρώτας κύλησε στην πλάτη της. Κάποιο λάθος θα έγινε, σκέφτηκε. Ίσως δεν πρόσεξα σωστά, ίσως είμαι αφηρημένη. Διάβασε λίγο το βιβλίο της για να ηρεμήσει, άκουσε μια ακόμα ανακοίνωση από τον πιλότο με το έντονο σίγμα στην προφορά (κάτι για το ύψος του αεροπλάνου σε χιλιάδες πόδια και τον καιρό) και προσπάθησε να χαλαρώσει. Δεν άργησε να αποκοιμηθεί.

Άνοιξε τα μάτια της και αντίκρισε την χιονισμένη χαράδρα από κάτω της . Το συνεργείο διάσωσης δεν είχε πολύ χρόνο στην διάθεσή του, έπρεπε να βιαστούν εάν ήθελαν να προλάβουν ζωντανή την νεαρή ορειβάτησα που αγνοούταν εδώ και λίγες ώρες. Ο καιρός όμως δεν τους βοηθούσε, ούτε και οι -25C που επικρατούσαν. Συνέχισε με κόπο την ανάβαση, καρφώνοντας το βοηθητικό πιλό με όση δύναμη της είχε απομείνει. Το σημείο που αυτό καρφώθηκε, υποχώρησε σχεδόν αμέσως. Όπως σχεδόν αμέσως άρχισε και η πτώση της, που ανακόπηκε απότομα από το τράβηγμα στο σχοινί του άλλου διασώστη, του Γιώργου. «Προσπάθησε να κρατάς χαλαρό το βάρος σου», της φώναξε. «Θα προσπαθήσω να σε δέσω». Ήξερε ότι είχε λίγα λεπτά πριν τραβήξει και τους άλλους δύο μαζί της. Ίσως προλάβαινε να την δέσει, ίσως και όχι. Έτσι θα πεθάνω, σκέφτηκε. Ακούγοντας την τσιριχτή φωνή της Κάτιας και την περίεργη προφορά του Γιώργου που της φώναζε, πάντα με το περίεργο σίγμα. Το αποφάσισε αμέσως. Και έκοψε το σχοινί που την ένωνε με την ομάδα.

Η πτήση 5782 της AirChina προσγειώθηκε 10 λεπτά νωρίτερα από την αναμενόμενη ώρα άφιξης. Η γηραιά κυρία της θέσης 70B μάζεψε με την ησυχία της την ζακέτα της και την τσάντα της, που είχε απλώσει στο διπλανό κάθισμα. Είναι ωραία όταν δεν κάθεται κανείς δίπλα σου σε τόσο μεγάλη πτήση, σκέφτηκε. Και ετοιμάστηκε για την αποβίβαση.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΤΣΙΛΙΓΙΑΝΝΗ

Ένας από εμάς

Όλα ξεκίνησαν ένα βράδυ του περασμένου Αυγούστου. Γύριζα από την καθημερινή βραδινή μου βόλτα όταν εμφανίστηκε μπροστά μου. Περνούσα έξω από το στενάκι κοντά στο διαμέρισμά μου, το οποίο φοβόμουν όλη μου την ζωή. Σκοτεινό έτσι όπως ήταν, έμοιαζε λες και δεν είχε τέλος. Κάθε φορά που περνούσα από μπροστά δεν έπαιρνα το βλέμμα μου από εκεί μέχρι να βρεθώ σε ασφαλή απόσταση. Εκείνη την νύχτα όμως ήταν διαφορετικά. Από μέσα βγήκε ένα... πλάσμα. Ήταν ψηλό με πολύ ασυνήθιστο παρουσιαστικό. Φορούσε μια μακριά μαύρη μπέρτα που ο γιακάς της, σηκωμένος πάντα, έμοιαζε με φτερά νυχτερίδας. Τα μάτια του πλάσματος, που είχαν χρώμα σκοτεινό και βλέμμα παγωμένο, έλαμπαν μέσα στο σκοτάδι. Με έκαναν να ανατριχιάσω. Δεν μπορούσα όμως να τα αποφύγω. Είχαν κάτι το μαγικό. Κάτι το ελκυστικό που δεν με άφησε να τους αντισταθώ. Αυτή η πρώτη επαφή ήταν που έκανε την μεγαλύτερη ζημιά. Όταν και το δικό του βλέμμα γύρισε στο δικό μου πάγωσα ολόκληρος. Έμεινε να με κοιτάει για λίγο βαθιά μέσα στα μάτια λες και περιεργαζόταν την ψυχή μου. Ύστερα ένα χαμόγελο, πονηρό και σατανικό, απλώθηκε στα χείλη του που ήταν κόκκινα σαν αίμα. Με πλησίασε, χωρίς να πάρει μακριά μου αυτό το βλέμμα και σαν σε κλάσματα δευτερολέπτου βρεθήκαμε μαζί στο σπίτι και στην κρεβατοκάμαρά μου. Από τότε δεν σταμάτησα να το βλέπω. Ήταν σαν να εξαφανίστηκε από την ζωή μου αλλά όχι από τον περιβάλλοντα χώρο μου. Κάθε βράδυ από εκείνη την μέρα και μετά το έβλεπα στο ίδιο ακριβώς στενάκι και κάθε βράδυ είχαμε την ίδια κατάληξη. Δεν ήμασταν μαζί, δεν ήξερα καν το όνομά του ή τίποτα άλλο για αυτό. Τα συναισθήματά μου όμως για εκείνο δεν άργησαν να δημιουργηθούν μέσα μου, και αυξάνονταν μέρα με την μέρα. Ή μάλλον... βράδυ με βράδυ.

Όσο όμως περνούσε ο καιρός άρχισα να παρατηρώ κάποια περίεργα στοιχεία σε εκείνο. Κάποιες απροσδιόριστες συνήθειες ή συμπεριφορές όταν ανέφερα κάποια συγκεκριμένα θέματα σχετικά με την πίστη στα θεία. Δεν το έβλεπα ποτέ μέσα στην μέρα, και όταν κάθε βράδυ κοιμόμουν μαζί του, το επόμενο πρωί είχε ήδη εξαφανιστεί πριν καν προλάβω να ανοίξω τα μάτια μου. Πολλές φορές έφευγε ακριβώς μετά την συνεύρεση μας. Δεν ήξερα που έμενε, δεν ήξερα πως έφευγε και που πήγαινε μετά. Κάθε βράδυ, όταν φτάναμε σπίτι μου, ήθελε να με ακούει να το καλώ μέσα και μέχρι να ακουστεί η λέξη «Πέρασε....» από τα χείλη μου στεκόταν έξω από την πόρτα κοιτώντας με με αυτά τα παγωμένα μάτια και ένα ανέκφραστο αλλά καλοφτιαγμένο και ελκυστικό πρόσωπο. Πριν λίγες μέρες ξύπνησα αργά το βράδυ. Κοίταξα το ρολόι και ήταν περασμένες 3 η ώρα. 3:33 για την ακρίβεια. Μόλις τα μάτια μου συνήθισαν στο

σκοτάδι κοίταξα δίπλα μου και το είδα εκεί. Ήταν από αυτές τις νύχτες που αποφάσιζε να μείνει μαζί μου. Όταν άνοιξα την λάμπα του πορτατίφ μου και έριξε φως πάνω του, αρκετά δυνατό, εκείνο δεν έκανε κάποια κίνηση. Δεν σάλεψε καν, όπως υποψιαζόμουν ότι θα κάνει. Συνέχισε να κοιμάται γαλήνια δίπλα μου. Έμεινα να το χαζεύω για λίγο. Κάθε μέρα με έλκυε όλο και πιο πολύ. Ήταν ακριβώς ίδιο όπως την ημέρα που το γνώρισα. Τα ίδια κόκκινα σαν αίμα χείλη. Το ίδιο.. χλωμό και άσπρο σαν χιόνι δέρμα. Το ένιωθα βαθιά μέσα μου ότι αυτό ήταν το άτομο με το οποίο θα ήθελα να περάσω το υπόλοιπο της ζωής μου. Ήταν το... πλάσμα με το οποίο θα ήθελα να περάσω μία αιωνιότητα. Και λέω πλάσμα γιατί η ομορφιά του ήταν εξωπραγματική. Άφησα μια βαθιά ανάσα και, από όσο θυμάμαι, γύρισα στο πλάι και κοιμήθηκα σχεδόν αμέσως ξανά.

Ένα άλλο βράδυ, μαζί του δεν κοιμήθηκα και πολύ καλά. Θυμάμαι, πολύ αγνά, να είμαι σε λήθαργο. Δεν ήμουν ούτε ξύπνιος αλλά ούτε εντελώς χαμένος στα όνειρα μου. Αν και για πολύ καιρό πίστευα ότι όσα νόμιζα ότι έγιναν ήταν ένα ολοζώντανο όνειρο. Πλέον όμως, ξέρω με σιγουριά ότι ήταν όλα αλήθεια. Για να μην χρονοτριβώ όμως, θα συνεχίσω με τα γεγονότα εκείνης της νύχτας. Το παρόν δεν έχει σημασία γιατί δεν γίνεται να αλλάξει. Σημασία έχει, πώς καταφέραμε να φτάσουμε ως εδώ και πόσες ευκαιρίες είχα για να το σταματήσω αλλά τις έχασα ή, πολύ απλά, τις αγνόησα.

Εκείνο το βράδυ με είχε πάρει ένας πολύ ήρεμος ύπνος. Όσο βρισκόμουν σε εκείνο τον λήθαργο άκουγα την καταιγίδα να μαίνεται απ' έξω. Ξαφνικά ένιωσα τα χέρια του να τρέχουν απαλά πάνω στα δικά μου. Από τους ώμους ξεκίνησε και κατέληξε στις παλάμες. Πλησίασε το πρόσωπό του στο δικό μου και ένιωσα την παγωμένη ανάσα του να σκάει πάνω μου. Δεν μπορούσα να δω, αλλά ένιωθα έντονα το χαμόγελό του. Ένιωσα το χέρι του να ανεβαίνει στον λαιμό μου και ύστερα τα χείλη του πάνω στο δέρμα μου εκεί, εξίσου παγωμένα με το άγγιγμά του, καθώς μίλησε. Ήταν μερικές μόνο λέξεις οι οποίες δεν μου έκαναν καμία εντύπωση τότε, αλλά τώρα έχουν τεράστια σημασία: «Μου ανήκεις. Μέχρι να μην με χρειάζεσαι πια. Θα υπερισχύσεις αλλά μέχρι τότε... μου ανήκεις.» Τότε όλα συνέβησαν πολύ γρήγορα. Ένιωσα έναν έντονο πόνο στο πλάι του λαιμού μου, που ήταν προς το μέρος του, σαν κάτι να τον τρύπησε. Ύστερα όλα σαν να μαύρισαν γύρω μου, ακόμα κι αν είχα τα μάτια μου κλειστά, πριν χάσω σιγά σιγά τις αισθήσεις μου. Τις επόμενες ώρες, αφότου ξύπνησα, ένιωθα αδύναμος, λες και δεν είχα κοιμηθεί καλά ή λες και είχα, με κάποιον τρόπο, χάσει τις περισσότερες από τις δυνάμεις μου. Αυτό κράτησε για αρκετές μέρες, κατά τις οποίες δεν θυμόμουν τι είχε γίνει εκείνο το βράδυ. Όταν κάθε βράδυ με επισκεπτόταν το πολυαγαπημένο μου πλάσμα το ρωτούσα αν μπορούσε να φανταστεί τι μπορεί να προκαλεί αυτή την αδυναμία, εκείνο πάντα είχε την ίδια απάντηση, ότι δεν μπορεί να το εξηγήσει ή ότι δεν κοιμάμαι καλά τα βράδια. Αλλά στο βλέμμα του μπορούσα να δω μια λάμψη που δεν είχα παρατηρήσει ξανά. Σαν να έγινε κάτι και το αναζωογόνησε. Δεν έδωσα όμως περαιτέρω σημασία, καθώς η ομορφιά του άναβε μέσα μου μια φλόγα που δεν αργούσε να γίνει φωτιά. Και αυτή την φωτιά μπορούσε να την σβήσει μόνο εκείνο, όπως και έκανε κάθε φορά. Η απόλαυση δεν ήταν μόνο δική μου όμως, καθώς φαινόταν να το διασκεδάζει και εκείνο εξίσου.

Όχι πολλές νύχτες μετά από εκείνο το γεγονός, ένα δεύτερο πήρε θέση. Μόνο που αυτή την φορά ήταν μια ήρεμη νύχτα. Το μόνο που ακουγόταν έξω ήταν μερικά αμάξια που περνούσαν που και που. Βρισκόμουν στον ίδιο ακριβώς λήθαργο με την πρώτη φορά. Ένιωσα ξανά το παγωμένο του άγγιγμα στο χέρι μου και τα χείλη του στον λαιμό μου. Άκουσα ξανά την φωνή του να ταξιδεύει ως τ' αυτιά μου σαν μια πανέμορφη μελωδία: «Είμαστε κοντά. Δεν έμεινε καιρός μέχρι να γίνεις ένα ισχυρότερο ον από εμένα.» Και ύστερα από αυτό ακολούθησε ο ίδιος πόνος. Πιο διαπεραστικός όμως. Έχασα τις αισθήσεις μου, για άλλη μια φορά...

Άνοιξα τα μάτια μου μετά από, όπως μου φάνηκε, αιώνες. Ήταν ένα από τα πιο περίεργα πρωινά. Ένιωθα την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά και γρήγορα χωρίς κανέναν προφανή λόγο. Όταν σηκώθηκα από το κρεβάτι, με υπεράνθρωπες προσπάθειες, με διαπέρασε ένας έντονος πόνος στο στέρνο. Κάθισα για λίγο στο κρεβάτι μέχρι να υποχωρήσει λίγο,

πριν σηκωθώ να πλύνω το πρόσωπό μου. Μόλις κοίταξα στον καθρέφτη είδα ότι το δέρμα μου ήταν χλωμό. Ήταν σχεδόν κάτασπρο. Όταν το άγγιξα ασυναίσθητα ένιωσα τα χέρια μου παγωμένα. Τότε ήταν που άρχισα να ανησυχώ ότι κάτι άσχημο συμβαίνει. Η κούραση από την τελευταία φορά δεν είχε φύγει. Αντίθετα, έγινε ακόμα πιο έντονη. Αποφάσισα να μείνω στο κρεβάτι, μήπως ήταν κανένα κρύωμα. Αυτό που φοβόμουν είναι ότι δεν θα μπορούσα να δω το πολυαγαπημένο μου ον. Βέβαια αυτό δεν γινόταν να συμβεί. Με επισκεπτόταν κάθε βράδυ για να δει πως είμαι. Ένα βράδυ αποφάσισε να μείνει στο διαμέρισμά μου για να με προσέχει. Το βρήκα πολύ γλυκό και όμορφο στην αρχή, αλλά μόλις είδα την ίδια λάμψη στα μάτια του ένα άσχημο συναίσθημα με πλημμύρισε. Ότι κάτι κακό θα συμβεί. Αλλά δεν είχα την σωματική δύναμη να κάτσω να σκεφτώ και να επεξεργαστώ τις υποψίες μου, έτσι ο ύπνος με πήρε πολύ γρήγορα. Εκείνο το βράδυ ο ύπνος ήταν βαθύς, αλλά όταν ξύπνησα μέσα στην νύχτα, ξύπνησα για τα καλά. Κοίταξα το ρολόι και έδειχνε ότι η ώρα ήταν, πάλι, περασμένες 3. 3:33 για την ακρίβεια. Όταν επιτέλους μπόρεσα να δω κάπως πιο καθαρά τον χώρο, κοίταξα γύρω μου. Αλλά δεν το είδα πουθενά. Η παρουσία του όμως ήταν ακόμα μέσα στο δωμάτιο. Έτσι, μερικά δευτερόλεπτα μετά ένιωσα ένα χέρι στον λαιμό μου. Η λαβή του ήταν δυνατή. Τόσο δυνατή που μου κόπηκε με την μία η αναπνοή. Ήταν εκείνο. Το κατάλαβα από το παγωμένο άγγιγμα. Με ξάπλωσε απότομα πίσω ανεβαινώντας από πάνω μου. Ήρθε σε απόσταση αναπνοής από εμένα. Κοίταξα βαθιά μέσα στα μάτια του. Τα οποία ήταν αγνώριστα. Ναι... ήταν παγωμένα και σκοτεινά όπως πάντα αλλά το χρώμα τους ήταν ένα έντονο μοβ. Και το βλέμμα τους ήταν διαπεραστικό και καθηλωτικό. Ένα πονηρό και βραχνό γελάκι άφησε τα χείλη του. «Φτάνουμε στο τελευταίο στάδιο, αγάπη μου.» Είπε με έναν τόνο σατανικό στην σαγηνευτική του φωνή. Άνοιξα το στόμα μου να μιλήσω αλλά δεν έβρισκα τις λέξεις. Το μυαλό μου είχε πλημμυρίσει με σκέψεις για το πόσο ελκυστικό ήταν το πλάσμα που είχα μπροστά στα μάτια μου. Μου είχε κλέψει την μιλιτιά. Έτσι, όταν έσκυψε στον λαιμό μου, φέρνοντας τους μυτερούς κυνόδοντες του στο φως, και τρύπησε το δέρμα μου εκεί, δεν άφησα καμία κραυγή. Ένιωθα το αίμα να αδειάζει από μέσα μου. Το τελευταίο πράγμα που αντιλήφθηκα πριν πέσω στην άβυσσο ενός απέραντου σκοταδιού, ήταν την φωνή του να λέει: «Πετάω την θνητή σου φύση, σου προσφέρω την αναγέννηση.»

Το πρώτο πράγμα που ένιωσα όταν η ψυχή μου γύρισε πίσω στο σώμα μου ήταν τα χείλη του πλάσματος. Τα πλέον ζεστά χείλη του ήταν κολλημένα στα δικά μου και το στόμα μου πλημμύρισε η γεύση του αίματος. Όταν εκείνο τελείωσε με κοίταξε στα μάτια. Τα δικά του είχαν το ίδιο διαπεραστικό μοβ χρώμα και την ίδια λαίμαργη όψη. Σκούπισε απαλά το αίμα από τα χείλη του με το πάνω μέρος της παλάμης του πριν μιλήσει: «Είσαι σαν εμάς τώρα. Δεν υπάρχει γυρισμός...» είπε πριν σηκωθεί. Χρειάστηκα μερικά λεπτά μέχρι να συνέλθω, αλλά όταν το έκανα ένα άλλο σοκ με περίμενε. Το δέρμα μου ήταν χλωμό. Ήταν άσπρο σαν χιόνι όπως και εκείνου. Όταν ανέβασα το χέρι μου στην αριστερή πλευρά του στήθους μου δεν ένιωσα σφυγμό. Η απορία φαινόταν μάλλον στο πρόσωπό μου καθώς το χαμόγελο στα χείλη του πλάσματος ήταν ακόμα μεγαλύτερο: «Ναι... είσαι ένας από εμάς.» είπε ξανά, πλησιάζοντας με. Ένιωσα ένα... νέο αίμα να κυλάει στις φλέβες μου. Το δικό του. «Σου προσφέρω την φύση μου, ώστε να πορευτείς με τους απέθαντους» το άκουσα να λέει. Πετάχτηκα πάνω από το κρεβάτι με απίστευτη ταχύτητα και βρέθηκα μπροστά στον καθρέφτη. Αλλά δεν είδα είδωλο. Σήκωσα το χέρι μου και μόλις άγγιξα τα δόντια μου επιβεβαιώθηκε αυτό που φανταζόμουν. Οι κυνόδοντες μου ήταν μυτεροί σαν τους δικούς του. Η μόνη επιθυμία που είχα πλέον ήταν το αίμα. Αυτό μόνο θα με κρατούσε από εδώ και πέρα ζωντανό. Ήμουν έτοιμος να αφήσω την θνητή μου μορφή πίσω και να ενωθώ με τους έκπτωτους που δεν έχουν πλέον θέση στον Παράδεισο.

Χωρίς να το καταλάβω, να ‘μαι, με το σχεδόν αναισθητο σώμα του πλάσματος που αγαπάω τόσο πολύ στα χέρια μου και με το αίμα του να κυλάει από τους κυνόδοντες στα χείλη και το σαγόني μου. Μόλις συνειδητοποίησα τι είχα κάνει, ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό μου. «Συγγνώμη» είπα απαλά σκουπίζοντας το αίμα που κυλούσε από τις πληγές που είχα

κάνει στο πλάι του λαιμού του. Μόλις, μετά από μερικές μέρες, όλο το αίμα μαζί με την ζωή έφυγαν από το αγαπημένο μου πλάσμα, αποφάσισα ότι ήρθε η ώρα να βρω νέα θύματα αν ήθελα να συνεχίσω να ζω. Έτσι βρέθηκα να είμαι ο δεύτερος κάτοικος του σκοτεινού στενού, εγκαταλείποντας για πάντα το διαμέρισμα. Βρέθηκα να είμαι εγώ το τέρας που κάθε βράδυ ψάχνει το κατάλληλο θύμα για να συνεχίσει την διαιώνιση του είδους μας. Τα βαμπίρ δεν θα σταματήσουν ποτέ να περπατάνε στην Γη. Πάντα θα κινδυνεύετε από εμάς. Το επόμενο θύμα μπορεί να είναι ο οποιοσδήποτε. Ακόμα και εσύ...

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΜΠΕΡΑΚΗ

Η Βίλα των Ονείρων

Η Σαμ έφαχνε στα περιοδικά και τις εφημερίδες της εβδομάδας για κουπόνια, όπως και κάθε Παρασκευή. Αυτή η διαδικασία της θύμιζε τα οικονομικά της οικογένειάς της, όμως παράλληλα την ηρεμούσε. Είχε γίνει πλέον ρουτίνα να ακούει την απογευματινή εκπομπή με τα ανόητα κουτσομπολιά και να κόβει κουπόνια περιμένοντας τον Τομ να γυρίσει από την δουλειά. Ίσως σήμερα να μην επιστέφει με νεύρα, γιατί σίγουρα η έτοιμη σούπα που είχε βάλει να ζεσταίνεται δεν θα βοηθούσε την κατάσταση. Όμως και να γύριζε με νεύρα, τι σημασία έχει; Θα καθόταν με μία μπύρα μπροστά στον υπολογιστή και δεν θα μπορούσε να του πάρει κουβέντα. Κάτι που γινόταν όλο και πιο συχνά όσο χειρότερευαν τα οικονομικά τους. “Γύρισα! Είναι κανείς εδώ;”, φώναξε η Τζούντιθ μπλαινοντας στο σαλόνι. “Εδώ αγάπη μου στην κουζίνα”. Η Τζούντιθ ήταν το μοναδικό πράγμα που έκανε την Σαμ να προσπαθεί. Δεν είχε φανταστεί έτσι την ζωή της και σίγουρα δεν ήθελε μία ίδια ζωή για την κόρη της. “Το Σάββατο θα γίνει ένα πάρτι στο Τζέρις, θα πάνε όλοι...” Αυτός είναι ένας από τους μεγαλύτερους φόβους της Σαμ. Είναι παιδί, φυσικά και θέλει να πάει στο πάρτι. “Αγάπη μου, ξέρεις πως δεν μπορείς να πας. Δεν έχουμε την άνεση για τέτοια έξοδα. Σου υπόσχομαι πως την επόμενη φορά θα μπορέσεις”. “Ναι και αυτή είναι η μόνιμη σου ατάκα. Όλοι θα είναι εκεί και θα διασκεδάζουν εκτός από εμένα. Και την Δευτέρα θα είναι το μοναδικό θέμα συζήτησης”. “Ξέρεις πως προσπαθώ πάρα πολύ σκληρά να κάνω οικονομία και να σου έχω όσα θες. Δεν μπορείς...” “Δεν θα το πιστέψετε τι βρήκα!”, την διέκοψε ο Τομ, που όρμησε στην κουζίνα. “Θα περάσουμε ένα Σαββατοκύριακο μέσα στη χλιδή!” “Τι λες; Πώς προέκυψε κάτι τέτοιο; Σε παρακαλώ πολύ, δεν είναι ώρα για τέτοιες πλάκες” “Καμία πλάκα!! Πήρα την καθημερινή μου εφημερίδα και από μέσα έπεσε αυτό!”, κρατούσε ένα χαρτάκι σε σχήμα εισιτηρίου, το οποίο ανέμιζε πάνω από το κεφάλι του. “Βλέπετε; Είναι οι τυχεροί που κληρώθηκαν να περάσουν ένα διήμερο σε αυτή την βίλα με όλα τα έξοδα πληρωμένα!! Κοίτα τις φωτογραφίες μωρό μου! Όλα αυτά δικά μας!”

Πράγματι, το εισιτήριο έγραφε πάνω του με κεφαλαία γράμματα “ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ!! ΕΙΣΑΙ Ο ΝΙΚΗΤΗΣ”, και από κάτω είχε φωτογραφίες από ένα τεράστιο υπερσύγχρονο σπίτι, με τον πιο μεγάλο κήπο που είχε δει ποτέ της η Σαμ. “Σοβαρολογείς;”, τον κοίταξε με καχυποψία, δεν έμοιαζε μεθυσμένος όμως όλο αυτό της φαινόταν πολύ για να το δεχτεί έτσι εύκολα. “Τους έχω πάρει ήδη στο τηλέφωνο που γράφει και μας περιμένουν αύριο το πρωί! Εμείς θα χαλαρώσουμε επιτέλους και εσύ, μικρή, μπορείς να σταματήσεις να παραπονιέσαι”. “Αφού δεν πρόκειται να πάω στο πάρτι.. Ωραίο φαίνεται. Τουλάχιστον έχει πισίνα.” Η Σαμ συχνά σκεφτόταν πως η συμπεριφορά της Τζούντιθ ίσως ήταν ένας συνδυασμός της εφηβείας που είχε πια έρθει για τα καλά, και της οικονομικής τους κατάστασης που δεν της επέτρεπε να ακολουθεί τους φίλους της αρκετά συχνά. Όμως ήλπιζε και εκείνη πως αυτό το Σαββατοκύριακο θα την μαλακώσει και θα βοηθήσει τις σχέσεις όλης της οικογένειας. Άλλωστε ήταν απλώς τυχεροί. Και ο Τομ είχε μιλήσει μαζί τους άρα όλα ήταν αληθινά και προγραμματισμένα. Τι θα μπορούσε να πάει στραβά; Τους άξιζε για μία έστω φορά να είναι

αυτοί οι τυχεροί. Ξεκίνησαν την διαδρομή τους πολύ πρωί αλλά κανείς δεν παραπονέθηκε, ούτε η Τζούντιθ. Η Σαμ δεν κοιμήθηκε σχεδόν όλο το βράδυ από τον ενθουσιασμό της. Θα κατάφερνε να ξεφύγει από την θλιβερή πραγματικότητα τους έστω και για λίγο. Μια στροφή αργότερα και άρχισε να εμφανίζεται μπροστά τους το πιο εντυπωσιακό σπίτι που είχε δει ποτέ της! Μία ολόλευκη βίλα περιτριγυρισμένη με εξωτικά φυτά και μία υπέροχη πισίνα. Πλησιάζοντας παρατήρησε πως η πρόσοψη του σπιτιού είναι όλη από γυαλί και τα έπιπλα που φαίνονται σιγά σιγά είναι σαν βγαλμένα από κάποιο περιοδικό μόδας. “Καλημέρα σας! Σας καλωσορίζω στην βίλα Όνειρο! Είμαι η επιστάτρια σας και θα σας βοηθήσω να περάσετε ένα ξεχωριστό Σαββατοκύριακο! Θα φροντίσω να μην σας λείπει τίποτα. Όλα είναι έτοιμα για εσάς. Ο μάγειρας έχει ετοιμάσει το πρωινό και βρίσκεται στην τραπεζαρία του κήπου”. Εμφανίστηκε μπροστά τους μία πανέμορφη κοπέλα με το πιο λαμπρό χαμόγελο και του καλωσόρισε. Όμως στην Σαμ φάνηκε περίεργο αυτό το χαμόγελο, ένιωσε πως δεν συναντούσε τα μάτια της κοπέλας. “Καλημέρα!”, είπε ο Τομ. “Είμαι ο Τομ και από εδώ η γυναίκα μου η Σαμ και η κόρη μας η Τζούντιθ”.

“Το δικό μου όνομα δεν έχει σημασία. Θα βρίσκομαι εδώ μαζί με τον μάγειρα του σπιτιού σε περίπτωση που χρειαστείτε κάτι, όμως μην ανησυχείτε, δεν θα σας ενοχλήσουμε καθόλου”. Το χαμόγελο της συνέχισε να μένει παγωμένο και τα μάτια της κοιτούσαν διαπεραστικά μία τον Τομ και μία την Σαμ. Φάνηκε να μην έχει προσέξει καν την ύπαρξη της Τζούντιθ. Όσο προχωρούσαν μέσα στον υπέροχο κήπο προς την είσοδο του σπιτιού η Σαμ συνειδητοποίησε πως ήταν ακριβώς όπως το ήθελε. Έτσι είχε φανταστεί τον κήπο τον ονείρων της και το στρωμένο τραπέζι στην αυλή ήταν ακριβώς όπως ήθελε να είναι κάθε πρωινό με την οικογένειά της. Δίπλα στο τραπέζι στεκόταν ένας άντρας, μάλλον ο μάγειρας σκέφτηκε η Σαμ, ο οποίος είχε ακριβώς το ίδιο χαμόγελο με την επιστάτρια. Θα μπορούσαν ίσως να είναι αδέρφια. Της φαινόταν πολύ περίεργο αυτό το κρύο χαμόγελο. “Καλώς ήρθατε! Είμαι ο μάγειρας σας για αυτές τις ημέρες και έχω ετοιμάσει ένα μενού ειδικά για εσάς! Ελπίζω να ηρεμήσετε και να περάσετε υπέροχα όσο θα μείνετε μαζί μας! Θα φροντίσουμε να είναι όλα άψογα μόνο για εσάς”. “Μα πώς γίνεται να μην περάσουμε ωραία;”. Ο Τομ ήταν σαν να μην είχε παρατηρήσει τίποτα περίεργο στους προσωρινούς οικοδεσπότες τους, σε αντίθεση με την Σαμ. Και η Τζούντιθ ήταν πραγματικά «απούσα». Ήξερε πως η κόρη της είναι λιγομίλητη μα δεν το περίμενε σε ένα τέτοιο μέρος πως δεν θα είχε τίποτα να πει. Το πρωινό του ήταν υπέροχο! Είχε αυγά προσεκτικά φτιαγμένα ακριβώς όπως λατρεύει η Σαμ και τα λουκάνικα ήταν τα αγαπημένα του Τομ! Μέχρι και η Τζούντιθ χαμογελούσε και έπινε με ευχαρίστηση τον τροπικό χυμό της. Έπρεπε να ξεχάσει την αρχική της εντύπωση για την επιστάτρια και τον μάγειρα. Τους έχουν ήδη περιποιηθεί τόσο πολύ και νιώθει πραγματικά πως ολόκληρο το σπίτι είναι μέσα στο μυαλό τους και καταφέρνουν όλα να είναι ακριβώς όπως θα τα ήθελαν! Όλη η ημέρα πέρασε πολύ ήρεμα, με γευστικά κοκτέιλς δίπλα στην πισίνα και φρέσκα φρούτα. Οι τρεις τους γελούσαν και έπαιζαν ξανά σαν οικογένεια, ξεχνώντας κάθε τους άγχος ή πρόβλημα. Το βράδυ αποφάσισαν να πάνε μία βόλτα στην περιοχή. Ήθελαν να περπατήσουν ανάμεσα στα ακριβά σπίτια και να θαυμάσουν την γειτονία! Ήταν όλα τόσο ήσυχα και τα σπίτια ορθώνονταν μεγαλοπρεπή μπροστά τους. Ξαφνικά τους πλησίασε ένα ζευγάρι μεγάλης ηλικίας. Φαίνονταν αρκετά ευκατάστατοι για να μένουν σε αυτή την περιοχή. Η Σαμ άρχισε να αναστατώνεται όταν τους πλησίασαν αρκετά ώστε να δει πως είχαν στα πρόσωπα τους εκείνο το φρικτό χαμόγελο! Πώς γίνεται να είχε ξεχάσει για λίγο πόσο την τρόμαζε αυτή η όψη;

“Γεια σας! Θα είστε φυσικά οι νέοι μας γείτονες! Πώς σας φαίνεται η περιοχή; Δεν είναι θαύμα;”, ρώτησε η γυναίκα, χωρίς να χάνει στιγμή το χαμόγελό της. “Χαχα, όχι όχι δεν θα μείνουμε εδώ! Είναι όλα πανέμορφα όμως ήρθαμε επειδή κερδίσαμε απλώς ένα δωρεάν διήμερο και τίποτα περισσότερο!”. “Μα και εμείς είχαμε έρθει πριν καιρό εδώ για διακοπές. Ούτε θυμάμαι πόσο παλιά. Κάτσε να δεις.. Ναι! Ο σύζυγός μου είχε βρει ένα εισιτήριο στην καθημερινή του εφημερίδα! Νομίζω με αυτό είχαμε έρθει! Να, μείναμε στο σπίτι στο τέλος του δρόμου!”, είπε δείχνοντας την βίλα

που φιλοξενούσε την Σαμ και την οικογένειά της για αυτές τις δύο ημέρες. “Ήταν μία εξαιρετική εκδρομή! Το σπίτι ήταν πραγματικά μόνο για εμάς! Σαν βγαλμένο από τα όνειρά μας θα έλεγε κανείς! Μα δείτε το, είναι σαν κάστρο γοτθικό! Σπίτι μίας άλλης εποχής! Ενθουσιαστήκαμε τόσο που αποφασίσαμε να μετακομίσουμε μόνιμα στην περιοχή! “Η Σαμ κοίταξε προς την κατεύθυνση που έδειχνε η γυναίκα, όμως τίποτα δεν έμοιαζε με γοτθικό κάστρο. Έβλεπε μόνο την υπερπολυτελή βίλα που την φιλοξενούσε. Πριν προλάβει να απαντήσει, μπερδεμένη, το ζευγάρι άρχισε να απομακρύνεται.” Τομ!! Πού είναι η Τζούντιθ; Ήταν πριν λίγο δίπλα μου! Πού πήγε;”. Η κόρη της δεν ήταν πλέον μαζί τους, σαν να άνοιξε η Γη και να την κατάπιε!” Αγάπη μου, δεν καταλαβαίνω για ποιο πράγμα μιλάς! Μάλλον θα σε πείραξαν τα πολλά κοκτέιλς. Δεν υπάρχει καμία Τζούντιθ!”, ο άντρας της της χάρισε ένα μεγάλο χαμόγελο, το οποίο έμοιαζε ειλικρινές, αλλά... τί τις έλεγε; Της έκανε κάποια φάρσα; Κι όμως έμοιαζε να εννοεί όσα έλεγε! Αρχίζει τότε να επιστρέφει προς το σπίτι, σαστισμένη, παρατηρώντας πως ο Τομ την ακολουθούσε ήρεμος και χαμογελαστός, χωρίς να της μιλά. Πλέον ήταν πολύ μπερδεμένη. Γιατί ο Τομ να της κάνει τέτοια πλάκα και πού είναι το κοριτσάκι της; Όλα είναι τόσο περίεργα! Είναι εδώ μόνο μία μέρα! Είναι όντως μία μέρα; Νιώθει πως ο χρόνος έχει χαθεί και όλα είναι μπλεγμένα μεταξύ τους! Στην είσοδο του σπιτιού την περιμένουν η επιστάτρια και ο μάγειρας με τα μεγάλα, σχεδόν αφύσικα χαμόγελά τους. Όσο τους πλησιάζει παρατηρεί πως δεν μοιάζουν με ανθρώπους. Σαν σύνολο ίσως τα χαρακτηριστικά τους μοιάζουν με τα ανθρώπινα, αλλά το στόμα τους είναι υπερβολικά μεγάλο, όπως και τα μάτια τους. Και τα άκρα τους τόσο μακριά που φαίνονται απόκοσμα!” Πού είναι η Τζούντιθ μου; Πού έχετε πάει το κοριτσάκι μου;”, φώναξε με όλη της την δύναμη!

“Μα κυρία μου δεν υπάρχει καμία Τζούντιθ! Ήρθατε εδώ πριν κάποιες μέρες μόνη σας! Είχατε την τύχη να κερδίσετε μία δωρεάν διαμονή στη βίλα Όνειρο! Ίσως χρειάζεστε λίγη ξεκούραση!” Η Σαμ κοίταξε πίσω της και δεν είδε πουθενά τον Τομ! Μπροστά της η βίλα που τόσο ιδανική της φαινόταν δεν έμοιαζε πλέον με το σπίτι των ονείρων της, αλλά με ένα ζοφερό κτήριο βγαλμένο από ταινία τρόμου! Το σπίτι και οι μόνιμοι κάτοικοί του της έδειξαν το αληθινό τους πρόσωπο! “Μην ανησυχείτε! Θα έρθετε μαζί μας και όλα θα ξεκαθαρίσουν! Μάλιστα ίσως καταφέρουμε να σας βρούμε ένα σπίτι εδώ κοντά και να απολαμβάνετε αυτή την ηρεμία και την πολυτέλεια για πάντα...” Τα πρόσωπά τους πλέον είχαν μία έκφραση φρίκης, δεν μπορούσαν καν να χαρακτηριστούν ως πρόσωπα πια! Τα χαμόγελά τους είχαν μετατραπεί σε τεράστιες σκοτεινές τρύπες που έπιαναν σχεδόν όλο τους το κεφάλι και όσο περνούσαν τα δευτερόλεπτα μεγάλωναν! Άρχισαν να τραβούν την Σαμ προς στο σπίτι, ενώ εκείνη προσπαθούσε να αντισταθεί ουρλιάζοντας. Ποτέ δεν θα μάθουμε τι ακριβώς συνέβη στην οικογένεια, όμως το σπίτι θα περιμένει τον επόμενο τυχερό να βρει το δικό του εισιτήριο για την βίλα των ονείρων του!

ΕΛΙΝΑ ΜΑΡΙΑΝ

Η απελευθέρωση

Πάνε αρκετές μέρες που ξεβράστηκε το καράβι στο νησί. Το αρχικό σοκ του πληρώματος μπροστά στη θέα γης ύστερα από μήνες πάλης με τη θάλασσα, είχε πια σβήσει. Τώρα προχωρούσαν στο τροπικό δάσος με μοναδικό τους στόχο την εύρεση πόσιμου νερού και τροφής. Την ομάδα οδηγούσε μέσα από άγρια βλάστηση, ο καπετάνιος Ρόσκο. Ένας σκληροτράχηλος και μεγαλόσωμος άντρας που έκοβε λυσσαλέα τους θάμνους για να περάσουν οι υπόλοιποι. Κανείς δεν έκανε βήμα αν δεν το είχε διατάξει πρώτα εκείνος. Πολλοί ναύτες, ανάμεσά τους και ο νεαρός Σέντρικ, έτρεμαν και μόνο στο άκουσμα του ονόματός του. Δεν έχανε ευκαιρία να τους υπενθυμίζει ότι οι πράξεις έχουν συνέπειες. Συνέπειες που πληρώνονταν ακριβά...

Είχαν φτάσει στην άκρη ενός μεγάλου ποταμού στο τέρμα του οποίου βρισκόταν ένα σπήλαιο. Ξαφνικά, είδαν μία λάμψη μπροστά τους. Στην αρχή ήταν ανεπαίσθητη, μα μετά όλο και μεγάλωνε μέχρι που σχεδόν τους τύφλωσε. Ένιωσαν μια ζεστασιά να τους τυλίγει και πριν προλάβουν να αντιδράσουν, το φως έσβησε. Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους αλαφιασμένοι, όταν κάποιος φώναξε «Κάτι υπάρχει εκεί στο σπήλαιο!»

Πράγματι, διέκριναν μία φιγούρα να τους κοιτάζει από την απέναντι όχθη. Ήταν μία γυναίκα με μακριά μαλλιά, τυλιγμένη σε ένα πέπλο φωτός, σαν να ήταν φτιαγμένη από αιθέρα. Τους έγνεψε να πλησιάσουν δείχνοντας μία βάρκα κοντά τους που θα έπαιρναν όρκο ότι δεν υπήρχε εκεί πιο πριν. Ο καπετάνιος, σαν υπνωτισμένος, κατευθύνθηκε προς τη βάρκα και διέταξε και τους άλλους να κάνουν το ίδιο.

Όταν έφτασαν κοντά στη γυναίκα, εκείνη τους χαμογέλασε εγκάρδια. Τα μάτια της ήταν μεγάλα και φωτεινά. Τα μαλλιά της μακριά και ασημένια, κυμάτιζαν πίσω της. Στο στήθος της γυάλιζε ένα περίεργο φυλαχτό. Ήταν τόσο όμορφη που έμοιαζε σαν να είναι ψεύτικη. «Ποια είσαι;» είπε ο καπετάνιος. «Ονομάζομαι Αέλια» αποκρίθηκε εκείνη. Καλώς ήρθες στο σπίτι μου...καπετάνιε Ρόσκο». Έμειναν όλοι άφωνοι.

«Πώς ξέρεις το όνομά μου; Και τι δουλειά έχεις εδώ στη μέση ενός άγριου δάσους; γρύλισε ο Ρόσκο. «Θα μπορούσα να σε ρωτήσω το ίδιο πράγμα. Όμως από την αμφίεσή σας καταλαβαίνω ότι είστε ναυτικοί και μάλιστα ταλαιπωρημένοι. Γι' αυτό επιτρέψέ μου να σας βοηθήσω».

Και με αυτά τα λόγια, έκανε μερικές κινήσεις με τα χέρια της και μπροστά τους εμφανίστηκαν μεγάλα καλάθια με πολλά είδη φρούτων και λαχανικών, κανάτια με κρυστάλλινο νερό και αλλαξιές ρούχων.

«Μάγισσα!» ούρλιαξε ο καπετάνιος και έστρεψε το όπλο του προς το μέρος της. «Τώρα εξηγούνται όλα. Ποιος άλλος θα έμενε σε αυτό το καταραμένο νησί, ξεχασμένο από το Θεό; Δεν πειράζει όμως, όλη μου τη ζωή πολεμάω δαίμονες. Ήρθε και η σειρά σου τώρα» είπε και πήγε να τραβήξει τη σκανδάλη. Τότε ο Σέντρικ μπήκε στη μέση. «Μη!» φώναξε. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά στο στήθος του. Δεν είχε ιδέα γιατί το έκανε αυτό. «Πώς τολμάς; Κάνε στην άκρη

μικρέ, πριν σε γεμίσω σφαίρες» απείλησε ο Ρόσκο. Μα πριν προλάβει να πει κάτι άλλο, άρχισε να ακούγεται ένας διαπεραστικός ήχος.

Ξαφνικά, ένα σμήνος πουλιών κινήθηκε απειλητικά κατά πάνω τους. Άρχισαν να ραμφίζουν το Ρόσκο ρίχνοντάς τον στο έδαφος. Οι κραυγές του ήταν διαπεραστικές. Ταυτόχρονα, κάποια αόρατα νήματα τον έδεσαν σφιχτά, ακινητοποιώντας τον.

«Ορίστε. Τώρα ίσως μπορέσουμε να μιλήσουμε πολιτισμένα» κάγχασε η Αέλια. Τα πουλιά έφυγαν το ίδιο γρήγορα όπως είχαν έρθει, αφήνοντας τον Ρόσκο σε κακή κατάσταση. Στράφηκε προς τους ναύτες. «Νομίζω πως τώρα μπορείτε να φάτε και να πιείτε ελεύθερα. Μη φοβάστε. Όπως καταλάβατε αν ήθελα να σας βλάψω, δε θα στεκόσασταν καν εμπρός μου τώρα».

Οι ναύτες ταραγμένοι, δεν μπορούσαν να κάνουν ούτε βήμα. Μα σιγά σιγά και αφού διαπίστωσαν ότι ο καπετάνιος δεν επρόκειτο να συνέλθει σύντομα, πήγαν προς τις προσφορές της περιεργής οικοδέσποινάς τους και άρχισαν να πίνουν και να τρώνε με μανία. Όταν τελείωσαν το φαγολότι και φόρεσαν τα καθαρά ρούχα, αποκοιμήθηκαν. Όλοι εκτός από το Σέντρικ. Δεν μπορούσε να κλείσει μάτι. Σκεφτόταν όλα όσα είχαν συμβεί και προσπαθούσε να προετοιμαστεί για ό,τι επιφύλασσε η μοίρα από εδώ και στο εξής. Αν και ήξερε κατά βάθος, πως κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο.

Την επόμενη μέρα, όλοι συμφώνησαν να μείνουν κι άλλο στο νησί μέχρι να ανακτήσουν πλήρως τις χαμένες δυνάμεις τους και έπειτα να σχεδιάσουν το ταξίδι της επιστροφής. Και έτσι κύλησαν οι μέρες. Οι εβδομάδες έδωσαν τη θέση τους στους μήνες και οι μήνες έγιναν χρόνια. Σε αυτό το νησί, ο χρόνος έμοιαζε να μην υπάρχει. Οι ναύτες είχαν συνηθίσει τη ζωή εκεί καθώς και την παρουσία της Αέλιας, η οποία τους βοηθούσε με κάθε ευκαιρία. Η μαγεία της ήταν πλέον απαραίτητη για εκείνους. Ακόμα και για τον καπετάνιο, ο οποίος φαίνεται πως είχε αλλάξει ριζικά μετά από το συμβάν με τα πουλιά. Δεν ήταν πια τόσο αυταρχικός και δεν έβαζε τις φωνές. Αντίθετα, μιλούσε λίγο και τον περισσότερο καιρό έμοιαζε χαμένος, σαν να βρισκόταν σχεδόν σε άλλη διάσταση.

Μία νύχτα, όταν όλοι τραγουδούσαν και χόρευαν κάτω από το σεληνόφως με την κόκκινη λάμψη της φωτιάς ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους, ο Ρόσκο πήγε κοντά στον Σέντρικ ο οποίος δε χόρευε και του είπε ψιθυριστά «Θέλω να σου μιλήσω. Απόψε. Όταν όλοι θα έχουν κοιμηθεί. Έλα να με βρεις κάτω από τη γριά βελανίδα» και με αυτά τα λόγια χάθηκε στις σκιές. Ο Σέντρικ έκανε όπως του είπε. Αφενός γιατί εξακολουθούσε να είναι ο καπετάνιος του και αφετέρου γιατί η φωνή του έκρυβε ταραχή. Κάτι αδιανόητο για τον μεγάλο αρχηγό που υπήρξε κάποτε.

Με το που έφτασε κοντά στο Ρόσκο, εκείνος τον άρπαξε από το μπράτσο και του είπε βαριά «Μην τολμήσεις να πεις σε κανέναν αυτά που πρόκειται να σου πω. Τ' ακούς;» Ο Σέντρικ έγνεψε καταφατικά. «Ωραία. Και τώρα πρόσεξέ με και μη βγάλεις τσιμουδιά μέχρι να τελειώσω. Αυτή η γυναίκα δεν είναι αυτό που λέει ότι είναι. Είναι ένα τέρας. Την είδα κρυφά πριν καιρό στη σπηλιά της, να λιώνει έναν από τους άντρες και να τον μετατρέπει σε μία λευκή, υγρή ουσία. Αφού την έβαλε σε ένα μπουκάλι και ήπιε το μισό, βγήκε έξω και έριξε το άλλο μισό στο χώμα. Την ίδια στιγμή ξεφύτρωσε ένα πανύψηλο δέντρο. Όλο το δάσος γύρω μας είναι χτισμένο πάνω στις ψυχές των αντρών που είχαν την ατυχία να βρεθούν σε αυτό το αναθεματισμένο νησί. Και δυστυχώς – δίστασε για μία στιγμή πριν συνεχίσει – σύντομα θα έρθει και η σειρά μας».

«Τι θέλεις να πεις; Έχεις τρελαθεί τελείως; φώναξε ο Σέντρικ ενώ η καρδιά του κόντευε να σπάσει. Ο Ρόσκο του έκλεισε το στόμα. «Σος! Μπορεί να μας ακούσει. Ναι είναι αλήθεια. Όλοι όσοι βρίσκονται γύρω μας, είναι υπό την επήρεια των ξορκιών της και σαν υπνωτισμένοι θα πέσουν κατευθείαν στην παγίδα της...όσοι δηλαδή δεν έπεσαν ήδη».

«Μα γιατί δεν το είπες νωρίτερα; Ήξερα ότι ήσουν αλλαζονικός και ανυπόφορος αλλά δεν περίμενα ποτέ ότι σκόπευες να αφήσεις τους άντρες σου να πεθάνουν έτσι» ξέσπασε ο Σέντρικ.

Ο καπετάνιος σιώπησε, δάκρυα άρχισαν να σχηματίζονται στα μάτια του. «Ήμουν ανίκανος. Από τότε που αντίκρισα αυτό το πλάσμα, έχασα και εγώ τα λογικά μου. Ήθελα να πεθάνω...δεν με ένοιαζε τίποτα άλλο. Μόνο έτσι θα μπορούσα να ξαναβρεθώ με την οικογένειά μου. Βλέπεις, πριν πολλά χρόνια έχασα τη γυναίκα και το παιδί μου σε μία τρομακτική καταιγίδα που βύθισε το πλοίο με το οποίο θα έρχονταν να με συναντήσουν. Πάντα αναρωτιόμουν γιατί ο Θεός με άφησε να ζήσω. Έγινα καπετάνιος με την ελπίδα να έχω το ίδιο τέλος και να που τώρα θα πλήρωνα για τις αμαρτίες μου. Ώσπου ένα βράδυ, εμφανίστηκε η γυναίκα μου σε όνειρο και με παρακάλεσε να σώσω όσους μπορώ από τα χέρια της μάγισσας πριν να είναι αργά. Έτσι συνήλθα και άρχισα να καταστρώνω ένα σχέδιο. Κάθε βράδυ πήγαινα κρυφά και επισκεύαζα ένα κομμάτι από το καράβι ώστε να μπορέσουμε να διαφύγουμε την κατάλληλη στιγμή. Και να που αυτή η στιγμή έφτασε».

Ο Σέντρικ μουρμούρισε «Λυπάμαι πολύ καπετάνιε, δεν ήξερα ότι...» Ο Ρόσκο τον έκοψε: «Άστα αυτά τώρα και άκου τι θα κάνουμε. Παρακολουθώντας τη μάγισσα, κατάλαβα ότι μέσα στο φυλαχτό που φοράει κρύβεται όλη η δύναμή της, όλη η ζωτική ενέργεια που ρουφάει από τις ψυχές. Χωρίς αυτό, είναι ανίσχυρη. Πρέπει να το πάρουμε και να το καταστρέψουμε. Μόνο έτσι θα λυθούν τα ξόρκια».

«Και πώς θα το κάνουμε αυτό;» είπε επιφυλακτικά ο Σέντρικ.

«Το βράδυ πριν πέσει για ύπνο, το βγάζει και το φυλάει σε μία γυάλινη προθήκη δίπλα στο προσκέφαλο της. Εγώ θα προκαλέσω αντιπερισπασμό και εσύ θα το αρπάξεις και θα καρφώσεις πάνω του αυτό εδώ το στιλέτο» είπε καθώς το έβγαζε από το παλτό του. «Είναι καμωμένο από σκοτεινή μαγεία, ικανό να διαλύσει τα πάντα. Το είχα κερδίσει κάποτε σε ένα στοίχημα που είχα βάλει με έναν παράξενο ταξιδιώτη. Να το προσέχεις» είπε και του το έδωσε. Όταν ο ναύτης το πήρε στα χέρια του, ένιωσε περίεργα. Σαν να παλλόταν η επιφάνεια του σιδήρου, σαν να καλούσε το όνομά του.

«Εντάξει καπετάνιε. Έχω όμως μία απορία. Εμένα γιατί δεν με έπιασαν τα ξόρκια της;»

Ο Ρόσκο χαμογέλασε «Γιατί εσύ, νεαρέ, έχεις αγνή ψυχή και πνεύμα αυτοθυσίας. Το κατάλαβα όταν σημάδευα τη μάγισσα και εσύ μπήκες μπροστά. Σπάνια μπορούν να τυλίξουν μία τέτοια καρδιά, τα ζοφερά πλοκάμια της μαγείας. Και τώρα ας μη χασομεράμε άλλο. Μας περιμένει μεγάλη μέρα αύριο».

«Μάλιστα καπετάνιε» είπε ο Σέντρικ και ένιωσε για πρώτη φορά περηφάνια αποκαλώντας τον έτσι.

Η επόμενη μέρα κύλησε αργά και βασανιστικά. Ώσπου ο ήλιος έδυσε και ήταν ώρα να τεθεί σε εφαρμογή το σχέδιο. Οι δύο άντρες περίμεναν να κοιμηθούν όλοι και έπειτα με προσεκτικές κινήσεις, βρέθηκαν έξω από τη σπηλιά. Κοιτώντας στο εσωτερικό, είδαν τη μάγισσα ξαπλωμένη στο κρεβάτι της και το φυλαχτό στην προθήκη του.

Τότε ο Ρόσκο έβαλε φωτιά στα τριγύρω δέντρα και αφού περίμενε να αρπάξουν αρκετά, ήταν έτοιμος να παίξει το ρόλο του. Μπήκε μέσα και φώναξε «Φωτιά! Φωτιά! Αέλια έλα γρήγορα». Η μάγισσα είχε ήδη σηκωθεί και το πρόσωπό της συστρεφόταν από πόνο. Δες και καιγόταν η ίδια. Χωρίς να πει τίποτα, έτρεξε έξω και άρχισε να σβήνει τις φωτιές όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Στο μεταξύ ο Σέντρικ, γλιστρώντας αθόρυβα, πήγε προς την προθήκη. Ακουμπώντας την, άρχισε να νιώθει τα αυτιά του να βουίζουν. Όταν πήρε το φυλαχτό στα χέρια του, το βουητό δυνάμωσε τόσο που σχεδόν τον έριξε κάτω και η όρασή του άρχισε να θολώνει.

«Νόμιζες ότι θα σε άφηνα να το πάρεις τόσο εύκολα;» είπε μία μορφή μέσα από τα σκοτάδια. «Ανόητα ανθρωπάκια. Πάντα το ίδιο συμβαίνει. Πιστεύετε ότι είστε ανώτεροι όλων. Εκμεταλλεύεστε το καθετί και μόλις δε σας χρησιμεύει πια το πετάτε. Τόσα χρόνια σας βοηθάω και αυτό είναι το ευχαριστώ. Τώρα θα δεις» είπε και ύψωσε το χέρι της προς το μέρος του.

Μα πριν προλάβει να ψελλίσει το ξόρκι της, πετάχτηκε ο Ρόσκο από πίσω και την έριξε κάτω. «Τώρα!» φώναξε. Ο Σέντρικ με όση δύναμη του είχε απομείνει και προσπαθώντας να εστιάσει, άρπαξε και με τα δύο χέρια το στυλέτο και το κάρφωσε στο φυλαχτό.

Την ίδια στιγμή, ένα εκτυφλωτικό φως διαπέρασε τα πάντα και τα ουρλιαχτά της μάγισσας αντήχησαν παντού. Το νησί άρχισε να σείεται. «Γρήγορα, πρέπει να φύγουμε από εδώ» είπε ο Ρόσκο αρπάζοντας τον αδύναμο Σέντρικ. Όταν βγήκαν από τη σπηλιά, είδαν τους υπόλοιπους ναύτες να κοιτάνε παραξενεμένοι γύρω τους σαν να είχαν μόλις ξυπνήσει από ένα βαθύ λήθαργο. Πέτρες άρχισαν να πέφτουν και ήταν λες και η ίδια η γη προσπαθούσε να τους ρουφήξει.

«Άνδρες, ακολουθήστε με. Είναι διαταγή!» ούρλιαξε ο Ρόσκο. Εκείνοι έκαναν όπως τους είπε. Άλλωστε δεν είχαν χρόνο για συζητήσεις. Έτρεξαν με όλη τους τη δύναμη προς το καράβι που ήταν αγκυροβολημένο κοντά στην ακτή και άρχισαν να ανεβαίνουν. Εκείνη τη στιγμή, ακούστηκε ένας εκκωφαντικός ήχος σαν να άνοιξε το έδαφος στα δύο.

«Εμπρός, βάλτε πλώρη μη σταματάτε» διέταξε ο Ρόσκο. Οι ναύτες εργάζονταν πυρετωδώς και τελικά κατάφεραν να βγουν στα ανοιχτά. Ακριβώς λίγο πριν την υπέρτατη καταστροφή. Το νησί γκρεμίστηκε ολόκληρο αφήνοντας πίσω του ένα τεράστιο σύννεφο σκόνης. Ελικράτησε σιωπή. Ακουγόταν μόνο ο παφλασμός των κυμάτων.

Όταν καταλάγιασε η σκόνη, οι ναύτες κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και κόντεψαν να λιποθυμήσουν. Είχαν όλοι τους άσπρα μαλλιά και γένια. Το πρόσωπό τους ήταν ρυτιδιασμένο. Τελικά, ο χρόνος είχε όντως σταματήσει στο νησί αλλά όχι και στον υπόλοιπο κόσμο...

Τη σιωπή έσπασε ένας ρόγχος. Ήταν ο καπετάνιος που είχε σωριαστεί πίσω από το πηδάλιο και αργοπέθαινε.

«Καπετάνιε!» φώναξε ο Σέντρικ τρέχοντας στο πλάι του. Ο Ρόσκο, αγνώριστος πλέον κάτω από το βάρος των χρόνων, ανέπνεε με δυσκολία. Έβγαλε το καπέλο του και το έδωσε με τρεμάμενα χέρια στο Σέντρικ. Πρόλαβε μόνο να ψελλίσει «Τα καταφέραμε...» πριν το φως χαθεί οριστικά από τα μάτια του.

Παρά τον πόνο που ένιωσε σαν κεντρί στο στήθος του, ο Σέντρικ φόρεσε το καπέλο, έπιασε το πηδάλιο και κοίταξε τον ορίζοντα. Ήταν καθαρός, χωρίς ούτε ένα σύννεφο. Η καταιγίδα είχε περάσει. Ήταν ελεύθεροι...

ΑΡΓΥΡΩ ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Άγνωστο Αντικείμενο

Αγαπητέ φίλε, Ερημίτη,

Έλαβα το γράμμα σου, και με χαρά διαπιστώνω ότι περνάς υπέροχα, εκεί στο όμορφο νησί σου, στην καταγάλανη αγκαλιά του Αιγαίου. Μου γράφεις ότι η επαφή σου με τη φύση σε έχει κάνει να ξεχάσεις τις δύσκολες ώρες που σε ανάγκασαν να φύγεις από την πολύβουη και εξοντωτική πραγματικότητα της πρωτεύουσας. Σου έχει δώσει, λες, φτερά να πετάξεις. Σε ζηλεύω φίλε μου. Μακάρι να μπορούσα να ξεκλέψω χρόνο, δεχόμενος τη πρόσκληση σου, να γίνω, έστω και για λίγο, συνοδοιπόρος στις εξορμήσεις σου. Την ημέρα απολαμβάνοντας μακρινούς περιπάτους στην καταπράσινη φύση, και το βράδυ ρεμβάζοντας κάτω από τον έναστρο ουρανό.

Μου γράφεις ότι σου αρέσει, ιδιαιτέρως, να περνάς ώρες στο μπαλκόνι παρατηρώντας τον ξάστερο ουρανό του νησιού σου. Αισθάνεσαι την ίδια χαρά και ικανοποίηση, όταν μετράς τα άστρα, όπως τότε που ήσουν μικρό παιδί. Και, αστείευόμενος, λες ότι φοβάσαι μήπως και βγάλεις μυρμηγκιές στα χέρια, και τώρα που δεν ζει πια η αγαπημένη σου γιαγιά ποιος θα σου τις γητέψει... Μετράς τα ακίνητα άστρα στον ουρανό και γαληνεύει η ψυχή σου. Αισθάνεσαι πως η ακινησία τους σε προστατεύει και σε ηρεμεί. Όμως, μία νύχτα συνέβη κάτι παράδοξο με ένα από τα «αστέρια» σου! Ήταν μία νύχτα σαν όλες τις άλλες, ήρεμη και γαλήνια, όταν μια φωτεινή πηγή σαν άστρο, εμφανίστηκε από το πουθενά, και άρχισε να κινείται αργά και σταθερά διαγράφοντας μία περίεργη πορεία στον ουρανό. Στην αρχή νόμισες ότι ήταν ένα πεφταστέρι, αλλά απέρριψες αυτή την εξήγηση, διότι οι διάττοντες αστέρες κινούνται ταχύτατα, διαγράφουν μία ευθεία πορεία, και μετά χάνονται στο απέραντο ουράνιο στερέωμα. Αυτό ήταν, όπως λες, κάτι άλλο, κάτι διαφορετικό, κάτι παράξενο. Ήταν μεγαλύτερο από ένα αστέρι και πολύ λαμπερό. Η κίνησή του ήταν αργή και σταθερή. Διέγραφε στον ουρανό μία πορεία κυκλική που επαναλαμβανόταν κατά τακτά χρονικά διαστήματα. Το παράξενο αυτό γεγονός κράτησε για μερικά λεπτά της ώρας και μετά η μικρή φωτεινή πηγή χάθηκε από τον ουρανό, έτσι όπως ξαφνικά εμφανίστηκε. Από τη μια μεριά, σκέφτεσαι, αν και δεν είσαι, όπως λες, θιασώτης των θεωριών περί εξωγήινης παρουσίας ότι μπορεί να ήταν κάτι ανάλογο. Ή ότι μπορεί από την άλλη να ήταν δημιούργημα της φαντασίας σου, ένα παιχνίδισμα του νου, ένα κέντρισμα που σκοπό είχε να διαταράξει τη γαλήνη σου. Διηγείσαι σε φίλους την εμπειρία σου και σε κοιτούν με δυσπιστία. Με ρωτάς να σου πω και τη δική μου γνώμη για το περίεργο γεγονός που σου συνέβη, και αν ποτέ μου έχει συμβεί κάτι παρόμοιο.

Φίλε μου Ερημίτη, τι μου θύμισες τώρα! Το γράμμα σου με έκανε να ανακαλέσω στη μνήμη μου ένα παρόμοιο γεγονός που συνέβη πριν πολλά όμως χρόνια, σε ένα νησί και πάλι. Τρεις άνθρωποι ζήσαμε μία παράξενη κατάσταση, ένα απροσδόκητο γεγονός, και την επόμενη μέρα όταν το διηγηθήκαμε σε φίλους μας κοίταζαν, μέσα από τα έκπληκτα μάτια τους, με δυσπιστία. Έτσι είναι, οι περισσότεροι άνθρωποι φίλε μου Ερημίτη, δύσπιστοι. Τους αρέσει να διηγούνται παραμύθια με παράξενα μαγικά όντα και αντικείμενα ή να διαβάζουν ιστορίες εξωπραγματικές, γιατί στην

πραγματικότητα πιστεύουν ότι όλα αυτά ανήκουν στη σφαίρα της φαντασίας. Αλλά όταν το Άγνωστο τους κτυπήσει την πόρτα, προβάλλουν το φόβο τους μέσα από τη δυσπιστία. Στην καλύτερη των περιπτώσεων όποιος καταθέτει τέτοιου είδους εμπειρίες κατατάσσεται στους ανθρώπους με ζωηρή φαντασία.

Πριν πολλά χρόνια βρισκόμουν, λοιπόν, με μία παρέα φίλων, καλοκαιρινές διακοπές σε ένα νησί του Αργοσαρωνικού. Ήταν ένα αυγουσιάτικο Σαββατόβραδο. Επιστρέφοντας από ένα νεανικό ξεφάντωμα καθίσαμε στη βεράντα του ξενοδοχείου να απολαύσουμε την φεγγαρόλουστη νύχτα. Το ξενοδοχείο βρισκόταν σε απόσταση δύο χιλιομέτρων από το λιμάνι του νησιού, και ήταν χτισμένο σχεδόν στην άκρη ενός βράχου. Η βεράντα ήταν υπερυψωμένη, στα πόδια μας βρισκόταν ο κήπος, μπροστά μας ο δημόσιος δρόμος, και ακριβώς δίπλα η βραχώδης ακτή, μετά η θάλασσα. Η θέα ήταν υπέροχη. Στο βάθος του ορίζοντα και από δεξιά προς αριστερά διακρίναμε, αντίστοιχα, τα λαμπυρίζοντα φώτα της Αττικής και της Κορίνθου. Απολαμβάναμε την ηρεμία και τη γαλήνη της καλοκαιρινής νύχτας, αγναντεύοντας την ασημόχρωμη θάλασσα και παρατηρώντας τον έναστρο ουρανό. Όπως συμβαίνει συνήθως στις νυχτερινές παρέες, άρχισαν οι διηγήσεις για παράξενα γεγονότα, για θεάσεις περιέργων πλασμάτων, σκιών της νύχτας, και ιπτάμενων αντικειμένων. Η ώρα κυλούσε ευχάριστα με γέλια και πειράγματα. Σιγά σιγά κάποιοι από την παρέα, καθώς η ώρα ήτα περασμένη, άρχισαν να εγκαταλείπουν τη συντροφιά.

Μείναμε μόνο τρεις. Μία φίλη με την μικρότερη, έφηβη, αδελφή της, και εγώ. Το κορίτσι ενθουσιασμένο καθώς ήταν από τις προηγούμενες συζητήσεις, άρχισε να παρατηρεί τον ουρανό για να δει αν υπάρχει κάτι που να κινείται, πέρα από κάποιο αεροπλάνο, περίεργα στον ουρανό. Παρατηρούσε και μονολογούσε: «Α! να κάτι που κινείται... Κρίμα, αεροπλάνο είναι...». Κάποια στιγμή, αναφώνησε με απογοήτευση: «Ουφ, βαρέθηκα μόνο αστέρια έχει αυτός ο ουρανός». Και τότε για να κεντρίσω την περιέργειά της, είπα: «Κάνεις, λάθος μικρή μου φίλη, έχει και φωτεινά, πιθανόν, αντικείμενα που κινούνται». Γεμάτη ενθουσιασμό σηκώθηκε φωνάζοντας: «Αλήθεια, που είναι; Δεν βλέπω κάτι». Της είπα πως αν κοίταζε αριστερά, προς την Κόρινθο, στο βάθος του ορίζοντα θα έβλεπε μία φωτεινή πηγή, που έμοιαζε με αστέρι, να κινείται. Πράγματι, αρκετή ώρα πριν είχε πέσει στην αντίληψή μου η ευθεία πορεία μιας παράξενης φωτεινής πηγής που κινούνταν αργά, παρέμενε για ένα διάστημα ακίνητη και μετά άρχιζε ξανά να κινείται, πλησιάζοντας όλο και περισσότερο προς το μέρος μας. Έξαλλη από χαρά η έφηβη κοίταξε προς το σημείο που της έδειχνα και όταν εντόπισε και εκείνη την κινούμενη φωτεινή πηγή, άρχισε να χοροπηδά και να φωνάζει: «Εξωγήνιοι!, εξωγήνιοι!». Τη συμβουλέψαμε να μην κάνει φασαρία, γιατί η ώρα ήταν περασμένη. Κάθισε απρόθυμα στη θέση της και άρχισε παρατηρεί με ενδιαφέρον την πορεία της φωτεινής πηγής που ήταν λίγο μεγαλύτερη από ένα αστέρι. Σε κάποια στιγμή η φωτεινή πηγή είχε πλησιάσει αρκετά κοντά μας. Υπολογίσαμε ότι βρισκόταν κοντά στο λιμάνι, διαγράφοντας, καθέτως, μία ευθεία πορεία από αριστερά προς τα δεξιά με ενδιάμεσες στάσεις. Παρατηρώντας, και οι τρεις πλέον, με ενδιαφέρον και απορία, την περίεργη αυτή διαδρομή, αρχίσαμε να αναρωτιόμαστε για το είδος της φωτεινής αυτής πηγής. Γνώσεις ιδιαίτερες, τότε, πάνω σε αυτά τα θέματα δεν είχαμε, αλλά το κορίτσι που ήταν λάτρης των μυθιστορημάτων επιστημονικής φαντασίας, με ιδιαίτερο ενδιαφέρον στα έργα του Α. Κλαρκ, είχε βγάλει το πόρισμα ότι επρόκειτο για εξωγήνιο ιπτάμενο αντικείμενο. Η φίλη μου και εγώ μη θέλοντας να χαλάσουμε τον ενθουσιασμό του κοριτσιού συμφωνήσαμε χαμογελώντας, χωρίς να φανταζόμαστε το ανέλπιστο γεγονός που, προσεχώς, θα εξελισσόταν μπροστά στα μάτια μας. Το κορίτσι, μετά από λίγο, σηκώθηκε, απότομα, επάνω και είπε με σοβαρότητα: «Θα ανέβω στο πεζούλι και θα τους χαιρετήσω», και πριν προλάβουμε να πούμε κουβέντα, ανέβηκε στο πεζούλι της βεράντας, σήκωσε τα χέρια ψηλά και άρχισε να τα κουνά πέρα δώθε, φωνάζοντας: «Ου ου ου, γεια σας, εδώ είμαστε, μας βλέπετε;» Και τότε συνέβη το απροσδόκητο, που μόνο σε ταινίες επιστημονικής φαντασίας μπορεί συμβεί. Η φωτεινή πηγή σταμάτησε να κινείται σε ευθεία γραμμή, έκανε μία στροφή και άρχισε να έρχεται προς

μέρος μας παίρνοντας συγχρόνως σχήμα αντικειμένου. Το σχήμα ενός μικρού μαύρου αεροπλάνου. Το κορίτσι και η φίλη μου, βλέποντας την απροσδόκητη εξέλιξη, άρχισαν, συγχρόνως να φωνάζουν: «Έρχονται! Έρχονται!...». Το κορίτσι πήδηξε με φούρια από το πεζούλι, η φίλη πετάχτηκε έντρομη από την πολυθρόνα που καθόταν, και έτρεξαν να κρυφτούν στο δωμάτιο... Εγώ σηκώθηκα από τη θέση μου κοιτάζοντας με έκπληξη το μικρό αεροπλάνο που ερχόταν προς το μέρος μας, χωρίς φόβο, με απέραντη ψυχραιμία. Ούτε ξέρω από που την άντλησα. Το μόνο που σκεφτόμουν εκείνη τη στιγμή ήταν ότι δεν προλαβαίνω να πάω στο δωμάτιο να φέρω τη φωτογραφική μηχανή να απαθανατίσω το εξέχον γεγονός. Έμεινα εκεί να κοιτάζω το περίεργο μικρό αεροσκάφος που ερχόταν προς το μέρος μου. Το υπερθέαμα ήταν υπόθεση μερικών δευτερολέπτων. Πέρασε από μπροστά μου πάνω από τον κήπο, σχεδόν αθόρυβα, σε χαμηλό ύψος, χωρίς να δημιουργήσει ρεύμα αέρος. Ήταν ένα μικρό μαύρο αεροπλάνο χωρίς εμφανή παράθυρα, που στο κάτω μέρος, περιμετρικά της ατράκτου, των φτερών και της ουράς είχε λευκά φωτάκια το ένα δίπλα στο άλλο. Λες και ένα μαργαριταρένιο περιδέραιο σε σχήμα αεροπλάνου κρεμόταν από τον ουρανό. Το θέαμα ήταν υπέροχο, βραχείας διάρκειας αλλά μοναδικό. Το άγνωστο ιπτάμενο αντικείμενο πέρασε μπροστά από τα μάτια μου και χάθηκε στο σκοτάδι της νύχτας. Για μερικά λεπτά, έμεινα ακίνητος στη θέση μου προσπαθώντας να συνειδητοποιήσω τι ήταν αυτό που πέρασε από μπροστά μου!

Ακόμα και σήμερα, μετά από τόσα χρόνια, δεν ξέρω να σου πω, φίλε μου Ερημίτη, τι ήταν αυτό που είδα. Από τότε κάθε πτυχή του Αγνώστου άρχισε να με μαγνητίζει. Άρχισα να ερευνώ, να αναζητώ πληροφορίες για περίεργα φαινόμενα, να διαβάζω αναφορές ανθρώπων, εδώ στον τόπο μας και αλλού, που είχαν τέτοιου είδους εμπειρίες, μήπως και εντοπίσω κάποιο παρόμοιο γεγονός. Όμως δεν τα έχω καταφέρει μέχρι τώρα. Σήμερα που το ξανασκέφτομαι και έχοντας περισσότερες γνώσεις, για τέτοιου είδους θέματα, επί παραδείγματι, για τα μη επανδρωμένα στρατιωτικά αεροσκάφη, που άλλωστε τότε ήταν ακόμη στα σπάργαλα αυτού του είδους η τεχνολογία, εξακολουθώ να πιστεύω ότι αυτό ήταν κάτι άλλο, χωρίς να είμαι σε θέση να προσδιορίσω την ταυτότητά του. Ήταν, άραγε, ένα εξωγήινο Ιπτάμενο Αντικείμενο; Ήταν ένα Ιπτάμενο Αντικείμενο άγνωστης γήινης στρατιωτικής τεχνολογίας; Δεν ξέρω! Ήμασταν τρεις άνθρωποι που βιώσαμε αυτό το εξαιρετικά περίεργο και μοναδικό γεγονός. Το μόνο που ξέρω είναι ότι εκείνο το ιπτάμενο αντικείμενο που είδαμε δεν ήταν της φαντασίας μας!

Σε χαιρετώ, ο φίλος σου,

Ερευνητής του Αγνώστου

ΘΕΟΔΩΡΑ ΝΤΑΣΚΑ

Το Ενδιάμεσο

Δεν θυμάμαι καν πως βρέθηκα εδώ, άνοιξα τα μάτια μου και ένιωσα το ανώμαλο έδαφος στην πλάτη μου, μικρές πέτρες μπήγονταν στην σάρκα μου. Σηκώθηκα κάπως ζαλισμένη και κοίταξα το τοπίο. Βράχοι και δέντρα έβγαιναν από το έδαφος και στον ορίζοντα μπορούσες ξεκάθαρα να δεις κάτι πελώρια βουνά με μικρές σπηλιές. Τα βουνά ήταν τόσο ψηλά που ο ουρανός ίσα που φαινόταν. Δεν φαινόταν ίχνος ζωής σε αυτό το τοπίο, όσο μακριά και να κοιτούσα δεν έβλεπα κάτι που να μου θυμίζει κτήριο.

Ένα μικρό παγωμένο αεράκι κούνησε τα δένδρα εκείνη τη στιγμή, κάνοντας με να ανατριχιάσω. Κοίταξα τα ρούχα μου, ήταν ένα μακρύ παντελόνι και ένα λινό πουκάμισο, τα είχα επιλέξει για την σχολική γιορτή των μαθητών μας. Σωστά, έπρεπε να βρίσκομαι τώρα στο σχολείο να καμαρώνω τους μαθητές μου. Που βρίσκομαι; Όσο και να προσπαθούσα να θυμηθώ τι έγινε στο μυαλό μου υπήρχε μια πυκνή ομίχλη, εμποδίζοντας με.

Το παγωμένο αεράκι άρχιζε να δυναμώνει, κάνοντας με να τρέμω. Πρέπει να βρω κάπου καταφύγιο, σκέφτηκα, καμιά σπηλιά. Να ανάψω καμιά φωτιά, που ευτυχώς ξέρω πως γίνεται ευτυχώς που ο πατέρας μου επέμενε να πάω στους προσκόπους όταν ήμουν μικρή. Ο πατέρας μου που να είναι άραγε;

Εκείνη τη στιγμή ένας περίεργος θόρυβος ακούστηκε. Ένα πνιχτό σύρσιμο με ένα μπάσο μουγκρητό. Αμέσως μετά ακούστηκε πνιχτό κροτάλισμα, σαν ένα φίδι να παραμονεύει εδώ κοντά. Με τα μάτια μου και τα αυτιά μου προσπάθησα να βρω από πού προέρχεται αυτός ο ήχος. Τότε το είδα. Λίγα μέτρα μακριά από εμένα ένα πλάσμα πλησίαζε απειλητικά. Η κάπα του σερνόταν στο ανώμαλο έδαφος, αλλά δεν φορούσε την κουκούλα. Το κεφάλι του ήταν οβάλ και δεν είχε μαλλιά. Τα μάτια του ήταν τεράστια και λαμπερά, ένα φωτεινό χρυσό και είχε δύο ίριδες σε κάθε μάτι. Το στόμα του ήταν επίσης τεράστιο ξεκινούσε από τα πλάγια του κεφαλιού και αιχμηρά δόντια ξεπρόβαλλαν από μέσα. Το πλάσμα είχε για συνοδό ένα άλλο πλάσμα, που είχε σώμα πάνθηρα και κεφάλι λύκου. Είχε μια μακριά ουρά και από το στόμα του ξεπρόβαλλε μια γλώσσα φιδιού. Ήταν σίγουρα μεγαλύτερο από όλα τα ζώα που γνωρίζω.

Το πλάσμα με την κάπα έβγαλε πάλι ένα μουγκρητό και σήκωσε το χέρι του. Το δάχτυλο με το οποίο με έδειξε ήταν μακρύ και κοκαλιάρικο. Η σκέψη ότι πρέπει να τρέξω εμφανίστηκε στο μυαλό μου και την υπάκουσα όταν είδα το πλάσμα να εμφανίζει ένα τεράστιο δρεπάνι. “Έτρεξα χωρίς να κοιτάξω πίσω, ξέροντας ότι θα αποθαρρυνόμουν αν έβλεπα πάλι το δρεπάνι, ήξερα όμως ότι το πλάσμα με το κατοικίδιο του με ακολουθούσε μιας και άκουγα κροτάλισμα. Ο κρύος αέρας χαστούκιζε τα μάγουλά μου και το έδαφος άρχιζε να πονάει κάθε φορά που έβαζα τα πόδια μου για να τρέξω. Τα μπεζ γοβάκια με το μικρό τακουνάκι δεν ήταν σίγουρα ιδανικά για τρέξιμο.

Κατευθύνθηκα προς ένα τοπίο με βράχους που ήταν τοποθετημένοι ο ένας δίπλα στον άλλον. Είχαν διάφορα ύψη και μεγέθη. Ευτυχώς ήμουν αρκετά αδύνατη για να χωθώ ανάμεσα στους βράχους, αλλά μάλλον δεν ίσχυε το ίδιο για το πλάσμα, που έβγαλε ένα θυμωμένο μουγκρητό. Άφησα έναν αναστεναγμό ανακούφισης και προσπάθησα να

επαναφέρω την αναπνοή μου σε πιο ομαλά επίπεδα. Το κατοικίδιο του περιφερόταν γύρω από το τοπίο με τους βράχους, βγάζοντας γρυλίσματα. Ένα δάκρυ κύλισε από το μάγουλο μου εκείνη την στιγμή. Αναρωτήθηκα τι έκανα για να αξίζω κάτι τέτοιο, τι ήταν αυτό το μέρος που είμαι και προπάντων τι είναι αυτό το τέρας και γιατί με κυνηγούσε.

Μια έκρηξη συνέβη εκείνη την στιγμή, το πλάσμα με το δρεπάνι έβγαλε ένα πονεμένο ουρλιαχτό. Το κατοικίδιο του το πλησίασε αμέσως και το πλάσμα ανέβηκε στη ράχη του γρήγορα, με το ένα χέρι στο πρόσωπο του και χάθηκε στον ορίζοντα.

Οι λυγμοί που προσπαθούσα τόση ώρα να καταπιώ ξεχύθηκαν όταν ένιωσα ότι είμαι επιτέλους ασφαλής. Συνήθως δεν είμαι άτομο που κλαίει εύκολα αλλά ποτέ ξανά στην ζωή μου δεν έχω βρεθεί στην κατάσταση να με κυνηγάει κάποιος για να με σκοτώσει.

«Είναι κάνεις εδώ;» ακούστηκε μια αντρική φωνή, «ο Κυνηγός έφυγε με το αρπαχτικό του, είσαι ασφαλής τώρα, μπορείς να βγεις».

«Πως ξέρω ότι δεν πρόκειται να μου κάνεις κακό;» του απάντησα, η φωνή μου βραχνή από το κλάμα.

«Εγώ έριξα την βόμβα για να φύγει ο Κυνηγός, άμα ήθελα το κακό σου θα άφηνα τον κυνηγό να σε πιάσει. Δεν μπορείς να επιζήσεις σε αυτά τα βράχια, βγες έξω».

Έπιασα μια αιχμηρή πέτρα και βγήκα από την κρυψώνα μου. Ένας άντρας με περίμενε εκεί, άνθρωπος σαν και εμένα. Ήταν ντυμένος με μάλλινα ρούχα και είχε διάφορα όπλα. Ένα πελώριο τσεκούρι ήταν στερεωμένο στην πλάτη του και στην ζώνη του ήταν ακουμπισμένες χειροβομβίδες. Τα μαλλιά του ήταν σγουρά και καστανά όπως και τα γένια του. Το βλέμμα του ήταν φιλικό όπως και το χαμόγελο του. Σήκωσε το φρύδι του όταν είδε την πέτρα που κρατούσα.

«Δεν νομίζω ότι θα σε προστατεύσει μια πέτρα από έναν Κυνηγό» μου είπε.

Άνοιξα το στόμα μου να του απαντήσω αλλά δεν ήξερα ειλικρινά τι να του πω. Διάφορες ερωτήσεις κλωθογύριζαν στο μυαλό μου.

«Ξέρω ότι έχεις πολλές ερωτήσεις και σε καταλαβαίνω αλλά αυτή την στιγμή πρέπει να πάμε στο Καταφύγιο και να ξεκουραστούμε. Τα ρούχα σου είναι πολύ λεπτά και είμαι σίγουρη ότι θα πεινάς. Υπάρχουν και άλλοι άνθρωποι σαν εμάς που μας περιμένουν. Αλλά πρέπει να με εμπιστευτείς» είπε ο άντρας απλώνοντας το χέρι του.

«Πως σε λένε;» ήταν η ερώτηση που βγήκε τελικά από το στόμα μου.

«Με λένε Ηρακλή» απάντησε και σκέφτηκα ότι το όνομα ταιριάζει απόλυτα με την όψη του. «Εσένα πως σε λένε;»

«Βένη» απάντησα, «Είναι από το Βενιζέλα, πριν με ρωτήσεις» συμπλήρωσα όταν είδα το ερωτηματικό βλέμμα στο πρόσωπό του.

«Λοιπόν Βένη, τι λες; Θα έρθεις μαζί μου;»

«Δεδομένου ότι δεν με έχεις σκοτώσει ήδη με τα αμέτρητα όπλα σου, θα σε εμπιστευτώ» απάντησα.

Ο Ηρακλής με κατεύθυνε προς τα πελώρια βουνά με τις σπηλιές. Περιπατούσαμε για αρκετή ώρα και ήρθαμε σε επαφή με άλλα πλάσματα, κάποια τελείως άκακα και κάποια άλλα τολμηρά αρκετά για να μας επιτεθούν. Ο Ηρακλής δεν τους

έδωσε όμως αυτή την χαρά αφού τα σκότωσε με μια αποφασιστική κίνηση με το τσεκούρι του. Όταν αυτά έπεσαν νεκρά στο έδαφος, έδεσε τα πόδια τους με έναν σπάγκο και τα κουβάλησε στην πλάτη του.

Μετά από αρκετή αναρρίχηση σταματήσαμε έξω από μια τεράστια σπηλιά. Ο Ηρακλής έβγαλε ένα σφύριγμα που ήχησε στην μεγάλη σπηλιά και ένα σφύριγμα ακούστηκε μέσα από αυτήν σαν απάντηση.

«Είμαστε εντάξει, μπορούμε να μπούμε μέσα,» μου απάντησε.

Το εσωτερικό της σπηλιάς ήταν τεράστιο και υγρασία ήταν εμφανής στα τοιχώματά της. Το κρύο ήταν τσουχτερό κάνοντας με να τρέμω και πλάσματα σαν νυχτερίδες πετούσαν στο ταβάνι της. Όταν φτάσαμε στην καρδιά της σπηλιάς αντίκρισα έναν κατακλυσμό στο βραχώδη τεράστιο χώρο. Σκηνές ήταν τοποθετημένες σε σχήμα κύκλου και στο κέντρο μια μεγάλη φωτιά έκαιγε. Άνθρωποι περιτριγύριζαν την φωτιά καθισμένοι και μιλούσαν. Χαιρέτησαν εγκάρδια τον Ηρακλή την στιγμή που τους πλησιάσαμε. Ο Ηρακλής με σύστησε σε αυτούς.

«Ένας κυνηγός την είχε στο πόδι με το Αρπακτικό του», εξήγησε σε έναν άντρα με γκριζα γένια.

«Από τα ρούχα σου φαντάζομαι ότι ξύπνησες πρόσφατα και δεν έχεις ιδέα που βρίσκεσαι και τι είναι εδώ,» απάντησε ο γέρος με ένα χαμόγελο αφού με περιεργάστηκε. Ένευσα καταφατικά. «Καλύτερα να σου δώσουμε κάποια άλλα ρούχα και πιο άνετα παπούτσια πριν σου εξηγήσουμε».

Οι γυναίκες του καταυλισμού μου δώσανε ρούχα, ένα παντελόνι και μια μπλούζα. Ήταν φτιαγμένα κυρίως από μαλλί και τα είχαν πλέξει μόνοι τους. Εντυπωσιάστηκα με πόση δεξιοτεχνία είχαν πλέξει τα ρούχα, σαν να ήταν φτιαγμένα σε εργοστάσιο. Μαζί με τα ρούχα μου έδωσαν και μια μακριά μαύρη κάπα, μάλλινη που με έκανε να νιώσω σαν ήρωας του Χόμπιτ όταν την έβαλα. Τα καινούργια μου ρούχα με ζέσταναν κατευθείαν και με μεγάλη χαρά έβγαλα τα πεζοπαπούτσια μου και έβαλα τις μεγάλες ζεστές μπότες. Τα αγαπημένα μου παπουτσάκια με το τακουνάκι είχαν χαλάσει τελείως από το τρέξιμο στο ανώμαλο έδαφος και είχαν γεμίσει σκόνη οπότε τώρα πια ήταν άχρηστα. Μάλλον θα έπρεπε να τα αποχωριστώ.

Ο Ηρακλής έδωσε τα σκοτωμένα ζώα σε άλλους άντρες και αυτοί τα καθάριζαν, τα σούβλισαν και τα έψησαν στην μεγάλη φωτιά. Αν και τα πλάσματα όταν τα πρωτοείδα δεν ήταν όμορφα εξωτερικά, το κρέας τους μύριζε σαν το δικό μας χοιρινό κάνοντας το στομάχι μου να γουργουρίσει. Μου έδωσαν το κομμάτι που μου αναλογεί σε ένα πιάτο από φύλλα. Ο Ηρακλής κάθισε δίπλα μου με το δικό του κομμάτι και μου πρότεινε να το φάω ενώ ακόμα είναι ζεστό. Το κομμάτι μου εξαφανίστηκε σε λίγα λεπτά και έμεινε μόνο το πιάτο από τα φύλλα. Όταν και οι υπόλοιποι τελείωσαν το φαγητό τους, ο άντρας με τα γκριζα γένια καθάρισε το λαιμό του για να σωπάσουν όσοι μιλούσαν εκείνη την στιγμή.

«Λοιπόν σήμερα αποκτήσαμε ένα νέο μέλος στην κοινότητα μας, την Βένη. Καλωσόρισες κορίτσι μου». Οι υπόλοιποι χειροκροτήσανε. «Θα έχεις πολλές ερωτήσεις γι' αυτό καλύτερα να ξεκινάμε να στις απαντάμε. Λοιπόν τι θέλεις να ρωτήσεις;»

«Πως βρέθηκα εδώ; Τι είναι αυτό το μέρος;»

«Βρίσκεσαι στο Ενδιάμεσο. Είναι ο τόπος ανάμεσα στην ζωή και τον θάνατο. Ουσιαστικά η ψυχή σου είναι εδώ, ενώ το σώμα σου είναι στην Γη. Είσαι σε κώμα».

«Δηλαδή χτύπησα αρκετά στο να είμαι σε κώμα στην Γη;» απάντησα σαστισμένη. Ο γέροντας έγνεψε. «Και αυτοί οι Κυνηγοί που αποκαλείτε, τα τρομαχτικά πλάσματα, τι είναι, τι θέλουν από εμένα;»

«Άγγελοι Θανάτου είναι,» απάντησε αυτή την φορά ο Ηρακλής, «κυνηγάνε τις ψυχές για να τις πάνε στην Τελική Δίκη. Συνήθως είναι οι ψυχές εγκληματιών, σαδιστών ή δολοφόνων που έχουν διαπράξει βάνουσα εγκλήματα που ούτε η Κόλαση δεν μπορεί να τους βασανίσει αρκετά. Το βάσανο τους είναι αυτό».

«Η Τελική Δίκη είναι αν θα πάει η ψυχή στον Παράδεισο ή στην Κόλαση;»

«Ναι, όταν σε πιάσουν και σε οδηγήσουν στην Δίκη η ελάχιστη σύνδεση με το σώμα σου εξαφανίζεται, πεθαίνεις ουσιαστικά» απάντησε ο γέροντας.

«Και γιατί δεν τους αφήνετε να σας πάρουν στην Δίκη, δεν θέλετε να βρείτε γαλήνη;» αναρωτήθηκα.

«Γιατί έχουμε την ίδια ερώτηση στο μυαλό μας όπως και εσύ, πως φτάσαμε να είμαστε σε κώμα; Έτρεξες μακριά από τον Κυνηγό γιατί δεν ήσουν έτοιμη ακόμα να φύγεις. Θέλεις να μάθεις πως έφτασες εδώ» αποκρίθηκε ο Γέροντας.

«Πώς όμως θα μάθω;» αναρωτήθηκα.

«Υπάρχει ένα μέρος που μπορεί να σε βοηθήσει, θα σε πάει ο Ηρακλής αύριο» είπε ο γέροντας.

«Μπορεί να με βοηθήσει; Δεν είναι σίγουρο;»

«Όχι δυστυχώς» απάντησε ο γέροντας. «Μπορεί να μην μάθεις ποτέ, όλοι αυτοί που βλέπεις εδώ είτε δεν θέλουν να πεθάνουν, είτε είναι σε αδιέξοδο γιατί δεν μπορούν να βρουν την αλήθεια αλλά δεν θέλουν και να πεθάνουν ακόμα».

Μετά από την συζήτηση με τον γέροντα, έμαθα ότι τον έλεγα Κοσμά και ήταν ο αρχηγός του καταφυγίου, πήγα σε μια σκηνή να κοιμηθώ για να μαζέψω δυνάμεις για την επόμενη μέρα. Το όνειρο που είδα όμως ήταν πολύ παράξενο για να ξεκουραστώ, άκουγα μονίμως ένα βουητό, διάφορες φωνές να μιλάνε ταυτόχρονα, τόσο μπερδεμένες που δεν μπορούσα να ξεχωρίσω τι λένε. Που και πού διέκρινα μια φωνή αλλά δεν μπορούσα να διακρίνω τις λέξεις, λες και ακουγόταν από ένα ραδιόφωνο και είχε παράσιτα. Εν τέλει ξύπνησα το ίδιο κουρασμένη όπως είχα πέσει για ύπνο.

Ο Ηρακλής ήταν αυτός που με ξύπνησε, «Έλα σήκω, πρέπει να ξεκινήσουμε πριν βγουν οι Κυνηγοί».

Αφού πήραμε τα απαραίτητα για το ταξίδι, νερό, αποξηραμένο κρέας και μάλλινες παχιές κουβέρτες για μπορούμε να ξαπλώσουμε στο τραχύ έδαφος άνετα, πήραμε το δρόμο για το μέρος που μας είπε ο Γέροντας Κοσμάς. Φύγαμε από τα ψηλά βουνά με τις σπηλιές και κατευθυνθήκαμε ανατολικά. Το τοπίο δεν άλλαζε πολύ, αποτελούνταν από τους γνωστούς βράχους και τα μικρά δένδρα. Ένωθα ότι δεν προχωρούσαμε καθόλου μπροστά και ήμασταν παγιδευμένοι στο ίδιο σημείο.

«Πόση ώρα περπατάμε;» ρώτησα τον Ηρακλή, «νιώθω ότι κάνουμε κύκλους. Όλα είναι ίδια».

Ο άντρας γέλασε δυνατά, «Όχι σε διαβεβαιώνω ότι προχωράμε, όσον αφορά τον χρόνο δεν αλλάζει καθόλου σε αυτόν τον κόσμο. Βλέπεις τον ουρανό; Δεν έχει αλλάξει καθόλου».

«Και πως έχει την αίσθηση του χρόνου άμα είναι σταματημένος;» απόρησα.

«Την έχεις στο μυαλό σου, ως άνθρωποι λειτουργούμε με πρόγραμμα. Πόση ώρα θα κοιμηθούμε, τι ώρα θα φάμε, τι ώρα θα ξυπνήσουμε. Αυτός ο τρόπος σε κάνει να τρελαίνεσαι άμα δεν μετράς τον χρόνο υποθετικά στο κεφάλι σου, δεν είναι για ανθρώπους. Είναι μια μεγάλη παγίδα, γιατί υπάρχουν δυο τρόποι να φύγεις από αυτόν, είτε να θυμηθείς είτε να σε

πάσει κυνηγός,» απάντησε ο Ηρακλής κλοτσώντας μια πέτρα με τις μπότες του. «Δεν είναι κανένα από τα δύο εύκολο».

«Πόσο καιρό είσαι εδώ;» ρώτησα.

«Έτσι όπως το έχω υπολογίσει περίπου 5 χρόνια. Ήμουν το ίδιο μπερδεμένος όπως και εσύ, αλλά είμαι στο ίδιο σημείο ακόμα. Δεν μπορώ να θυμηθώ τίποτα,» είπε, τα χείλια του ήταν πιεσμένα σε ευθεία γραμμή. Μια σπηλιά εμφανίστηκε στο οπτικό μας πεδίο εκείνη την στιγμή, «Ας κατασκηνώσουμε εδώ, έχουν περπατήσει πολύ σήμερα» είπε.

Απλώσαμε τις κουβέρτες και καθίσαμε να φάμε το παστό κρέας και να πιούμε λίγο νερό. Ήμασταν σιωπηλοί για κάποια λεπτά μέχρι που αποφάσισα να τον ρωτήσω.

«Δεν μπορούσα να κοιμηθώ, ένα βουητό ήταν στο κεφάλι μου, πολλές φωνές μαζί μιλούσαν και δεν μπορούσα να διακρίνω καμιά από αυτές και όταν μίλησε μια μόνο δεν ακουγόταν καθαρά αρκετά για να καταλάβω τι μου λένε. Ξέρεις τι είναι αυτό;» Δάγκωσα για πρώτη φορά το παστό κρέας, ήταν το ίδιο νόστιμο με αυτό που έφαγα χτες. Μάλλον πεινούσα τόσο πολύ που ακόμα και οι πέτρες στο έδαφος θα μου φαίνονταν νόστιμες άμα τις δοκίμαζα.

«Προσπαθούν να σε ξυπνήσουν κάποιοι και μιλάνε στο σώμα σου στην Γη. Μπορεί να είναι η οικογένεια σου, γιατροί και νοσοκόμες. Και μένα μου μιλούσε μια φωνή αλλά μετά από δυο χρόνια σταμάτησε. Είσαι τυχερή που σου μιλάνε ακόμα, μπορεί να σε βοηθήσουν να φύγεις από εδώ,» απάντησε και έφαγε μια μπουκιά από το κρέας. «Πρέπει να εστιάζεις σε μια φωνή για να μπορείς να διακρίνεις τι λέει, δεν είναι τόσο εύκολο όμως».

«Εσένα η φωνή τι σου έλεγε;» ρώτησα, φέρνοντας τα γόνατα στο στήθος μου.

«Μου έλεγε ότι με αγαπούσε και ότι λυπάται συνέχεια. Δεν με βοήθησε πάρα πολύ.» είπε ο Ηρακλής και έφαγε το υπόλοιπο κρέας με μια μπουκιά, «Ωρα να κοιμηθούμε έχουν πολύ δρόμο και αύριο. Προσπάθησε να εστιάζεις σε μια φωνή, μπορεί να σου δώσει στοιχεία.» μου είπε και γύρισε την πλάτη του για να κοιμηθεί. Τον καταλάβαινα, και εγώ δεν θα ήθελα να μιλήσω παραπάνω για μια φωνή που στο τέλος δεν με βοήθησε και παραμένω στο ίδιο κόσμο παγιδευμένη για 5 χρόνια.

Ξάπλωσα τυλίγοντας την κάπα μου πιο σφιχτά στο σώμα μου για να μην κρυώνω και έκλεισα τα μάτια μου έτοιμη να με πάρει ο ύπνος. Τα βουητά δεν άργησαν να αντηχούν στο κεφάλι μου. Έβαλα όλα μου τα δυνατά να εστιάσω σε ένα βουητό. Ο ήχος του βουητού άρχιζε να αλλάζει, να ακούγεται περισσότερο σαν φωνές, σαν ομιλία. Τελικά κατέληξα να ακούω δυο φωνές ξεκάθαρα.

«Θέλετε να πείτε γιατρέ ότι δεν έπεσε μόνη της από την τaráτσα του σχολείου;»

«Ακριβώς, το χτύπημα είναι στο πίσω μέρος του κεφαλιού, που σημαίνει ότι έπεσε ανάσκελα στο έδαφος. Επίσης βρήκαμε κάποιους μώλωπες αστυνόμε». Ένιωσα ένα γαργαλητό εκείνη την στιγμή στο χέρι μου, σαν άγγιγμα. «Αυτοί οι μώλωπες έχουν μορφή δαχτύλων, κάποιος την άρπαξε και την έσπρωξε από την τaráτσα του σχολείου».

«Άρα ψάχνουμε έναν με απόπειρα δολοφονίας» απάντησε η άλλη φωνή.

«Εξετάσαμε τον ιατρικό της φάκελο για να αναιρέσουμε την απόπειρα αυτοκτονίας. Παίρνει πολύ σπάνια ηρεμιστικά για κάτι χρόνιους πόνους με το γόνατό της από ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, αλλά έχει έναν ολόκληρο χρόνο να ζητήσει συνταγή για τα παυσίλινα αφού έκανε μια επέμβαση και ήταν αποτελεσματική. Βρήκαμε ίχνη του ίδιου παυσίλιπου στο αίμα της».

«Άρα προσπάθησε ο θύτης να δείξει ότι ήταν αυτοκτονία αλλά το θύμα έδειξε κάποια αντίδραση, έτσι ο θύτης σε μια

στιγμή αδυναμίας την άρπαξε και την έριξε από την ταράτσα. Πρέπει να βρούμε τον ύποπτο ή την ύποπτο. Ο πατέρας της είχε δίκιο, δεν πίστευε ότι η κόρη του ήθελε να δώσει στην ζωή της, ήταν στα καλύτερα της».

«Καημένη κοπέλα, να έχεις φτιάξει επιτέλους την ζωή σου και κάποιος να προσπαθεί να στην τελειώσει».

Άνοιξα τα μάτια μου με ένα τράνταγμα, κρύος ιδρώτας είχε λούσει το πρόσωπό μου και η ανάσα μου είχε γίνεις βαριά. Κάποιος είχε προσπάθησε να με σκοτώσει... Τι μπορεί να έκανα για να το αξίζω αυτό; Ο αστυνομικός είπε ότι το έγκλημα έγινε στο σχολείο, ήταν κάποιος από τους συναδέλφους μου; Βαθιά στον εγκέφαλο μου, ένα κουδουνάκι αντήχησε αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω τον λόγο. Δεν μπορούσα να θυμηθώ τι ξέρω για τους συναδέλφους μου, τις αναμνήσεις που απέκτησα τον περασμένο χρόνο στο σχολείο. Κάτι που ήξερα πρέπει να συνδέεται με την απόπειρα δολοφονίας μου. Το κουδουνάκι στον εγκέφαλο μου ξαναχτύπησε. Έβαλα τα χέρια μου στο πρόσωπό μου και αναστέναξα.

Όταν έβγαλα τα χέρια μου αντίκρισα ένα ζευγάρι μελί μάτια να με κοιτάνε. Ο Ηρακλής είχε καθίσει δίπλα μου. «Οι φωνές σου δώσανε στοιχεία; Φαίνεσαι κάπως αναστατωμένη, Βένη».

«Κάποιος προσπάθησε να με σκοτώσει. Με νάρκωσε και με έριξε από την ταράτσα του σχολείου που δούλευα,» είπα νιώθοντας τον λαιμό μου ξερό.

«Αυτό ακούγεται απαίσιο, έκανες κάτι τόσο κακό σε αυτόν ή αυτήν;» με ρώτησε.

«Δεν θυμάμαι, όλες οι αναμνήσεις μου από την δουλειά στο σχολείο έχουν χαθεί» είπα καθώς καθόμουν στην κουβέρτα.

«Ναι κατάλαβα, είναι το μαρτύριο του Κόσμου, δεν σε διευκολύνει στο να βρεις γιατί είσαι σε κώμα, είναι πιο εύκολο να παραδοθείς στους Κυνηγούς και να πεθάνεις. Πίστεψε με αν είσαι πολύ καιρό εδώ το να παραδοθείς στους Κυνηγούς είναι τόσο δελεαστικό. Πολλά παλιά μέλη μας που δεν μπορούσαν να ανακαλύψουν το γιατί απλά παραδόθηκαν στους Κυνηγούς» είπε ο Ηρακλής και σηκώθηκε.

«Σκέφτηκες ποτέ να το κάνεις αυτό Ηρακλή;» ρώτησα καθώς σηκωνόμουν και εγώ.

Ο Ηρακλής σταμάτησε σε μια στιγμή να διπλώνει την κουβέρτα του, «Πολλές φορές, αλλά κάθε φορά κάτι μέσα μου λέει να μην το κάνω, δεν μπορώ να καταλάβω τι όμως».

«Κάποια μέρα θα το βρεις» του είπα χαμογελώντας. Μου ανταπέδωσε το χαμόγελο, «Το ελπίζω».

Το ταξίδι μας πήρε πέντε μέρες, όπως το υπολόγισε ο Ηρακλής τουλάχιστον. Ήρθαμε σε επαφή με δύο Κυνηγούς αλλά ο Ηρακλής ήταν αρκετά έμπειρος να τους διώξει με τις χειροβομβίδες και το τσεκούρι του. Όταν κοιμόμουν άκουσα φωνές από διάφορα πρόσωπα, κάποιοι συμμαθητές ήρθαν να με δουν θλιμμένοι και με παρακαλούσαν να ξυπνήσω, κάποιες νοσοκόμες με αποκαλούσαν δύστυχο κορίτσι, ο ίδιος γιατρός ήρθε για να δει την εξέλιξή μου και ο πατέρας μου έλεγε πόσο με αγαπάει και πόσο του λείπω. Το ξύπνημα αφού άκουσα τον πατέρα μου ήταν γεμάτο κλάματα.

Μια φωνή μου κίνησε το ενδιαφέρον, ήταν μια φωνή μιας από τις μαθήτριες μου. Δεν ξεκίνησε με ένα συγγνώμη ή με ένα θέλω να σε δω. Το πρώτο που άκουσα είναι ένα κλάμα και ένιωσα ένα χέρι να κρατάει το δικό μου.

Είμαι έγκυος, είπε με λυγμούς. Δεν ξέρω τι να κάνω, δεν φτάνει τι μου έκανε, με άφησε έγκυο. Πως θα αντικρίσω τους δικούς μου; Θα πιστεύουν ότι είναι πάλι ένα από τα φλερτ μου και θα με διώξουν από το σπίτι. Μακάρι να ήσασταν εδώ, αλλά τι λέω, εξαιτίας μου είστε σε αυτή την κατάσταση. Δεν περίμενα να φτάσει εκείνος σε αυτό το σημείο, να θέλει να σας σκοτώσει. Θα ομολογούσα στους αστυνομικούς αλλά φοβάμαι. Έχει πιάσει φιλίες με τους γονείς μου, έχει γίνει

καλός φίλος με τον πατέρα μου, δεν θα με πιστέψουν, θα πιστέψουν αυτόν. Φοβάμαι τόσο πολύ κυρία Βένη, δεν ξέρω τι να κάνω.

Μόλις ξύπνησα μιλήσαμε με τον Ηρακλή για τις φωνές. Συμφώνησε ότι η φωνή της μαθήτριάς μου έφερε σημαντικά στοιχεία και ένιωσα ότι θα ανακαλύψω την αλήθεια σύντομα.

Ο τόπος που είπε ο γέροντας ότι θα με βοηθήσει να φύγω από αυτόν τον κόσμο ήταν ένα ξέφωτο. Η περιοχή ξεχώριζε λόγω της μεγάλης στρογγυλής επίπεδης πέτρας που είχε στο κέντρο και των τεράστιων βράχων που την περιτριγύριζε. Πελώρια δένδρα στέκονταν πίσω από τους βράχους. Πρώτη φορά έβλεπα τόσο μεγάλα δένδρα, ολόκληρος ο τόπος είχε δένδρα μικρά και ξέρα. Αυτά τα δένδρα είχαν πλούσια φύλλα τα οποία κουνιόνταν από τον παγωμένο άνεμο.

«Αυτός ο τόπος ξεχωρίζει πολύ από το υπόλοιπο Ενδιάμεσο» παρατήρησα.

«Γι' αυτό και είναι περισσότερο επικίνδυνος» είπε ο Ηρακλής. «Μιας και ξεχωρίζει από μίλια μακριά, οι Κυνηγοί περνάνε συχνά από εδώ. Πολλοί άνθρωποι είχαν έρθει μόνοι τους και δεν πρόλαβα να πάρουν τις αναμνήσεις τους επειδή τους σκότωσαν οι Κυνηγοί. Το Ενδιάμεσο δεν δίνει ποτέ βοήθεια στους επισκεπτόμενους τους τόσο εύκολα. Ότι πρέπει να κάνεις, δεν το ολοκληρώνεις εύκολα. Ακόμα και το να επιβιώσεις βλέπεις ότι δεν είναι εύκολο. Μην αγχώνεσαι όμως, εξαιτίας αυτού είμαι εδώ, για να σε προστατεύσω. Τώρα πρέπει να ξαπλώσεις στην στρογγυλή πέτρα και να κλείσεις τα μάτια σου».

Εκείνη την στιγμή ένα μουγκρητό ακούστηκε και εμφανίστηκε ένας Κυνηγός. Ο Ηρακλής έβρισε δυνατά και έριξε μια χειροβομβίδα στον Κυνηγό. Σκόνη περιτριγύρισε το πλάσμα το οποίο έβγαλε μια κραυγή. «Κάντο γρήγορα! Δεν ξέρω πόσο καιρό θα τον κρατήσω απασχολημένο!» μου φώναξε.

Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, έτρεξα στην μεγάλη πέτρα και ξάπλωσα στην τραχιά επιφάνεια της. Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, έκλεισα τα μάτια μου. Είδα μια τεράστια ομίχλη να περιβάλλει το οπτικό μου πεδίο και μετά εμφανίστηκε ένας γαλάζιος ουρανός. Κοίταξα τριγύρω και παρατήρησα ότι ήμουν στην ταράτσα του σχολείου. Είναι η στιγμή πριν με ρίξουν από την ταράτσα, σκέφτηκα. Μια γνώριμη φωνή ακούστηκε πίσω μου. Γύρισα και αντίκρισα τον κύριο Δρακοπούλο, τον διευθυντή του ιδιωτικού σχολείου που δίδασκα. Απέναντι του στεκόμουν εγώ, με τα χέρια στο στήθος μου, φαινόμουν αναστατωμένη. Είναι μια ανάμνηση που το Ενδιάμεσο με προστάζει να την ακολουθήσω ως κοινός παρατηρητής, συνειδητοποίησα.

«Βένη, σου είπα να αφήσεις το θέμα με την μαθήτριά να το αναλάβω εγώ», μου είπε αυστηρά πλησιάζοντας την Βένη της ανάμνησης.

«Δεν μπορούσα να το κάνω αυτό κύριε Δρακόπουλε, η Άλκηστη είναι μια από τις μαθήτρίες μου» απάντησε εκείνη.

Η Άλκηστη θα είναι το κορίτσι που μου έλεγε ότι ήταν έγκυος.

«Βένη, η κοπέλα είναι ήδη ένας μεγάλος μπελάς για την οικογένεια της και έχει ήδη προκαλέσει πολλά προβλήματα στο σχολείο, δεν μπορείς να πιστεύεις τα λόγια της» μου ανταπέδωσε.

«Το κορίτσι είναι θύμα βιασμού, κύριε Δρακόπουλε! Πήγαμε στο γιατρό και το εξακριβώσαμε» είπα εγώ δυνατά.

«Κανένα παιδί όσο μπελά και αν προκαλεί δεν αξίζει τέτοια μεταχείριση. Δεν είναι η μόνη που βιάστηκε κύριε Δρακόπουλε. Όταν η Άλκηστη ομολόγησε το σχολείο ότι ήταν θύμα βιασμού και άλλα κορίτσια την πλησίασαν και της είπαν ότι και αυτές είναι θύματα επίσης. Ο βιαστής είναι σε αυτό το σχολείο. Πρέπει να βρούμε ποιος το έκανε».

Ο διευθυντής κοίταξε σιωπηλά την Βένη της ανάμνησης για λίγα λεπτά. Τον πλησίασα πιο κοντά και είδα τρόμο στα μάτια του. Δεν είναι δυνατόν... σκέφτηκα.

«Πάντα προσπαθείς Βένη να βρεις το δίκιο και το σωστό. Τις περισσότερες φορές σε θαυμάζω για το πείσμα σου αλλά αυτή την φορά ανακατεύτηκες πολύ στα πόδια μου», απάντησε ψυχρά. Κοίταξε το ρολόι του με ένα μειδίαμα. «Όπου να είναι το φάρμακο θα αρχίζει να επιδράει στον οργανισμό σου»,

Εκείνη την στιγμή εγώ στη ανάμνηση έβαλα το χέρι στο μέτωπό μου, εμφανώς ζαλισμένη. Το αναφυκτικό που είχα πει, μου το είχε δώσει ο διευθυντής μου, συνειδητοποίησα με τρόμο.

«Δεν καταλαβαίνω τι λέτε, κύριε» είπε η Βένη. Ο κύριος Δρακόπουλος άρπαξε το μπράτσο της με το χέρι του και την κοίταξε με σπίθα στα μάτια του. Άρχισε να την τραβάει προς την άκρη της ταράτσας. «Τι κάνετε; Αφήστε με!» πρόσταξε εκείνη αλλά αυτός δεν άκουσε. Τους ακολούθησα γρήγορα, με έναν κόμπο στο λαιμό.

«Σώπασε! Της άξιζε! Τους άξιζε! Η Άλκηστη με φλέρταρε από τότε που ήταν μικρή. Ο πατέρας της δεν την έστρωσε όταν ήταν μικρή οπότε αποφάσισα να την στρώσω εγώ», γρύλισε ο άντρας.

« Δεν αξίζει σε κανέναν ο βιασμός κύριε. Κάθε παιδί φλερτάρει! Είστε άρρωστος!» είπε η ζαλισμένη Βένη, τα μάτια της είχαν σπίθες. Η φωνή της ήταν αργή αλλά έκρυβε τόσο μίσος. «Την καταστρέψατε και το ευχαριστηθήκατε. Είστε ένα τέρας!»

Ο κύριος Δρακόπουλος την κοίταξε με ένα χαιρέκακο χαμόγελο. «Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα πια Βένη». Μετά μια δυνατή σπρωξιά την έριξε από την ταράτσα. Κοίταξα καθώς η Βένη της ανάμνησης έπεφτε. Ακούστηκε ένας δυνατός ήχος καθώς το σώμα της άγγιξε το δάπεδο και ουρλιαχτά ακολούθησαν από τους συμμαθητές της. Έστρεψα το βλέμμα μου πριν γίνει η σύγκρουση, δεν άντεχα να δω το ατύχημα μου, και κοίταξα τον διευθυντή μου, που φαινόταν ικανοποιημένος. Ικανοποιημένος που πήγε να με σκοτώσει.

«Δεν θα σας αφήσω να ξεφύγετε, κύριε Δρακόπουλε» γρύλισα ,αν και ήξερα ότι δεν με άκουγε. Αυτός δεν με είδε φυσικά, έφυγε γρήγορα από την ταράτσα, για να μην φανεί ύποπτος.

Τώρα τα ήξερα όλα, γιατί πέθανα. Ήμουν έτοιμη να φύγω από το Ενδιάμεσο και να γυρίσω πίσω στη Γη. Στο σώμα μου. Έκλεισα τα μάτια μου ξανά και όταν τα άνοιξα ήμουν πίσω στο Ενδιάμεσο, ξαπλωμένη στην μεγάλη πέτρα. Ο Κυνηγός είχε εξαφανιστεί. Σηκώθηκα από το δάπεδο και τίναξα τα ρούχα μου. Ο Ηρακλής με πλησίασε όταν είδε ότι είχα επιστρέψει.

«Τα κατάφερες; Έμαθες γιατί πέθανες;» με ρώτησε με ελπίδα. Έγνεψα καταφατικά. «Πρέπει να το πεις δυνατά για να το ακούσει το Ενδιάμεσο, αλλιώς δεν σε αφήνει να φύγεις».

Ένα δάκρυ κύλισε από το μάγουλο μου. «Σου υπόσχομαι ότι θα βρω τι έγινε σε σένα όταν επιστρέψω στην Γη, με βοήθησες τόσο πολύ είναι καιρός να στο ανταποδώσω».

Ο Ηρακλής μου χαμογέλασε, « Σε ευχαριστώ Βένη. Τώρα πες μου τι έγινε».

Πήρα μια ανάσα πριν ξεκινήσω. «Μια από τις συμμαθήτριες μου η Άλκηστη βιάστηκε από κάποιον από το σχολείο. Ανακάλυψα ότι δεν ήταν η μόνη αφού και άλλες μαθήτριες εξομολογήθηκαν ότι ήταν αυτές θύματα βιασμού. Ο βιαστής και ο ύποπτος για την απόπειρα δολοφονίας μου είναι ο διευθυντής του σχολείου, ο κύριος Δρακόπουλος. Με νάρκωσε και με έριξε από την ταράτσα. Είχα φτάσει πολύ κοντά στο να τον αποκαλύψω».

«Τι κτήνος!» αναφώνησε ο συνταξιδιώτης μου. «Τώρα πήγαινε να τον ξεσκεπάσεις. Μην τον αφήσεις να ξεφύγει».

Του χάρισα ένα χαμόγελο με δάκρυα στα μάτια. Χωρίς να το σκεφτώ του έδωσα μια αγκαλιά. Αυτός ανταποκρίθηκε, τυλίγοντας τα χέρια του στη μέση μου. « Δεν θα τον αφήσω. Σε ευχαριστώ. Θα τα πούμε στην Γη, Ηρακλή» του είπα πριν κλείσω τα μάτια μου.

Ο ήχος του μόνιτορ ήταν το πρώτο πράγμα που άκουσα. Ένωσα το πίσω μέρος του κεφαλιού μου να πονάει. Άνοιξα τα μάτια μου και συνειδητοποίησα ότι είχα γυρίσει πίσω στο σώμα μου, στη Γη. Ήμουν στο νοσοκομείο, ένα ορός ήταν στο χέρι μου. Ο πατέρας καθόταν δίπλα μου, είχε πάρει το χέρι που δεν είχε τον ορό στα δυο του χέρια και το κρατούσε στοργικά. Είχε κλείσει τα μάτια του, φαινόταν ότι προσευχόταν. Μπορούσα να δω ξεκάθαρα τους μαύρους κύκλους στα μάτια του, δεν θα είχε κοιμηθεί για μέρες, αγωνιώντας για μένα.

«Μπαμπά» μίλησα με βραχνή φωνή.

Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα στο άκουσμα της φωνής μου και γύρισε να με κοιτάξει μήπως η φωνή μου ήταν προϊόν της φαντασίας του. Όταν είδε ότι τα μάτια μου ήταν ανοιχτά, δάκρυσε.

«Βένη μου, κοριτσάκι μου, γύρισες σε εμένα» είπε και φίλησε το χέρι μου. Του έδωσα ένα μικρό χαμόγελο. Ο πατέρας μου σηκώθηκε από την καρέκλα του και πήρε ένα ποτήρι νερό που είχε να καλαμάκι. Με βοήθησε να πιω λίγο νερό και ο λαιμός μου έγινε πολύ καλύτερα.

«Πόσο καιρό ήμουν σε κώμα μπαμπά;» ρώτησα μετά από λίγο. Το κεφάλι μου με πέθαινε από τον πόνο αλλά ήθελα απαντήσεις.

«Δύομιση μήνες αγάπη μου, είναι Σεπτέμβρης» μου απάντησε.

Φαίνεται ότι ο χρόνος στο Ενδιάμεσο ήταν πιο αργός από τον χρόνο στη Γη. Αυτό με άγχωσε λίγο, τι έχει συμβεί με το σχολείο; Ο κύριος Δρακόπουλος την γλίτωσε;

«Τι έγινε με το σχολείο;» ρώτησα.

Ο πατέρας μου σούφρωσε τα χείλη του.

«Πάντα το σχολείο σκέφτεσαι, πάντα τους άλλους. Αυτό μπορεί να περιμένει. Τώρα πρέπει να καλέσω τον γιατρό και την νοσοκόμα να σε εξετάσουν αφού ξύπνησες και να σου δώσουν ένα παυσίπονο, θα πρέπει να πονάς» είπε και πάτησε ένα κουμπί.

Σε λίγα λεπτά νοσοκόμες και γιατροί εμφανίστηκαν γύρω από το κρεβάτι μου κάνοντας μου πλήθος ερωτήσεων, βάζοντας φως στα μάτια μου για να δούνε άμα έχω αντανάκλαστικά. Μου χορήγησαν μορφίνη στον ορό μου για να μην πονάω τόσο πολύ. Λίγο πριν με πάρει ο ύπνος κατάφερα να πω αυτό που ήθελα τόση ώρα.

«Ο κύριος Δρακόπουλος με έριξε από την ταρατσα».

Την επόμενη φορά που άνοιξα τα μάτια μου, ήταν ένας αστυνομικός που περίμενε να με ανακρίνει. Ο πατέρας μου έκανε το σωστό και κάλεσε τον αστυνομικό όταν άκουσε τι είπα. Χωρίς δισταγμό και με πλήρη διαύγεια είπα στον αστυνομικό τι μου συνέβη και τι συνέβη στην Άλκηστη. Ο αστυνομικός με ευχαρίστησε για την βοήθεια μου και μου είπε ότι ο διευθυντής θα συλληφθεί σίγουρα τώρα, αφού όσες μαθήτριες ήταν θύματά του κατέθεσαν εναντίον του. Ακόμα και η Άλκηστη. Δεν ήθελε να γλιτώσει ο κύριος Δρακόπουλος από αυτό που μου έκανε.

Μετά από λίγες μέρες έμαθα από τον πατέρα μου ότι ο διευθυντής συνελήφθη ισόβια στην φυλακή για τα εγκλήματα του χωρίς κανένα ελαφρυντικό. Η Άλκηστη με επισκέφθηκε όταν έμαθε ότι ξύπνησα και μου ζήτησε συγγνώμη. Έφτιαξε την σχέση της με τους γονείς της μετά από τόσο καιρό και αποφάσισε να κυοφορήσει το παιδί και να το δώσει για υιοθεσία. Μπορεί να μην το θέλει εκείνη αλλά θα υπάρχει κάποιο ζευγάρι που θα θέλει απεγνωσμένα ένα μωράκι. Δεν έφυγε από το μυαλό μου ποτέ ο Ηρακλής, αναρωτιόμουν τι έκανε στο Ενδιάμεσο και αν είναι καλά.

Μετά από μια βδομάδα, καθώς περπατούσα με τον πατέρα μου στον διάδρομο για να γυμνάσω τα πόδια μου είδα να μεταφέρουν έναν ασθενή σε ένα φορείο. Ο ασθενής ήταν τελείως κοιμισμένος και είχε μάσκα οξυγόνου.

«Δύστυχο παλικάρι» είπε ο πατέρας μου, «Έμαθα την ιστορία του όσο καιρό είμαι εδώ».

«Μπαμπά δεν σου είπα να μην κουτσομπολεύεις;» τον μάλωσα.

«Τι να κάνω αγάπη μου; Θα τρελαινόμουν από την λύπη μου άμα δεν μιλούσα σε άνθρωπο. Εξάλλου είναι πολύ διάσημη ιστορία στο νοσοκομείο. Το παλικάρι είχε μια κοπέλα, η κοπέλα όμως είχε ήδη έναν σύζυγο, ο οποίος δεν ήταν ένας κοινός άνθρωπος. Ήταν μαφιόζος. Όταν έμαθε ότι η γυναίκα του τον απατούσε έβαλε τα τσιράκια του να τον σκοτώσουν. Τον χτύπησαν ενώ οδηγούσε την μηχανή του. Ο καημένος είναι σε κώμα από τότε. Δεν έχει γονείς, παλιά τον επισκεπτόταν η κοπέλα του αλλά σταμάτησε να έρχεται, κάποιοι λένε ότι πήγε να ζήσει στο εξωτερικό. Ο μαφιόζος άντρας της πιάστηκε στην φυλακή χάρις αυτό το παλικάρι».

Η ερώτηση μου βγήκε αυθόρμητα. «Πώς τον λένε;» ρώτησα και κάτι σκίρτησε μέσα μου.

«Ηρακλή».

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΤΣΙΚΗΣ

Το Κάλεσμα

«Ανεξήγητο, δεν καταλαβαίνω τους ανθρώπους όσο και να παίζουν με τα χρώματα είναι όλοι τους μαύροι» Γιώργος Σεφέρης

Από πολύ μικρή ηλικία είχα καταλάβει ότι ένα μεγάλο ποσοστό των ανθρώπων είναι δυστυχημένοι. Ίσως γιατί ήμουν και εγώ δυστυχημένος, ίσως γιατί πολύ απλά έτσι με είχαν μεγαλώσει να πιστεύω. Μπορεί να σας ακούγεται υπερβολικό, αλλά η αλήθεια είναι ότι μεγαλώνοντας έβλεπα όλο και λιγότερο χαρούμενους ανθρώπους. Ναι, μπορεί οι φίλοι και οι γνωστοί να σου χαμογελούσαν, όμως πως το έφερνε η κουβέντα και πάντα υπήρχε ένα “αλλά”, μια γκρίνια, μια μιζέρια. Νομίζω αυτό ήταν που με ώθησε να σπουδάσω και να αφιερώσω τη ζωή μου, ως κλινικός ψυχολόγος-ψυχοθεραπευτής, στη βοήθεια των άλλων.

Την ιστορία που θα σας διηγηθώ την έχετε σίγουρα ακουστά - πως γίνεται άλλωστε να μην την γνωρίζετε, αφού το συγκεκριμένο θέμα το αναμασούσαν οι εφημερίδες και τα τηλεοπτικά μέσα για αρκετό καιρό. Το όνομα μου είναι Ντένις Χολ, και αυτή είναι η δική μου αλήθεια...

Ήταν 2008, μόλις που είχα τελειώσει το διδακτορικό μου στην κλινική ψυχολογία, από το Πανεπιστήμιο της Πενσυλβανίας, και είχα επιστρέψει στη γενέτειρά μου, το Μάντσεστερ της Αγγλίας, με σκοπό να ανοίξω το δικό μου γραφείο. Αν και μου είχε δοθεί η δυνατότητα να ασκήσω το επάγγελμά μου σε μια κλινική στην Πενσυλβανία, αποφάσισα να επιστρέψω στην πατρίδα μου, δίπλα στην οικογένεια μου. Βλέπετε, οι σπουδές μου ήταν εξ' ολοκλήρου στις Ηνωμένες Πολιτείες και έλειπα σχεδόν δέκα χρόνια. Ο θάνατος του πατέρα μου από καρκίνο του πνεύμονα, σίγουρα δεν βοήθησε. Όπως επίσης και η αυτοκτονία του θείου μου, ένα χρόνο μετά το θάνατο του πατέρα μου. Έτσι λοιπόν άφησα τη ζωή που είχα χτίσει όλα αυτά τα χρόνια στην Αμερική και γύρισα πίσω.

Τα χρόνια πέρασαν και εγώ είχα πλέον συνηθίσει τη νέα μου ζωή στο Μάντσεστερ. Ναι, μπορεί να μου έλειπαν οι φίλοι μου και η ζωή που είχα στην Αμερική, όμως είχα ήδη ανοίξει το δικό μου γραφείο και ασκούσα το επάγγελμά μου, ως ψυχοθεραπευτής, αρκετά επιτυχημένα. Σε αυτό, βέβαια, είχε βοηθήσει αρκετά και η φίλη μου η Σάλλυ που δούλευε ως παρουσιάστρια σε μια πρωινή εκπομπή στο δίκτυο του ITV Breakfast. Εμφανισιακά, η Σάλλυ ήταν μέτριου αναστήματος, γύρω στο 1,65, γεματούλα, με στρογγυλό πρόσωπο και σαρκώδη χείλη. Αν και δεν θα την έλεγες

αντικειμενικά όμορφη, τα μεγάλα πράσινα μάτια, οι φακίδες της σε συνδυασμό με τη λευκή της επιδερμίδα και τα κόκκινα, σαν φωτιά, σγουρά μαλλιά της, της πρόσδιδαν μία περίεργη εξωτική ομορφιά. Σίγουρα, πάντως, δεν περνούσε απαρατήρητη!

Με τη Σάλλυ γνωριζόμασταν από παιδιά, και ήμασταν σαν αδέρφια. Ως μοναχοπαιδιά και οι δύο, με σχεδόν απόντες γονείς, μας έδενε το αίσθημα της μοναξιάς και της αυτοσυντήρησης. Δεν θα ξεχάσω τη μέρα που πήρα την απόφαση να μετοικήσω στις Ηνωμένες Πολιτείες. Οι γονείς μου πίστευαν ότι είχα διαλέξει να σπουδάσω στο εξωτερικό για να διευρύνω τις εμπειρίες μου και να σπουδάσω σε ένα από τα καλύτερα πανεπιστήμια της Αμερικής, όμως μόνο η Σάλλυ κατανοούσε πλήρως το κίνητρό μου. Ήθελα να κάνω μια νέα αρχή και σίγουρα αυτό δεν ήταν δυνατό κάτω από την ίδια στέγη με τους απόντες γονείς μου, και το αυταρχικό βλέμμα του πατέρα μου.

Η Σάλλυ με είχε καλέσει αρκετές φορές για να συζητήσουμε θέματα όπως η κατάθλιψη, η διπολική διαταραχή, το άγχος, το στρες, τις διαταραχές προσωπικότητας και άλλα, και φυσικά εγώ δεν έχανα την ευκαιρία για δωρεάν διαφήμιση. Φυσικό επακόλουθο ήταν να γίνω αρκετά γνωστός σε μικρό χρονικό διάστημα.

Το γραφείο μου βρισκόταν στον δεύτερο όροφο, σε ένα μοντέρνο διώροφο κτήριο, λίγο έξω από το κέντρο του Μάντσεστερ. Ήταν μια ήρεμη περιοχή, δίπλα σε ένα καταπράσινο πάρκο. Αν και η διαρρύθμιση του γραφείου ήταν περίεργη – ένας μακρόστενος χώρος, με μια ενδιάμεση πόρτα, αφού η αίθουσα αναμονής ήταν ξεχωριστό δωμάτιο από το εκείνο όπου γίνονταν οι συνεδρίες – είχα φροντίσει τόσο ο χώρος αναμονής όσο και το γραφείο μου, να είναι σε ελαφριά, καταπραϊντικά χρώματα για να προάγουν μια αίσθηση ηρεμίας και χαλάρωσης. Το γεγονός ότι το κτήριο βρισκόταν σε ήσυχη περιοχή δίπλα στη φύση βοηθούσε αρκετά. Τα μεγάλα παράθυρα στην αίθουσα αναμονής, αλλά και στον εσωτερικό χώρο του γραφείου, άφηναν να μπει άπλετο φυσικό φως, κάτι που σίγουρα ενίσχυε την αίσθηση ηρεμίας που ήθελα να υπάρχει.

Όσον αφορά τον εσωτερικό χώρο, όπου γινόντουσαν οι συνεδρίες, είχα φροντίσει να είναι σχεδιασμένος έτσι ώστε να αποπνέει απαλότητα και άνεση, με έναν άνετο τριθέσιο καναπέ και μια πολυθρόνα, σε χρώμα καφέ, με μαλακά μαξιλάρια, όπως επίσης και έναν μεγάλο πίνακα, με έγχρωμες ελκυστικές πινελιές, που δέσποζε στον τοίχο πίσω από τον τριθέσιο καναπέ. Είχα, επίσης, τοποθετήσει μια κονσόλα σε ρουστίκ σχεδιασμό από μασίφ ξύλο δρυός, ακριβώς πίσω από τον καναπέ. Το ράφι της κονσόλας ήταν διακοσμημένο με δύο μικρές γλάστρες, μία σε κάθε άκρη του ραφιού, με τεχνητά λουλούδια από λευκή φαλαίνοψη, ενώ στη μέση του επίπλου υπήρχε ένα μπρούτζινο άγαλμα που αναπαριστούσε τον Άτλαντα με μια ουράνια σφαίρα στην πλάτη του.

Έβλεπα αρκετούς θεραπευόμενους μέσα στη μέρα, οι περισσότεροι από αυτούς σε μακροχρόνια ψυχοθεραπευτική σχέση μαζί μου. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι ήμουν αρκετά ικανοποιημένος με τη δουλειά μου και το πως είχαν εξελιχθεί τα πράγματα. Όμως εγώ ένιωθα ανικανοποίητος. Δεν ένιωθα ότι βοηθούσα αρκετά τους ασθενείς μου. Πάντα πίστευα ότι η δουλειά μου θα μου πρόσφερε ένα αίσθημα ζωντάνιας, ικανοποίησης και επίτευξης. Δυστυχώς, το μόνο

που ένιωθα ήταν ένα μόνιμο κενό.

Ο βασικός μου σκοπός ήταν να διαμορφώσω ένα ψυχοθεραπευτικό μοντέλο το οποίο να ανταποκρίνεται στην σε βάθος προσωπική και κλινική γνώση και εμπειρία μου, συλλέγοντας και ενσωματώνοντας θεραπευτικές ιδέες και τεχνικές από τις επικρατούσες ψυχοθεραπευτικές σχολές και θεωρίες. Με αυτό τον τρόπο δημιουργούσα, για τον κάθε θεραπευόμενο, ένα μοναδικό μοντέλο για την αποτελεσματικότερη θεραπευτική παρέμβαση. Όπως είχε πει κάποτε και ο Carl Jung, “Αυτός είναι και ο λόγος που συμβουλεύω κάθε νέο ψυχοθεραπευτή: μάθε καλά τις θεωρίες σου, ώστε να είσαι σε θέση να τις αφήσεις στην άκρη όταν αγγίξεις το θαύμα της ανθρώπινης ψυχής. Όχι οι (ψυχοθεραπευτικές) θεωρίες, αλλά η δική σου δημιουργική ατομικότητα είναι αυτή που θα πρέπει να παίρνει τις αποφάσεις (στην ψυχοθεραπεία)”. Πίστευα ότι με αυτή την προσέγγιση θα βοηθούσα αποτελεσματικότερα τους θεραπευόμενους μου. Όμως, τα αποτελέσματα έδειχναν ακριβώς το αντίθετο.

Ο κύριος Κ ήταν ένας μεσήλικας, περίπου 45 χρόνων, στέλεχος πολυεθνικής εταιρείας στον κλάδο της Τεχνολογίας, τον οποίο έβλεπα μια φορά την εβδομάδα, τα τελευταία 3 χρόνια. Με είχε δει ένα πρωινό στην εκπομπή της Σάλλυ, “VoiceIt”, συγκράτησε τα στοιχεία μου και έκλεισε ραντεβού με την πρώτη ευκαιρία. Εμφανισιακά, ήταν σχετικά κοντός για άνδρα, υπέρβαρος, γύρω στο 1.70εκ., με αρκετές ρυτίδες γύρω από τα μάτια, ξυρισμένο κεφάλι, γεμάτο πανάδες, και μακρύ απεριποίητο μούσι, σε χρώμα που θύμιζε τα σκυλιά της Δαλματίας. Η πρώτη μου εντύπωση ήταν ό,τι φαινόταν κατάκοπος, άχρωμος και αρκετά αγχωμένος. Φορούσε ένα γκρι κουστούμι, λευκό πουκάμισο με στενό κολάρο συνοδευόμενο από μια γκριζα γραβάτα, η οποία ήταν σφιγμένη σαν θηλιά γύρω από το χοντρό λαιμό του. Όταν μπήκε στο γραφείο μου και κάθισε στον καναπέ απέναντί μου, ο ιδρώτας έσταζε από το κούτελό του, πάνω στα χοντρά του μάγουλα και στη συνέχεια στο πουκάμισό του.

Η δουλειά του κυρίου Κ ήταν άκρως αγχωτική και απαιτητική. Η εταιρεία που δούλευε έχει πολύ δύσκολους στόχους πωλήσεων που έπρεπε να τους πιάσει, αν δεν ήθελε να απολυθεί. Ο κύριος Κ είχε ξεκινήσει στην εταιρεία πριν από 15 χρόνια, ως αναλυτής/προγραμματιστής. Από τότε που ήταν φοιτητής ήθελε εργαστεί για τη συγκεκριμένη εταιρεία. Για τον ίδιο, ήταν στόχος ζωής, και όταν αυτό πραγματοποιήθηκε, ένιωσε έντονο κατακλυσμό συναισθημάτων, μια ευφορία που κυριεύσε όλο του το σώμα για αρκετές μέρες. Το όνειρό του είχε πραγματοποιηθεί και ανυπομονούσε να ξεκινήσει να δουλεύει.

Τα πρώτα δυο χρόνια πέρασαν χωρίς να το καταλάβει - η δουλειά ήταν αρκετά απαιτητική, και πολλές φορές αναγκαζόταν να δουλεύει υπερωρίες και νύχτες, όμως τον κύριο Κ δεν τον πείραζε. Ήταν χαρούμενος που δούλευε σε εκείνη την εταιρεία κι ας έχανε και λίγο από τον ύπνο του. Τι πείραζε; Μπορεί για κάποιους άλλους να φαινόταν απάνθρωπος ο τρόπος που απαιτούσε η εταιρεία να δουλεύει κάποιος, όμως για εκείνον ήταν μια θυσία που χρειαζόταν να κάνει, αν ήθελε, φυσικά, να ανέλθει στην ιεραρχία. Βλέπετε ο στόχος του ήταν να φτάσει όσο πιο ψηλά μπορούσε.

Η αφοσίωσή αλλά και η σκληρή δουλειά του δεν πέρασε απαρατήρητη. Σε πολύ μικρό διάστημα, ο κύριος Κ πήρε την

πρώτη του προαγωγή, κάτι που τον ώθησε να δουλεύει ακόμα περισσότερο και ακόμα πιο σκληρά. Όλοι μίλαγαν για την αφοσίωση του κυρίου Κ και για την ποιότητα της δουλειάς του. Η νέα προαγωγή δεν άργησε να έρθει, το ίδιο και η επόμενη, και η μεθεπόμενη. Όμως, με κάθε προαγωγή ο κύριος Κ άρχισε να χάνει σιγά-σιγά τον εαυτό του. Οι όλο και αυξανόμενες απαιτήσεις της δουλειάς, συνέπεια των συνεχόμενων προαγωγών, του προκάλεσε και αρκετά θέματα υγείας, αν και το μεγαλύτερο του θέμα ήταν η διαχείριση του επαγγελματικού του στρες.

Όταν λοιπόν ξεκινήσαμε την ψυχοθεραπευτική μας σχέση, ο κύριος Κ ήταν μια σκιά του αρχικού του εαυτού. Μου προκαλούσε λύπηση, αλλά προφανώς δεν ήταν κάτι το οποίο θα του έλεγα. Ήθελα να τον βοηθήσω όμως, ίσως γιατί είχαμε και αρκετά κοινά παιδικά βιώματα. Όπως εγώ, έτσι και αυτός, ήμασταν μοναχοπαίδια, περίπου στην ίδια ηλικία, με απόντες γονείς, με τη μόνη διαφορά ότι ο κύριος Κ ήταν από μια μεσοαστική οικογένεια, ενώ εγώ από μια σχετικά εύπορη. Ναι, μπορεί να μην μου έλειπε τίποτα - όπως ρούχα, παιχνίδια, βιβλία, και τα λοιπά - μου έλειπε όμως το πιο σημαντικό. Η αγκαλιά των γονιών μου. Ακριβώς το ίδιο έλειπε και στον κύριο Κ.

Η αρχική μου αίσθηση ήταν ότι είχε χαμηλή αυτοεκτίμηση και αποζητούσε την αποδοχή από τους προϊσταμένους και τους συνεργάτες του, κάτι που δεν είχε πάρει ποτέ από τους γονείς του. Δούλευε σκληρά μόνο και μόνο για να νιώσει αυτό που τόσο πολύ του έλειπε. Με κάθε του προαγωγή, αισθανόταν ότι είχε τα είχε καταφέρει και αυτό τον γέμιζε χαρά. Όμως αυτή η χαρά ήταν μια βραχύβια στιγμή. Την ίδια ακριβώς στιγμή ένιωθε πάλι άδειος και αποζητούσε να νιώσει πάλι το αίσθημα της αποδοχής και ο μόνος τρόπος για το καταφέρει αυτό ήταν με μια επόμενη προαγωγή. Και με αυτό τον τρόπο συνέχιζε σε έναν φαύλο κύκλο, άκρως εξαντλητικό.

Δοκίμασα αρκετές ψυχοθεραπευτικές προσεγγίσεις, όπως Γνωσιακή-Συμπεριφορική, Συστημική, Γκεστάλτ, Γνωσιακή Αναλυτική Θεραπεία, Θεραπεία Σχημάτων αλλά και Συνθετική Ψυχοθεραπεία, αλλά φαινόταν ότι τίποτα δεν λειτουργούσε. Παρ' όλα αυτά, ο κύριος Κ δεν έχανε καμία συνεδρία. Κάθε Τρίτη στις 8μμ, απευθείας μετά τη δουλειά του, κατάκοπος και κατά ιδρωμένος, έσερνε τον εαυτό του μέχρι το γραφείο μου και με την ίδια πάντα έκφραση ανακούφισης, έριχνε το κορμί του πάνω στον τριθέσιο καναπέ.

Υπήρχαν μέρες που έπιανα τον εαυτό μου να θέλω να του φωνάξω, να τον ταρακουνήσω κάπως, μπας και πάρει μπρος, αλλά πάλι συγκρατούσα τον εαυτό μου και γύριζα πίσω στην εκπαίδευσή μου και στις ψυχοθεραπευτικές μου προσεγγίσεις. Είχα αρχίσει να νιώθω τρομερό εκνευρισμό και πολλές φορές έπιασα τον εαυτό μου να χάνει τον έλεγχο. Κάποια φορά, θυμάμαι, του είπα ότι ίσως να μην ήμουν ο κατάλληλος για να τον βοηθήσω και αν ήθελε να του προτείνω κάποιον άλλο συνάδελφο, αλλά ο κύριος Κ ήταν ανένδοτος. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί πίστευα ότι δεν είχε κάνει καμία πρόοδο σε όλα αυτά τα χρόνια. Ίσα-ίσα, εκείνος ένιωθε ότι είχε καταφέρει να μετριάσει αρκετά το στρες και το άγχος του. Αυτό όμως που δεν έλεγε να καταλάβει ήταν ότι κάθε φορά που έπαιρνε προαγωγή, γυρίζαμε στο σημείο μηδέν, σαν να μην είχαμε κάνει καμία απολύτως συνεδρία. Ο εγκέφαλός μου δεν το χώραγε. Δεν άκουγε τον εαυτό του; Με κάθε του προαγωγή, ένιωθα λες και ζούσα τη “Μέρα της Μαρμότας”, ένα ατέρμονο εφιάλτη, μια μαύρη πίσσα που με έπνιγε με αργούς ρυθμούς και δεν μπορούσα να ξεφύγω. Ένας αργός θάνατος.

Έπρεπε να βρω ένα τρόπο να κάνω τον κύριο Κ να καταλάβει τη ματαιότητα των πράξεων του. Να βάλει καλά στο μυαλό του ό,τι όχι μόνο δεν γινόταν καλύτερα αλλά παγίδευε τον εαυτό του όλο και πιο πολύ. Θυμάμαι, ήταν μετά από μια συνεδρία μαζί του, που για πρώτη φορά, μετά από τρία χρόνια, είδα τη λύση να ξεδιπλώνεται μπροστά στα ίδια μου τα μάτια, και ήξερα ακριβώς τι έπρεπε να κάνω. Εκείνο το βράδυ θα το θυμάμαι μέχρι να πεθάνω. Γύρισα στο σπίτι, έβγαλα τα ρούχα μου, πήγα στο μπάνιο και άφησα το καυτό νερό να πέσει στο κεφάλι μου. Σκουπίστηκα, έβαλα τη ρόμπα μου και πήγα στην κουζίνα. Έβαλα ένα ποτήρι κόκκινο κρασί, έκλεισα τα φώτα και στάθηκα μπροστά στο μεγάλο παράθυρο του σαλονιού μου, χαζεύοντας τα αμάξια που περνούσαν. Έφερα το ποτήρι στα χείλια μου και άφησα το κρασί να πέσει σιγά σιγά στο στόμα μου. Ποτέ άλλοτε δεν είχα ευχαριστηθεί τόσο ένα κρασί.

Οι μέρες περνούσαν και εγώ ανυπομονούσα για το επόμενο ραντεβού με τον κύριο Κ. Ήμουν αρκετά ενθουσιασμένος. Ένιωθα σαν μικρό παιδί που περιμένει να ανοίξει τα Χριστουγεννιάτικα του δώρα. Ήμουν σίγουρος ότι η νέα μου προσέγγιση θα έκανε θαύματα. Κάποιες μέρες, έπιανα τον εαυτό μου να ονειροπολεί - παρουσιάσεις σε συνέδρια, συνεντεύξεις σε εκπομπές, σαν αυτή της Σάλλυ, και βιβλία με την υπογραφή μου! Ναι, όλα αυτά ήταν πιθανά. Είχα επιτέλους ανακαλύψει τον τέλειο τρόπο για να θεραπεύσω τον κύριο Κ.

Όταν, τελικά, ήρθε αυτή η μέρα, τα χέρια μου είχαν ιδρώσει από τον ενθουσιασμό και την αγωνία μου να πετύχω. Θα το καταλάβαινα από τα πρώτα κιόλας λεπτά αν κάτι δεν πήγαινε καλά. Ο κύριος Κ, συνεπής στο ραντεβού του, όπως πάντα βέβαια, μπήκε στο γραφείο μου και κατευθύνθηκε προς τον καναπέ, και εγώ έκλεισα την πόρτα πίσω του. Ο ενθουσιασμός και η ανησυχία μου πρέπει να είχαν διαγραφτεί στο πρόσωπο μου γιατί πριν κάτσει γύρισε να με κοιτάξει με ένα βλέμμα όλο απορία. Με ένα αμυδρό χαμόγελο στα χείλη, τον πλησίασα, του έσφιξα το χέρι και τον ευχαρίστησα που μου έδωσε τη δυνατότητα να ανακαλύψω τη δημιουργικότητα μου, και την επόμενη στιγμή του άνοιξα το κεφάλι με το μπρούτζινο άγαλμα του Άτλαντα. Αίμα χύθηκε παντού και ένα τέλειο, όμορφο σιντριβάνι αίματος στόλισε το δωμάτιο. Μια νέα κόκκινη πινελιά αίματος ήρθε να συμπληρώσει τον πίνακα στον τοίχο, και ένιωσα ικανοποιημένος. Είχα επιτέλους βρει το δρόμο μου, το κάλεσμα μου, και τίποτα δεν θα ήταν πια το ίδιο...

BIBIANNA GIANNOYΤΣΟΥ

Σήμερα όμως είναι Σάββατο, ή μήπως δεν είναι;

Η Άννα έτρεξε με μια γρήγορη κίνηση και κρύφτηκε πίσω από τον καναπέ. Η ανάσα της ήταν κόφτη και βαριά όμως προσπάθησε να την περιορίσει για να μην ακούγεται. Είχε κλείσει με δύναμη πίσω της την εξώπορτα και με χέρια τρεμάμενα κλείδωσε την πόρτα του σαλονιού. Η μάλλον έτσι νόμιζε εκείνη.

Είχε γυρίσει αργά από την δουλειά εκείνο το βράδυ. Ο δρόμος είχε πλημμυρίσει και το τα ρούχα της είχαν γίνει μούσκεμα. Είχε αγχωθεί πολύ εκείνη την ημέρα. Ο ψυχολόγος της τής είχε ζητήσει να είναι ήρεμη, όμως ο φόρτος εργασίας σε βγάζει εκτός εαυτού χωρίς να το θέλεις.

Γύρισε σπίτι κουρασμένη και ταλαιπωρημένη και έβγαλε την τσάντα από τον ώμο της, την ώρα που ο πρώτος κεραυνός ακούστηκε. Έτρεξε στο μπάνιο και προσπάθησε να πιάσει μια πετσέτα για να στεγνώσει τα μαλλιά της. Αφού το έκανε έκατσε μπροστά στον καθρέφτη και προσπάθησε με αργές κινήσεις να ξεμπλέξει τα μαλλιά της. Βούρτσιζε με δύναμη τον μπλεγμένο κόμπο όταν η χτένα της έφυγε από τα χέρια. Έσκυψε με μια κίνηση να το πιάσει και σηκώθηκε απότομα. Το ουρλιαχτό που βγήκε από το στόμα της ήταν σίγουρο ότι ακούστηκε σε όλη την πολυκατοικία όταν είδε την μορφή πίσω της στον καθρέφτη. Μια μαύρη νεκρή χήρα με ζαρωμένο δέρμα, με τα μάτια και το στόμα να είναι μαύρες κενές τρύπες που μπαίνουν προς τα μέσα και τη μύτη να ξεχειλίζει από μαύρες μικρές αράχνες που βγαίνουν και μπαίνουν μέσα στις τρύπες.

Έτρεξε με φόρα στο σαλόνι, κρύφτηκε πίσω από τον καναπέ και περίμενε. Ο γιατρός της είχε μιλήσει για τυχόν παρενέργειες των χαπιών, αλλά ποτέ για κάτι τέτοιο. Τα χάπια για την κατάθλιψη σου προκαλούν ηρεμία, όχι παραισθήσεις. Όσο μεγάλη και αν ήταν η δόση που είχε καταναλώσει εκείνη την μέρα, σκέφτηκε.

Το φως από την λάμπα στο σαλόνι τρεμοέπαιξε μερικές φορές πριν σβήσει ολοκληρωτικά. Μια βαθιά σιωπή διαπέρασε τον χώρο για λίγο. Και τότε ήταν που ακούστηκε η πόρτα να ξεκλειδώνει. Μια φορά. Δυο φορές. Και μετά κενό. Η ανάσα της Άννας είχε κοπεί και ο θώρακας της ξεκίνησε να τρέμει. Η πόρτα έτριξε και άνοιξε σιγά.

Ησυχία. Δεν ακουγόταν τίποτα για μερικά δευτερόλεπτα. Ίσως να ήταν λεπτά, ίσως να ήταν και ώρες. Η Άννα δεν μπορούσε να καταλάβει τον χρόνο που περνούσε καθώς η οξεία και γρήγορη ανάσα της σε συνδυασμό με τον φόβο που ένιωθε την έκανε να ζαλίζεται.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και προσπάθησα να ηρεμήσει. Δεν ήταν κάνεις, δεν υπήρχε τίποτα πέρα από αυτή στο σπίτι της. Ήταν όλα μια παραίσθηση, ένα παιχνίδι που είχε παίξει ο εγκέφαλος της. Δεν υπάρχουν τέρατα, σκέφτηκε, και ξεκίνησε να επαναλαμβάνει την φράση στον εαυτό της καθώς ένα πνιχτό γέλιο συνόδευε τα λεγόμενα της. Δεν είναι αλήθεια αυτό, το φαντάστηκα. Δεν είναι αλήθεια. Με ανακούφιση και ηρεμία σηκώθηκε όρθια και προχώρησε με αργά βήματα προς την κρεβατοκάμαρα.

Τα μακριά δάχτυλα που έμοιαζαν με οστά την έπιασαν από το λαιμό και την ακινητοποίησαν. Τα μακριά νύχια που τα συνόδευσαν έσκισαν το δέρμα της και το αίμα ξεκίνησε να κυλάει στο λαιμό της. Ένιωσε να τον σφίγγουν και την καρδιά της να χτυπάει δυνατά, έτοιμη να πετάξει έξω από το στήθος της, ενώ εκείνα πίεζαν την καρωτίδα. Η ανάσα της είχε κοπεί, καθώς τα χέρια της πάλευαν αδύναμα χτυπώντας προς διάφορες κατευθύνσεις χωρίς όμως να βρίσκουν στόχο. Ήταν σαν να χτυπάει τον αέρα και κανείς στα αλήθεια να μην υπήρχε εκεί.

Προσπάθησε να ουρλιάξει, όμως τα δάχτυλα μπήκαν μέσα στο στόμα της χωρίς να την αφήνουν ελευθερία. Ένιωθε να κατεβαίνουν προς τον οισοφάγο, και ακόμα πιο κάτω, ακόμα πιο κάτω, μέχρι που το συναίσθημα ήταν τόσο ανυπόφορο και η αίσθηση της δυσφορίας διαπέρασε όλο το σώμα της. Ήθελε να κουνηθεί, να κάνει κάτι. Με βίαιες και σπασμωδικές κινήσεις κατάφερε να πιάσει το βάζο που υπήρχε πάνω το τραπέζι και να χτυπήσει τον εχθρό της.

Το βάζο έπεσε με δύναμη στο πάτωμα και η Άννα κοίταξε τριγύρω της. “Ήταν μόνη. Ήταν μόνη στο σαλόνι. Ξεκίνησε να γυρίζει γύρω γύρω και να κοιτάει προς όλες τις κατευθύνσεις περιμένοντας τον εχθρό να της επιτεθεί. Όμως δεν ήταν κανείς εκεί.

Η Άννα έπιασε με απελπισία το κεφάλι της και κατευθύνθηκε προς την κουζίνα. Σε κάθε της βήμα προσπαθούσε να συγκεντρωθεί όλο και πιο πολύ όμως όλα γύρω ήταν θολά από την έλλειψη οξυγόνου. Άνοιξε με δυσκολία το ψυγείο και πήρε ένα μπουκαλάκι νερό. Το άνοιξε μετά από κάποιες αποτυχημένες προσπάθειες και ήπιε με το βλέμμα της να πέφτει πάνω στην αντανάκλαση της στο τζάμι. Ξαφνικά το βλέμμα της συγκεντρώθηκε σε αυτή και με όση δύναμη της είχε μείνει έτρεξε στο μπάνιο. Ήταν αλήθεια αυτό που είχε δει ή κάποιο παιχνίδι του μυαλού της;

Ο λαιμός της που ένιωσε να σκίζεται και το αίμα να στάζει πάνω του ήταν τώρα άφθαρτος, χωρίς καμία γρατζουνιά. Μα πως γινόταν αυτό; Είχε νιώσει τον οξύ πόνο όταν το νύχι την είχε τρυπήσει. Πως γίνεται να ένιωσε κάτι τέτοιο; Η δυσφορία ήταν συναίσθημα που μπορεί να της προκαλούσαν τα χάπια αλλά πόνο; Δεν ήταν δυνατόν να νιώσει πόνο ενώ δεν υπήρχε.

Η Άννα ένιωσε τις άμυνες της να πέφτουν. Ήταν στα αλήθεια πολύ κουρασμένη. Αυτό ήταν όλο, τίποτα παραπάνω. “Ήταν απλά πολύ κουρασμένη. Δεν υπήρχε τίποτα πέρα από αυτή στο χώρο. Ξεκίνησε πάλι να παραμιλάει και να επαναλαμβάνει αυτά που της είχε πει ο ψυχολόγος. Όλα θα πάνε καλά. Όλα είναι εντάξει. Μια ιδέα ήταν μόνο.

Προχώρησε προς το δωμάτιο σέρνοντας τα πόδια της, αδύναμη να τα σηκώσει. Έπιασε το χερούλι της πόρτας και πήγε να την ανοίξει. Η πόρτα όμως είχε κλειδί επάνω. Παράξενο σκέφτηκε, εγώ ποτέ δεν κλειδώνω την πόρτα, και έκανε την κίνηση να την ανοίξει.

Τίποτα. Ξαναέβαλε δύναμη, έσπρωξε, όμως πάλι η πόρτα έμεινε στατική. Προσπάθησε να πιάσει το κλειδί και να το γυρίσει όμως κάθε φορά που πήγαινε να το πιάσει, ήταν λες και εξαφανιζόταν και εμφανιζόταν ξανά μόνο όταν σταματούσε την προσπάθεια.

Έτρεξε προς το δωμάτιο της κουζίνας και έσπρωξε την πόρτα που τώρα ήταν κλειστή. Κλειδωμένη. Το ίδιο και στο μπάνιο, στο σαλόνι, στο γραφείο. Ο μόνος χώρος που μπορούσε να πάει ήταν ο διάδρομος. Αυτός ο στενός κλειστοφοβικός διάδρομος που ένιωθε ότι έκλεινε ακόμα πιο πολύ με κάθε βήμα που έκανε. Και η πόρτα.

Μα αυτό ήταν, σκέφτηκε. Η πόρτα. Έπρεπε να φύγει από εκεί μέσα. Κοίταξε σταθερά την πόρτα και έκανε το πρώτο βήμα. Και το επόμενο, και το επόμενο και το επόμενο και το επόμενο και το επόμενο... όμως η πόρτα έμενε ακριβώς στην ίδια θέση. Ό,τι και να έκανε, όσο και να περπατούσε και να έτρεχε και να έκανε ό,τι ήταν δυνατόν για να ξεφύγει, η πόρτα έμενε συνεχώς στην ίδια θέση χωρίς να μπορεί κανείς να την φτάσει.

Ήταν παγιδευμένη μέσα σε ένα σπίτι χωρίς να έχει τρόπο να φύγει. Έπιασε απελπισμένη τους τοίχους και τους ένωσε να βρίσκονται σε απόσταση μικρότερη από το άνοιγμα των χεριών της. Ήταν ιδέα της, ή δεν μπορούσε καν να γυρίσει.

Και τότε ακούστηκε. Η ανάσα πίσω από το κεφάλι της ακουγόταν δυνατά και καθαρά. Ήταν τόσο κοντά της, που μπορούσε να την νιώσει στον σβέρκο της. Ήταν ζεστή και έκαιγε σε κάθε φύσημα της. Η Άννα έμεινε ακίνητη και ένωσε τα δάκρυα που κυλούσαν από τα μάτια της. Δεν μπορούσε να ξεφύγει. Με δυσκολία ξεροκατάπτε και προσπάθησε να περιορίσει την ανάσα της που είχε ξεκινήσει να επιταχύνεται.

Το πλάσμα σήκωσε με αργές κινήσεις το χέρι του και το έβαλε στον ώμο της Άννας. Είχε τα ίδια μακριά δάχτυλα που έμοιαζαν με οστά και μπορούσε να νιώσει κάθε εκατοστό τους. Ξαφνικά ένωσε να την τραβάει προς τα πίσω και άκουσε να ψιθυρίζει στο αυτί της. «Δεν θα ξεφύγεις ποτέ από τα δεσμά μου»

Η Άννα βρέθηκε στο πάτωμα και μπροστά της βρισκόταν ένας άνδρας. Ήταν ο κύριος Μανώλης, ο άντρας που έμενε στο απέναντι διαμέρισμα και της είχε χτυπήσει την πόρτα. Η Άννα κοίταξε τριγύρω και προσπάθησε να καταλάβει που ήταν.

Βρισκόταν στην εξώπορτα της πεσμένη στο πάτωμα με κάποια χάπια στο χέρι. Κοίταξε με δυσκολία το τρεμάμενο χέρι της και διαπίστωσε πόσα χάπια έλειπαν από μέσα. Είχε καταναλώσει πολλά μάλλον. «Είσαι καλά;» την ρώτησε ο άντρας που βρέθηκε γρήγορα δίπλα της. Η Άννα τον κοίταξε απορημένη. «Τι συμβαίνει» ρώτησε εκείνη και ένωσε το κεφάλι της να γυρίζει σαν να είχε συνέλθει από το χειρότερο ξενύχτι της ζωής της.

«Άκουσα κάτι να σπάει» είπε ο άνδρας και προσπάθησε να την σηκώσει. Προχώρησαν στο σαλόνι, περνώντας από τις ανοιχτές πόρτες του διαδρόμου και κάθισαν στον καναπέ. «Έτρεξα γρήγορα να δω αν είσαι καλά» είπε ο κύριος Μανώλης με ένα βλέμμα ανησυχίας. «Όταν δεν μου άνοιγες στην αρχή πίστεψα ότι έχει γίνει κάποιο κακό, όμως μετά από λίγο, όταν επιτέλους μου άνοιξες την πόρτα, βρέθηκες αδύναμη στο πάτωμα με το άνοιγμά της».

Η Άννα ένωσε μια ξαφνική ντροπή μέσα στη ζάλη της. Δεν ήθελε να πει στον γείτονά της ότι είχε διαγνωστεί με κατάθλιψη. Δεν τον ήξερε τόσο καλά για να μοιραστεί κάτι τέτοιο μαζί του. «Παίρνω χάπια για να ηρεμώ, αυτό είναι όλο. Μάλλον το παράκανα σήμερα» είπε προσπαθώντας να συγκεντρώσει τον λόγο της.

Ο κύριος Μανώλης αναστέναξε. Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε συναντήσει την Άννα έτσι, σκέφτηκε η Άννα. Της είχε προτείνει επανειλημμένα να της φέρει βοήθεια, όμως εκείνη αρνούνταν κατηγορηματικά. Σίγουρα θα πίστευε ότι κάτι περίεργο συνέβαινε με αυτό το κορίτσι.

Η Άννα καληνύχτισε τον γείτονα της και έκλεισε την πόρτα. Είχε περάσει πολύ ώρα και έβλεπε πλέον καθαρά τριγύρω της. Ήταν ιδέα της. Όλα ήταν απλώς στην φαντασία της. Δεν θα ξαναπάρω πια αυτά τα χάπια που μου κάνουν τόσο κακό, σκέφτηκε, και πριν αλλάξει γνώμη τα έριξε στον νιπτήρα και άφησε το νερό να τρέξει.

Όπως κάθε βράδυ έτσι και εκείνο, ξέβαψε το πρόσωπο της, έβαλε τις κρέμες της και ήρεμα κατευθύνθηκε προς την κρεβατοκάμαρά της. Έπεσε στο κρεβάτι και έσβησε το φως κλείνοντας τα μάτια της. Είχε πάρει τέτοια τρομάρα εκείνο το βράδυ. Και όλα χάρης σε αυτά τα χάπια. Τα χάπια που πέταξε στο νιπτήρα. Το κουτί όμως τι το είχε κάνει; Δεν θυμόταν να το έχει πετάξει. Που το είχε βάλει; Και το κυριότερο πως είχαν βρεθεί αυτά τα χάπια σπίτι της αφού δεν είχε αγοράσει εδώ και τρεις μήνες. Ο ψυχολόγος της είχε απαγορεύσει ρητά να τα αγοράζει. Άρα ποια χάπια νόμιζε εκείνη ότι κρατούσε αν δεν τα είχε αγοράσει ποτέ;

Είχε πάει άραγε όντως στην δουλειά εκείνη την ημέρα; Πως είχε πάει αφού ήταν Σάββατο, Σάββατο μιας ηλιόλουστης

μέρας που δεν είχε βροχή. Η μήπως αυτό δεν ήταν σήμερα αλλά ήταν χτες; Προσπάθησε να σκεφτεί με προσοχή τις κινήσεις που είχε κάνει εκείνη την ημέρα αλλά όλες φαινόταν θολές. Είχε βγει άραγε από το διαμέρισμα; Και αν ναι τότε που είχε πάει; Πόσες μέρες ήταν εκεί;

Προσπάθησε να θυμηθεί ποιος ήταν ο άνθρωπος που είχε δει τελευταία φορά. Μα φυσικά, ο ψυχολόγος της, ο κύριος Μανώλης, ή μήπως δεν ήταν ψυχολόγος αλλά γιατρός; Περνούσαν αρκετές ώρες μαζί, σκέφτηκε. Έκαναν τόσο παρέα, που της είχε ζητήσει να πάνε μαζί διακοπές μερικές εβδομάδες πριν. Αυτός θα έμενε στο απέναντι διαμέρισμα και εκείνη σε αυτό. Θα βοηθούσε με την ανάρρωσή της από την κατάθλιψη, της είχε πει.

Της φάνηκε παράξενο πως όταν είχαν φτάσει όλα έμοιαζαν πολύ φωτεινά για ένα απλό κτήριο πολυκατοικίας. Όμως ο Κύριος Μανώλης ποτέ δεν έλεγε ψέματα για να κινήσει κάτι την υποψία της. Την πρόσεχε από όταν ήταν παιδάκι. Κάθε μέρα ερχόταν με ένα καροτσάκι και της άφηνε φαγητό. Μετά έπαιζαν μερικά παιχνίδια και έκαναν κάποιες συζητήσεις ενώ εκείνος σημείωνε τα πάντα σε ένα λευκό χαρτί. Του έλεγε τις σκέψεις της, τις ανασφάλειες της και όσα έβλεπε γύρω της και την φόβιζαν.

Έτσι κυλούσαν οι μέρες. Η ίδια ρουτίνα κάθε μέρα. Τίποτα που να μπορεί να θυμηθεί να αλλάζει μέσα στα χρόνια. Όμως σήμερα ήταν Σάββατο και ο γιατρός δεν είχε έρθει. Ή μήπως ήταν Κυριακή; Ποιος να είχε έρθει; Όχι όχι ήταν καθημερινή έβρεχε και είχε γυρίσει αργά από την δουλειά και τα ρούχα της είχαν γίνει μούσκεμα. Ναι αυτό είχε γίνει. Αυτή ήταν η μέρα της. Μια δύσκολη δουλειά την είχε ταλαιπωρήσει. Ο ψυχολόγος της είχε ζητήσει να μένει ήρεμη, όμως ο φόρτος εργασίας την έβγαζε εκτός εαυτού χωρίς να το θέλει. Χαμογέλασε με ένα αίσθημα ηρεμίας και έκλεισε τα μάτια της. Κοιμήθηκε ήρεμη, καθώς τα μακριά δάχτυλα που έμοιαζαν με οστά έπιασαν το χερούλι και άνοιξαν την πόρτα.

ΕΛΕΝ ΜΠΟΝΤΡΟΥΑ

Star Gazer

Ένας μήνας μετά το συμβάν

Πυκνά σύννεφα καλύπτουν την επιφάνεια. Κατά τόπους διακρίνονται καταιγίδες. Τρία μεγάλα μάτια κυκλώνοντας σχηματίζονται πάνω από την Β. Αμερική, την Ευρώπη και τον Ινδικό Ωκεανό. Οι συνέπειες για τους ανθρώπους ήταν ανυπολόγιστες. Χάσαμε επαφή πριν ένα μήνα την ώρα της σύγκρουσης κι έκτοτε επικρατεί σιωπή. Κανένα σήμα από την επιφάνεια. Μεταδίδουμε συνεχώς σε διάφορες συχνότητες μα δε λαμβάνουμε τίποτα. Αναμενόμενο θα έλεγε κανείς. Ακόμα και αν εκπέμπουν από τα υπόγεια καταφύγια, οι ατμοσφαιρικές διαταραχές είναι πολύ έντονες. Όσοι τα κατάφεραν να φτάσουν εκεί.

«Παρατηρήσες καμία αλλαγή;»

«Όχι, δε φαίνεται να υπάρχει σταθεροποίηση ακόμη. Είχαμε κανένα σήμα;»

Οι ρυτίδες στο μέτωπό του έγιναν πιο πυκνές.

«Όχι, τίποτα».

Είναι νωρίς ακόμη. Πολύ νωρίς.

Στέκεται δίπλα μου στο παρατηρητήριο. Κοιτάμε τη Γη. Μια σκιά του μπλε πλανήτη που όλοι γνωρίζαμε. Ο αστεροειδής 2047-OR2 χτύπησε αποφασιστικά και απόλυτα καταστροφικά. Η ατμόσφαιρα είναι γεμάτη σκόνη από τη σύγκρουση και καπνιά από τις πυρκαγιές που κατακαίνε τα δάση. Το φως του ήλιου δεν φτάνει στην επιφάνεια. Μπορεί να πάρει χρόνια μέχρι να αρχίσει να καθαρίζει.

Με πιέζει η στολή μου, παίρνω ρηχές ανάσες και πασχίζω να χαμηλώσω το ρυθμό της αναπνοής μου. Το μέγεθος της καταστροφής δεν έχει γίνει ακόμα κατανοητό, πως να χωρέσει το μυαλό τέτοιο πράγμα.

«Πήγες στην Έβελιν; Μου είπε ότι σε περιμένει μετά τη βάρδια σου».

«Εκεί θα πάω τώρα».

«Μη χάσεις πάλι τη συνάντηση. Όλοι κρέμονται από μια κλωστή. Το τραύμα αυτό δε θα επούλωθεί από τη μια μέρα στην άλλη. Κάν'το για μένα».

Να δω την Έβελιν...για να της πω τον πόνο μου. Δεν είναι εμφανής; Όλοι χρειάζονται χρόνο για να θρηνήσουν. Να αποδεχτούν ότι όσοι και όσα αγαπούσαν στη Γη μάλλον χάθηκαν για πάντα.

Δεν τον κοιτάω στα μάτια γιατί θα με διαβάσει σαν ανοιχτό βιβλίο, θα δει ότι δυσανασχετώ και μόνο στη σκέψη να γίνω το αντικείμενο άλλης μια ανάλυσης από την Έβελιν, που έχει όλη την οικογένειά της εκεί.

«Οκ, Τομ. Θα προσπαθήσω».

«Είσαι δυνατή. Το ξέρεις αυτό. Αλλιώς δε θα ήσουν εδώ. Όλοι πρέπει να συνηθίσουμε, μέρα με τη μέρα. Θα κάνουμε αυτό που ξέρουμε, αυτό για το οποίο ετοιμαστήκαμε».

Όπως απομακρύνομαι, πνίγω τον κόμπο στο λαιμό μου.

Ένας μήνας πριν το συμβάν

«Λίνα, είσαι έτοιμη; Ο νέος χρόνος δε θα περιμένει».

Βλέπω το πρόσωπο της αδερφής μου μέσα από τον καθρέφτη. Είναι χαρούμενη και η έκφρασή της με κάνει να χαμογελάσω.

«Έρχομαι». Προσπαθώ να κάνω γραμμή στα μάτια. Έχω ξεσυνηθίσει σε όλα αυτά.

«Νεαρή επιστήμονας τα βρίσκει σκούρα με την εφαρμογή καλλυντικών, βοήθεια!».

Το γέλιο της ακούγεται δυνατά. Πόσο μου είχε λείπει αυτή η οικειότητα, να είσαι εκεί που ανήκεις. Με εκείνους που ανήκεις. Που ανήκω ακόμα.

Λίγες μέρες πριν, ήμουν ακόμα σε τροχιά στον Ομοσπονδιακό Διαστημικό Σταθμό. Με τους συμφοιτητές μου τελειώνοντας τις εξετάσεις, περιμένοντας τις διακοπές μετά από εννέα μήνες παραμονής στο διάστημα. Ακόμα δεν έχω συνηθίσει το ότι βρίσκομαι εδώ.

«Οκ, Άννα πάμε».

«Ανυπομονώ να γνωρίσω τον καλό σου. Και να μάθω όλες τις λεπτομέρειες της γνωριμίας σας που δεν μου έχεις πει».

«Και τι σε κάνει να νομίζεις ότι εκείνος θα σου πει;», λέω γελώντας με τη σειρά μου. «Θα τον συμπαθήσεις».

Η βραδιά κυλάει όμορφα. Η οικογένειά μου συμπαθεί τον Τομ αμέσως. Είναι ο τρόπος του τέτοιος που κερδίζει τους ανθρώπους, ειλικρινής και ανοιχτόκαρδος. Γνωριστήκαμε στο σταθμό. Είχε κάνει ήδη εκεί δύο θητείες πριν βρεθώ εκεί. Λαμπρό μυαλό, πολλά υποσχόμενος επιστήμονας στον τομέα της αστροβιολογίας. Το όνειρό του να μελετήσει τη ζωή στο διάστημα και τη δημιουργία ενός πιο φιλικού και συμβατού περιβάλλοντος για το ανθρώπινο σώμα. Είναι από τους πιο πιθανούς υποψήφιους για τη νέα βάση στη Σελήνη. Και από κει ποιος ξέρει. Ο δρόμος είναι ανοικτός.

Ένας χρόνος πριν το συμβάν

«Το βλέπεις αυτό;», λέει ο Τομ ενώ παραμερίζει για να σκύψω στο μικροσκόπιο. Είναι ο μέντοράς μου στο τελευταίο στάδιο της ειδικότητας μου.

«Νομίζω ότι πρέπει να συνεχίσουμε τα πειράματα με αυτές τις σειρές κυττάρων. Τα αποτελέσματα δείχνουν ότι είναι ιδιαίτερα αποδοτικές και ανθεκτικές για αυτό που θέλουμε».

Κουνάω το κεφάλι μου και συνεχίζω να μελετώ με προσοχή τα μικροσκοπικά σωματίδια. «Είμαστε σε καλό δρόμο. Η καλλιέργεια αυτή φαίνεται να είναι όντως αυτό που χρειαζόμαστε». Όταν σηκώνω το βλέμμα, τα μάτια του είναι πάνω μου. Για μερικά δευτερόλεπτα κοιταζόμαστε. Η έκφρασή του είναι περίεργη. Γυρνάει από την άλλη και ξεροβήχει. «Θέλεις να το αναλάβεις;», λέει. «Μαζί θα το προχωρήσουμε πιο γρήγορα».

«Φυσικά».

6 μήνες πριν το συμβάν

«Χρόνια πολλά!», ακούω τη φωνή του δίπλα μου. Με πλησίασε χωρίς να το καταλάβω και αναπήδησα.

«Τομ, με τρόμαξες» λέω γελώντας χαρούμενη καθώς βλέπω ότι κρατάει ένα μικρό μάφιν στα χέρια του. Έχει βρει ακόμα κι ένα μικρό κεράκι, η φλόγα είναι μια μικρή σφαίρα φωτιάς λόγω της μικροβαρύτητας.

«Πως αλλιώς θα ήταν έκπληξη;», λέει δίνοντάς μου το μάφιν. Μια χειρονομία που δεν περίμενα. «Έλα κάνε μια ευχή». Το χαμόγελό του μου ζεσταίνει την καρδιά. Δεν το περίμενα ότι σε αυτό το μέρος και υπό αυτές τις συνθήκες θα συναντούσα τον έρωτα της ζωής μου. Δεν εκδηλώθηκε εύκολα. Ήμασταν διστακτικοί για πολλούς λόγους. Εύχομαι στα επόμενα γενέθλια μου να είμαστε μαζί στη Σελήνη.

Ένας μήνας μετά το συμβάν

«Λίνα, έρχεσαι;», ακούγεται η φωνή της Έβελιν, της ψυχολόγου που είναι υπεύθυνη για την πτέρυγα του σταθμού στην οποία μένω.

«Ήρθα να σε πάρω», διστάζει για λίγο. «Άργησες και είπα να έρθω εγώ να σε βρω. Αν θέλεις μπορούμε να μιλήσουμε κι εδώ».

«Μόλις τελειώνα και θα ερχόμουν».

«Έχασες τις τελευταίες μας συναντήσεις». Με κοιτάζει προσεκτικά, διερευνητικά σαν να μην είναι σίγουρη πως να συνεχίσει.

«Δεν θα προσποιηθώ ότι ξέρω ακριβώς αυτό που περνάς. Λυπάμαι πολύ. Ήθελα να ξέρεις, όμως, ότι είμαι εδώ για σένα».

Νιώθω να με λούζει κρύος ιδρώτας, τα χέρια μου τρέμουν και παλεύω να τα κρατήσω ακίνητα. Ανοίγω το στόμα μου αλλά δε βγαίνει φωνή. Δεν μπορώ. Δεν μπορώ.

Βάζει το χέρι της στον ώμο μου κάπως αμήχανα.

«Είμαι εδώ για σένα. Όποτε θελήσεις να μιλήσεις είμαι εδώ... ή έστω να μείνω δίπλα σου».

«Το εκτιμώ», λέω τελικά κάπως ξεψυχισμένα. «Έχω εκπαιδευτεί γι' αυτό. Θα τα καταφέρω».

«Κανείς δεν έχει εκπαιδευτεί γι' αυτό. Ο κόσμος που ξέραμε ήρθε ανάποδα τις τελευταίες μέρες. Θέλω να μιλάμε συχνά. Μην τα κρατάς μέσα σου».

Ανακατεύομαι. Πάρε το χέρι σου από πάνω μου. Δεν της το λέω. Σηκώνομαι.

«Θέλω το χρόνο μου. Συγγνώμη. Θα τα λέμε. Πρέπει να γυρίσω πίσω. Έχουμε μείνει λίγοι στην πτέρυγα και ο χρόνος που έχω είναι περιορισμένος».

Δεν δείχνει να με πιστεύει.

Τρεις εβδομάδες πριν το συμβάν

«Λίνα, μας ειδοποιούν ότι πρέπει να φύγουμε άμεσα για τη βάση», λέει ο Τομ μπαινοντας βιαστικά στο σπίτι.

«Τόσο γρήγορα; Έγινε κάτι;». Έχουμε ακόμα μέρες προτού να γυρίσουμε πίσω.

«Άκου, δεν ξέρω λεπτομέρειες αλλά δεν έχουμε πολύ χρόνο. Η αποστολή για τον αστεροειδή δεν πέτυχε όπως πιστέψαμε αρχικά. Είπαν ότι δεν αποτελούσε πια κίνδυνο και πως θα περνούσε με ασφάλεια σε αρκετή απόσταση από τη Γη. Ένα από τα θραύσματά του, όμως, άλλαξε τροχιά και θα πέσει στη Γη... έχουμε λίγες εβδομάδες».

«Αυτό είναι αδύνατο», του λέω.

«Σε λίγες ώρες, όλα θα βγουν στη φόρα. Μας δίνουν χρονικό προβάδισμα για να ετοιμαστούμε. Θα στείλουν πάνω όσο περισσότερους μπορούν. Ενεργοποιούν ακόμα και τις εγκαταστάσεις του παλιού διεθνή διαστημικού σταθμού».

«Και οι υπόλοιποι; Οι δικοί μας; Τι θα απογίνουν; δεν μπορούμε να τους αφήσουμε εδώ».

«Θα τους μεταφέρουν σε ειδικές βάσεις. Υπόγεια καταφύγια. Είμαστε τυχεροί. Τους πηγαίνουν εκεί για χάρη μας. Λόγω της θέσης μας».

«Γιατί δεν τους στέλνουν μαζί μας; Στη βάση της Σελήνης έχει χώρο».

«Έχουν προτεραιότητα άλλοι που τους χρειάζονται εκεί».

Δύο εβδομάδες πριν το συμβάν

Δεν ταξιδεύουμε μαζί. Οι πτήσεις μας θα φύγουν με μικρή διαφορά. Είμαι στη δεύτερη.

«Περιμένω μόλις φτάσω να τα έχεις όλα έτοιμα», γελάω και γελάει κι εκείνος. Σχεδόν αμέσως, όμως, σοβαρεύουμε και οι δύο.

Η τελευταία μας συνάντηση πριν την επάνοδό μας σε τροχιά. Τον σφίγγω πάνω μου.

Περιμένουμε ακόμη να μάθουμε αν οι οικογένειές μας έφτασαν στις βάσεις.

«Τί είναι;», ο τρόπος που με κοιτάει με ηρεμεί.

«Θα τα καταφέρουμε; Εννοώ μετά...τη σύγκρουση».

Χαμογελάει μα τα μάτια του είναι θλιμμένα. «Θα το αντιμετωπίσουμε όταν έρθει η ώρα. Πρέπει πρώτα να φτάσουμε εκεί», η φωνή του είναι πιο σοβαρή από ποτέ. Ακούγεται η ελπίδα, μικρή όμως είναι εκεί.

«Φοβάμαι, φοβάμαι πολύ», ψελλίζω.

«Θα έχουμε ο ένας τον άλλο, σωστά; Έτσι θα τα καταφέρουμε. Μαζί».

«Έτσι θα τα καταφέρουμε», επαναλαμβάνω και κλείνω το στόμα του με το δικό μου.

Λίγη ακόμα υπομονή.

Εκτόξευση

Είμαστε έτοιμοι. Καθόμαστε στις θέσεις μας μέσα στις ειδικές μας στολές και περιμένουμε. Το έχω ξανακάνει αυτό αλλά αυτή τη φορά δεν είναι το ίδιο. Μετά από μερικά λεπτά που μοιάζουν αιώνας έρχεται η στιγμή της αντίστροφης μέτρησης. Μετράω κι εγώ από μέσα μου. 5, 4, 3, 2, 1 εκτόξευση. Η μηχανική φωνή από το κέντρο ελέγχου αντικαθίσταται από έντονο βουητό, ολόκληρο το σκάφος αρχίζει να τρέμει. Κρατιέμαι στη θέση μου όπως εκτοξευόμαστε με δύναμη και κολλάω πίσω στο κάθισμα. Το βάρος στο στήθος μου κάνει την αναπνοή μου πιο δύσκολη και το παραπάνω βάρος πιέζει το σώμα μου επώδυνα.

Δεν προλαβαίνουμε να ανέβουμε αρκετά και τα φώτα έκτακτης ανάγκης ανάβουν, έντονες αναταράξεις τραντάζουν το σκάφος μας. Αυτό δεν είναι συνηθισμένο. Πάντα είναι δύσκολη διαδικασία αλλά αυτό είναι κάτι άλλο, κάτι συμβαίνει. Έχουμε κάποια βλάβη; πήραμε φωτιά; προσπαθώ να κοιτάξω τριγύρω μου αλλά δεν τα καταφέρνω, με την άκρη του ματιού μου βλέπω φωτεινές λάμπες από τα μικρά κυκλικά παράθυρα. Αναρωτιέμαι αν αυτό είναι το τέλος. Λίγα δευτερόλεπτα αβέβαιης ζωής. Ακούω πάνω από το βουητό τον πιλότο μας να λέει να μείνουμε ψύχραιμοι. Συνεχίζουμε να ανεβαίνουμε. Φωνές από το κέντρο ελέγχου ακούγονται με παράσιτα. Δεν ξεχωρίζω τι λένε. Η καρδιά μου κοντεύει να σπάσει όπως και το κεφάλι μου. Μερικά αγωνιώδη δευτερόλεπτα αργότερα οι αναταράξεις γίνονται πιο ήπιες.

Φτάνουμε στο ύψος που αποχωρίζεται η δεξαμενή από το σκάφος μας. Ο θόρυβος είναι τρομακτικός. Συνεχίζουμε. Το βάρος στο στήθος μου μειώνεται αισθητά. Όλα κυλούν πλέον όπως θα έπρεπε. Κάτι, όμως δεν μου κάθεται καλά. Ένας κόμπος κάθεται στο στομάχι μου. Αναπνέω όσο πιο αργά μπορώ και κάνω υπομονή μέχρι να προσδεθούμε στο σταθμό. Αν πιάσαμε φωτιά, είμαστε απίστευτα τυχεροί που τα καταφέραμε. Έτσι, όπως φύγαμε νωρίτερα, είναι πιθανό να έγινε κάποιο σφάλμα στην προετοιμασία των σκαφών και των πυραύλων. Κάποιο σφάλμα που θα μπορούσε να έχει ολέθριες συνέπειες.

«Space Ranger, λαμβάνετε;», η φωνή από το κέντρο ελέγχου επανέρχεται σταθερή αυτή τη φορά. «Όλα προχωρούν σύμφωνα με το πρόγραμμα», απαντάει ο πιλότος. «Τί συνέβη, μπορείτε να μας δώσετε λεπτομέρειες;».

«Space Ranger, το Star Gazer έπεσε. Πήρε φωτιά δύο λεπτά μετά την απογείωση. Δεν γνωρίζουμε ακόμα λεπτομέρειες, αναζητούμε τα συντρίμια και πιθανούς επιζώντες».

Ο χρόνος σταματά εκείνη τη στιγμή. Ο Τομ... Που είναι ο Τομ; Τα κατάφερε; Τα πάντα σκοτεινιάζουν γύρω μου. Και χάνονται.

Όταν συνέρχομαι βλέπω πρόσωπα από πάνω μου. Με τραβούν όπως αιωρούμαι στο εσωτερικό του Ομοσπονδιακού Διαστημικού Σταθμού. Όλα χάνονται ξανά.

Η στιγμή της σύγκρουσης

Όλοι είναι ανάστατοι. Μαζευόμαστε στο παρατηρητήριο. Κοιτάμε μα δε μιλάμε. Δεν υπάρχει κάτι να ειπωθεί μπροστά σε αυτήν την εικόνα.

Τρέμει το σώμα μου σαν να έπεσε απότομα η θερμοκρασία στην αίθουσα. Τον νιώθω δίπλα μου.

«Θυμάσαι τι μου είπες;» ρωτάω.

«Θα έχουμε ο ένας τον άλλο, σωστά; Έτσι θα τα καταφέρουμε. Μαζί», λέει σιγανά.

«Έτσι θα τα καταφέρουμε», ψιθυρίζω.

Λίγη ακόμα υπομονή.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΝΑΣΙΩΚΑ

Και ζήσαν αυτοί καλά

Ζούσε κάποτε, στο μικρό χωριό δίπλα στο ποτάμι, ένα μικρό ελεφαντάκι που το λέγανε Έλ.

Ο Έλ δεν ήταν συνηθισμένο ελεφαντάκι. Όλο ψαχούλευε τα βιβλία της βιβλιοθήκης του χωριού, όλο κοίταζε τα άστρα και αναρωτιόταν τι μπορεί να γινόταν στον ουρανό, όλο σκαρφάλωνε σε δέντρα και κοίταζε μακριά, να δει τι συνέβαινε στα άλλα χωριά και γενικά έκανε οτιδήποτε άλλο εκτός από αυτά που κάνανε οι συνομήλικοί του.

Μια μέρα αποφάσισε να μαζέψει τα πράγματά του σε ένα μικρό δισάκι, σαν αυτά που χρησιμοποιούν τα ελεφαντάκια για τις εκδρομές τους, και να ταξιδέψει προς αναζήτηση του μυστικού της Ευτυχίας. Χαιρέτησε την οικογένειά του και ξεκίνησε το δρόμο προς το επόμενο χωριό.

Αφού περπάτησε κάμποσες μέρες, έφτασε στο χωριό στην είσοδο του μεγάλου δάσους. Εκεί ζούσαν όλα τα ζώα που συναντούμε στα δάση – λύκοι, αγριογούρουνα, διάφορα πουλιά, αρκούδες και άλλα πολλά που ούτε καν γνωρίζουμε τα ονόματά τους. Ο Έλ, φτάνοντας στο δάσος λοιπόν, έφαξε να βρει κάπου να ξεκουραστεί και να φάει κάτι. Βρήκε ένα μικρό πανδοχείο σε ένα ξέφωτο και χτύπησε την πόρτα.

Η πόρτα άνοιξε και πίσω της ξεπρόβαλλε μια όμορφη αρκουδίτσα που φορούσε μια ποδιά, ζωγραφισμένη με πολύχρωμες μελισσούλες.

-Καλησπέρα κυρία Αρκούδα, θα μπορούσα να φάω κάτι και να ξεκουραστώ εδώ για σήμερα; της είπε ο Έλ χαμογελαστός

- Φυσικά παιδί μου, πέρασε, έλα να τακτοποιηθείς και να φας, πέρασε, πέρασε!

Ο Έλ πολύ χάρηκε που η κυρία Αρκούδα, η Άρτσι όπως του συστήθηκε αργότερα, ήταν τόσο πρόθυμη να τον εξυπηρετήσει. Αφού έφαγε και ξεκουράστηκε, κάθισαν μαζί δίπλα στο τζάκι και άρχισαν να κουβεντιάζουν. Κάπου εκεί, ο Έλ είπε στην Άρτσι για το ταξίδι του και το μυστικό της Ευτυχίας.

-Αχ! Μα εγώ το ξέρω! Βρίσκεται κρυμμένο σε κάθε μελισσοφωλιά, είπε και άρχισε να ξερογλείφεται. Μια φορά μου είχαν φέρει ένα βάζο μέλι και κάθε φορά που έτρωγα ήμουν πανευτυχής! Κρίμα που δεν έχω άλλο να το μοιραστώ μαζί σου. Αλλά σίγουρα εκεί είναι κρυμμένο!

Ο Έλ πολύ χάρηκε με αυτήν την ξαφνική πληροφορία. Την επόμενη μέρα κιάλας σηκώθηκε και βγήκε στο δάσος βόλτα να ψάξει για μια μελισσοφωλιά. Ίσως τελικά να ήταν πιο εύκολο απ'ότι νόμιζε. Και ενώ σκεφτόταν όλα αυτά, άρχισε να ακούει ζουζουνίσματα. Κοίταξε πάνω από το κεφάλι του και είδε μια φωλίτσα μικρή κάτω από ένα κλαδί.

Σκαρφάλωσε στο δέντρο και έριξε τη φωλιά στο χώμα. Έτρεξε να δει τι έχει μέσα, να βρει το μυστικό. Αντί για το μυστικό όμως, μέσα από την, διαλυμένη πια, φωλιά, βγήκε ένα σμήνος μελισσών που τον περικύκλωσε και άρχισαν, η μια μετά την άλλη να τον τσιμπάνε και να πέφτουν στο χώμα νεκρές.

Όταν όλες πια τον είχαν τοιμπήσει και χάσει τη ζωή τους, ο Έλ κατάφερε με δυσκολία από τον πόνο να ανοίξει τα μάτια του και να αντικρίσει το τι συνέβη. Η προσπάθειά του να βρει το μυστικό της Ευτυχίας είχε καταστρέψει τις μελισσούλες και τη φωλιά τους και είχε αφήσει τον ίδιο με τρομερούς πόνους από τα τοιμπήματα τους.

“Όχι, αποκλείεται να ήταν εκεί κρυμμένο το μυστικό. Η Άρτσι έκανε σίγουρα λάθος. Δεν θα χάσω άλλο τον καιρό μου εδώ, θα φύγω από το δάσος. Ίσως στο επόμενο χωριό να βρω κάποιο στοιχείο”, σκέφτηκε και ξεκίνησε σιγά σιγά το δρόμο του.

Αφού βγήκε από το δάσος και αφού οι πόνοι από τα τοιμπήματα είχαν πια περάσει, συνάντησε την μικρή πόλη όπου κατοικούσαν οι Γάτες. Πέρασε την πύλη, χαιρέτησε τον φύλακα και τον ρώτησε που είναι το σπίτι του πιο ευτυχισμένου κατοίκου της πόλης.

Ο φύλακας του έδωσε την διεύθυνση και με παγερή αδιαφορία συνέχισε το καθήκον του.

Ο Έλ προχώρησε στο μονοπάτι που οδηγούσε στο σπίτι και χτύπησε, φτάνοντας, την πόρτα.

Βγήκε από μέσα ένας μαύρος γάτος με μουστάκι σγουρό και γυαλιά κόκκινα.

-Παρακαλώ; Θα θέλατε κάτι; Είπε στον Έλ και τα μουστάκια του τεντώθηκαν σαν κεραίες

-Μου είπαν πως είσαστε ο πιο ευτυχισμένος κάτοικος αυτής της πόλης και θα ήθελα να σας μιλήσω. Βλέπετε, ταξιδεύω για να βρω το μυστικό της Ευτυχίας.

-Μα αγαπητέ μου είσαστε στο κατάλληλο μέρος. Εγώ έχω το μυστικό αυτό κρυμμένο εδώ, σε ένα από τα δωμάτια του σπιτιού μου. Περάστε!

Ο Έλ μπήκε μέσα στο σπίτι του κύριου Γάτου και έριξε μια γρήγορη ματιά γύρω του. Παντού βιβλία, ζωγραφιές, πινέλα... “Τι καλλιτέχνης! Και πόσα βιβλία, αλίμονο αν αυτός δεν γνωρίζει το μυστικό!”, και μέχρι να ολοκληρώσει τις σκέψεις του είχαν φτάσει μπροστά στο πολυπόθητο δωμάτιο.

-Λοιπόν αγαπητέ μου, εγώ έχω το μυστικό της ευτυχίας κλεισμένο σε αυτό το δωμάτιο, όπως σου είπα και πριν. Λίγες ώρες την ημέρα εδώ μέσα και η ευτυχία με κατακλύζει. Έκανες πολύ καλά που ήρθες ως το σπίτι μου, τώρα άνοιξε την πόρτα και απόλαυσέ το!

Αυτά είπε ο κύριος Γάτος και με ένα σάλτο εξαφανίστηκε στον πάνω όροφο. Ο Έλ δεν μπορούσε να πιστέψει στην τύχη του. Έπιασε το πόμολο, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα κλείνοντας την γρήγορα πίσω του, λες και φοβόταν πως θα χανόταν το μυστικό.

Αυτό όμως που αντίκρισε μόνο ευτυχία δεν του προκάλεσε. Μα πως είναι δυνατόν, μάλλον ο κύριος Γάτος του έκανε κάποια φάρσα.

Το δωμάτιο αυτό ήταν γεμάτο ποντίκια που τρέχαν σαν τρελά πέρα δώθε! Κάποια από αυτά ήταν μικρά, αλλά υπήρχαν και κάποια που ήταν σχεδόν στο μέγεθός του. Ο Έλ είχε πανικοβληθεί. Με το που τον είδαν με τη σειρά του τα ποντίκια, πάγωσαν.

-Επάνω του! φώναξε το μεγαλύτερο από αυτά, και όλα μαζί άρχισαν να τρέχουν προς το μέρος του. Ο Έλ άρχισε να παρακαλάει να μην τον πειράξουν αλλά αυτά, ταλαιπωρημένα όπως ήταν από τις επισκέψεις του κύριου Γάτου, όρμηξαν και άρχισαν να τον δαγκώνουν όπου βρουν.

-Βοήθεια! Βοήθεια! Βγάλτε με από δω, θα με φάνε...έκλαιγε με λυγμούς και στην προσπάθειά του να ξεφύγει κατάφερε να βγει από το δωμάτιο και να κλείσει την πόρτα πίσω του , βάζοντάς στο στα πόδια όσο πιο γρήγορα του επέτρεπαν οι πληγές του.

Πάνω στο τρεχαλητό του, έπεσε πάνω στον κύριο Γάτο που ζωγράφιζε τον εαυτό του να τρώει ένα ποντίκι.

“Αυτό δεν είναι το μυστικό της Ευτυχίας! του είπε θυμωμένα ο Έλ. Αυτό είναι μια φρίκη , ένας εφιάλτης!” και χωρίς να του δώσει καν το χρόνο να του απαντήσει, βγήκε τρέχοντας στο δρόμο. Βέβαια , και να του έδινε χρόνο, ο κύριος Γάτος δεν θα έμπαινε στον κόπο. Θα ίσιωνε τον μπερέ του και θα συνέχιζε να ζωγραφίζει το πορτρέτο του ατάραχος.

Ο Έλ είχε ταραχτεί τόσο που δίχως να το καταλάβει είχε ήδη βγει από την πόλη των Γάτων και σχεδόν έμπαινε σε ένα άλλο μέρος , ένα μέρος πολύ περίεργο και πρωτόγνωρο σε αυτόν.

“Δεν το πιστεύω...Ανθρωποι...Έφτασα στην κοιλάδα των Ανθρώπων! Εδώ θα βρω όλα όσα ψάχνω”, και μονομιás ξέχασε και τα ποντίκια και τον κύριο Γάτο και τις πληγές του.

Προχωρούσε και δεν χόρταινε να κοιτάζει γύρω του. Φωνές, γέλια, μουσικές !Όλα όσα είχε ακούσει για τους Ανθρώπους δεν φαινόταν να είναι πραγματικά. Οι ιστορίες του χωριού αναφερόντουσαν πάντα σε πλάσματα κακά, που εκμεταλλεύονταν τους γύρω τους και κατέστρεφαν την φύση.

“Ωχ, συγγνώμη”. Είχε σκοντάψει πάνω σε έναν άντρα. Συγγνώμη δεν σας είδα, βλέπετε είμαι ακόμα ζαλισμένος και έχω παντού πληγές , είπε ο Έλ με το κεφάλι κατεβασμένο από ντροπή.

“Δεν πειράζει φίλε μου. Αν θέλεις μπορώ να σε βοηθήσω. Έχω περιθάψει πολλά πληγωμένα ελεφαντάκια στη ζωή μου. Έλα , έλα μαζί μου”,του χαμογέλασε ο άντρας.

Προχώρησαν λίγο παρακάτω και μπήκαν σε μια σκηνή. Ο άντρας πράγματι είχε τα απαραίτητα για να το γιατρέψει τις πληγές.

“Και για πες μου,τι σε φέρνει εδώ”, τον ρώτησε ενώ του πέρναγε τον επίδεσμο στο πόδι.

“Ψάχνω το μυστικό τη Ευτυχίας”.

“Αρα ψάχνεις για λεφτά”, του είπε κλείνοντας το μάτι.

“Αν αυτό είναι το μυστικό τότε ναι”.

Και εκεί ο άντρας ξεκίνησε να του μιλάει για τα λεφτά. Του πρότεινε να συνεργαστούν κάνοντας κάποια ακροβατικά στο τσίρκο και τον διαβεβαίωσε πως θα του έδινε το μισό μερίδιο από τα κέρδη. Ο Έλ χωρίς να το σκεφτεί πολύ και ενθουσιασμένος όπως ήταν από την γνωριμία του με τον άντρα, δέχτηκε αμέσως. Την ίδια ακριβώς στιγμή, ο άντρας σηκώθηκε και του πέρασε μια σιδερένια αλυσίδα στο πόδι.

“Και τώρα ακολούθησε με και θα κάνεις ότι σου πω”, συνέχισε τραβώντας τον έξω από τη σκηνή. Τον έσυρε στο δρόμο και άρχισε να τον διατάζει να κάνει φιγούρες μπροστά στους περαστικούς. Που και που , του έριχνε κ ένα μαστίγωμα στην πλάτη και όταν είδε πως το κοινό χαιρόταν με αυτή του την κίνηση, τα μαστιγώματα άρχισαν να πέφτουν βροχή.

Μέχρι το τέλος της ημέρας , ο Έλ είχε καταλήξει ματωμένος ,κατάκοπος και πλέον δεν θυμόταν καν το λόγο του ταξιδιού του. Την επόμενη μέρα συνεχίστηκε το ίδιο. Και την μεθεπόμενη.

Μια εβδομάδα μετά , η κατάσταση του Έλ ήταν τέτοια που δεν μπορούσε καν να σηκωθεί από το έδαφος και να σταθεί

στα πόδια του. Ήταν πλέον εμφανές πως δεν εξυπηρετούσε σε τίποτα τον άντρα να τον κρατάει μαζί του.

“Δρόμο, φύγε από δω, μου είσαι εντελώς άχρηστος πλέον. Ήθελες και λεφτά τρομάρα σου. Μα τι αφελής!” γέλαγε ειρωνικά, κλωτσώντας τον Έλ έξω από τη σκηνή. “Και να μην σε ξαναδώ μπροστά μου!”.

Με το ζόρι ο Έλ σήκωσε τα πόδια του και άρχισε να περπατάει. Δίχως σκοπό βέβαια, αφού πλέον είχε αρχίσει να αμφιβάλλει για το αν όντως υπάρχει το μυστικό της Ευτυχίας και αν άξιζε όλος αυτός ο πόνος που είχε περάσει για να το βρει. Παρόλα αυτά όμως, συνέχισε να προχωράει-δεν υπήρχε και άλλη λύση.

Για μέρες συνέχισε ευθεία το δρόμο του, σταματώντας που και που να ξεκουραστεί ή να φάει κάτι. Πλέον δεν υπήρχαν ούτε πόλεις ούτε χωριά γύρω του παρά ένα απέραντο λιβάδι και στο βάθος ένας μικρός λόφος. Στην κορυφή του στεκόταν ένα δεντράκι. “Εκεί θα πάω να περάσω τη νύχτα, δείχνει ασφαλές”, σκέφτηκε και άρχισε να περπατάει γρήγορα. Όταν έφτασε, είδε πέρα από το λόφο να απλώνεται στον ορίζοντα το πιο ωραίο τοπίο που είχε αντικρίσει. Ένα μακρύ ποτάμι και αριστερά και δεξιά στις όχθες του λουλούδια κάθε είδους, χρώματα, μυρωδιές και μια ησυχία που του γαλήνευε την ψυχή.

“Ει!Γεια σου!Τι κάνεις;”

Γύρισε και είδε μια μικρή ελεφαντίνα με ένα κίτρινο φιόγκο να τον κοιτάει χαμογελαστή. Ήταν τόσο όμορφη! Είχε μια μαργαρίτα στο αυτί της και ένα φόρεμα ίδιο χρώμα με τον φιόγκο. Κράταγε δυο κατακόκκινα μήλα και ήδη είχε τεντώσει το χέρι της, προσφέροντας του το ένα.

“Πως σε λένε; Έρχεσαι συχνά εδώ, δεν σε έχω ξαναδει! Τι τύχη, κάθε μέρα έρχομαι λίγο πριν πέσει ο ήλιος με το μήλο μου, πάλι καλά που πήρα δυο σήμερα!” χαχάνισε και έκατσε δίπλα στον Έλ.

“Με λένε Έλ. Πρώτη φορά έρχομαι εδώ,έψαχνα κάτι και με έβγαλε ο δρόμος”.

“Εγώ έρχομαι κάθε απόγευμα για να δω το ηλιοβασίλεμα. Έτσι ξέρω πως έζησα ακόμα μια μέρα και αυτό με κάνει πραγματικά ευτυχισμένη”.

“Εσένα πώς σε λένε;”

“Μίλι!Και για πες μου, το βρήκες αυτό που έψαχνες;”

Ο Έλ κοίταξε το ηλιοβασίλεμα. Χαμογέλασε και δάγκωσε ένα μεγάλο κομμάτι από το ζουμερό φρούτο.

“Ναι, το βρήκα”.

Και ζήσαν αυτοί καλά.

ΟΥΡΑΝΙΑ ΤΟΥΜΑΝΙΔΟΥ

Κρύψου

7 Απριλίου 3021, ο τοίχος απέναντι από την πολυθρόνα ανάπαυσης φώτισε σηματοδοτώντας ότι ξεκινούσαν οι παραγωγικές ώρες της ημέρας. Η 1811491 άνοιξε τα μάτια της κοιτώντας τον αφεγάδιαστα προβεβλημένο ήλιο που σχηματίστηκε στην οθόνη. Απεικονιζόταν πάντοτε με θερμά χρώματα, λευκοκίτρινα μέχρι ερυθρά, προσδίδοντας μια αίσθηση ζεστασιάς στον περιβάλλοντα χώρο. Υποτίθεται ότι έτσι ήταν πριν μια χιλιετία η μορφή του στον πλανήτη γη, αλλά κανένας δεν μπορούσε να γνωρίζει. Τα λιγοστά βίντεο που αποτελούσαν στοιχεία δεν είχαν σωθεί με την πάροδο του χρόνου. Πλέον δεν κοιτούν τον ήλιο, αν κάποιος εκτεθεί στο εξωτερικό περιβάλλον πεθαίνει ή αρρωσταίνει από τις υπερβολικά υψηλές θερμοκρασίες και την επιβλαβή ακτινοβολία που προκλήθηκαν λόγω της αύξησης της συγκέντρωσης του διοξειδίου του άνθρακα καθώς και του μεθανίου στην ατμόσφαιρα. Η οθόνη έδειχνε τον ήλιο και στο βάθος εκείνο το υδάτινο περιβάλλον που ονόμαζαν θάλασσα.

Η 1811491 πάτησε το κουμπί στο χέρι της πολυθρόνας και επέλεξε το χάπι ενέργειας το οποίο εμφανίστηκε στο κουτάκι μαζί με ένα μικρό ποτήρι νερό. Το ήπιε κι έπειτα η πολυθρόνα από ξαπλωμένη ανασηκώθηκε σε καθιστή. Εκείνη σηκώθηκε και πλησίασε το μεγάλο ηλεκτρονικό κάτοπτρο.

«Επιλογή εμφάνισης, εργασία 4, πρωινό. Μαλλιά πιασμένα, μεσαίο μήκος. Σώμα σμίλευση μέσης. Πρόσωπο ουδέτερα χρώματα. Διάθεση... χαρούμενη» έδωσε τις εντολές και γύρω της ανυψώθηκε μια κάψουλα που την περίκλυσε και της επιμελήθηκε την εμφάνιση για τα επόμενα λεπτά. Έπειτα ήταν έτοιμη να πάει στα κεντρικά γραφεία που εργαζόταν. Κοιτάχτηκε αμήχανα στον καθρέφτη. Για ακόμη μια φορά δεν δούλεψε το τεχνολογικό τέρας για εκείνη. Φορούσε την λευκή ολόσωμη φόρμα με την μέση της να έχει μικρύνει από την άμεση λιποαναρρόφηση που της έγινε, τα μαλλιά της ήταν πιασμένα και το μακιγιάζ της εφαρμόστηκε όπως το ζήτησε και η κάθε λεπτομέρεια έμοιαζε προσεγμένη όμως δεν δούλεψε για ακόμη μια φορά. Η διάθεση της ήταν ουδέτερη. Τα μάτια της για μερικά δευτερόλεπτα περιεργάστηκαν το είδωλο της κι έπειτα ξεκίνησε να προσποιείται την χαρούμενη.

Δεν έπρεπε να ανακαλύψουν ότι δεν αντιδρά στα αέρια μεταβολής διάθεσης της κάψουλας γιατί τότε η ζωή της θα τελείωνε. Εξάλλου το γνώριζε από πρώτο χέρι. Εργαζόταν στα κεντρικά της αστυνομίας στο τμήμα Α.Κ.Ε.Ε. (Αναζήτησης και Κράτησης Επικινδύνων Ειδών) όπου αναζητούσαν κυρίως πρότερα είδη ανθρώπων (Homo Sapiens) κρίνοντας επικίνδυνο ότι δεν αντιδρούν στις μεταβολές από τα αέρια που λαμβάνουν και μπορεί να διαταράξουν την παγκόσμια ειρήνη. Είχαν σταματήσει πολλές επαναστάσεις συλλαμβάνοντας τους εντοπίζοντας τους από ανωμαλίες ηλεκτρονικής ροής. Η 1811491 ήταν όμως καλή στο να προσποιείται και να αντιγράφει συναισθήματα από μικρή ηλικία. Όταν στα 15 της για πρώτη φορά στο σχολείο τους έβαλαν στην κάψουλα είχε επιλέξει μια ντροπαλή διάθεση και όταν είδε το αποτέλεσμα κατάλαβε ότι δεν είχε μεταβολή η διάθεση της κατευθείαν. Έχοντας δει πολλές ταινίες αντέγραψε αυτόματα τις αντιδράσεις που είχαν οι πρωταγωνίστριες τους. Κατέβασε τα μάτια της και δεν μίλησε. Αυτό που υπήρχε τότε στο μυαλό της ήταν ένα μεγάλο ερωτηματικό. Γιατί δεν δούλεψε η αγωγή σε εκείνη ενώ όλοι οι υπόλοιποι μαθητές

φαίνονταν να αντιδρούν άψογα. Επίσημα όποιος δεν ήταν όμοιος αυτόματα στελνόταν σε ειδική μονάδα νοσηλείας όπου λάμβανε την θεραπεία, κανείς όμως δεν γνώριζε τι συνέβαινε εκεί.

Πλέον γνώριζε ότι όλοι έμπαιναν σε κάψουλες καταστολής ισόβια. Το γνώριζε από πρώτο χέρι όταν έκανε την πρώτη της σύλληψη του 537141. Ήταν ένας 18χρονος νεαρός που δεν ανανέωσε το ηλεκτρονικό καθρέφτη για 3 χρόνια. Αυτό έφερε το συμπέρασμα ότι δεν λάμβανε το αέριο, γιατί κάθε φυσιολογικός οργανισμός θα είχε ανακαλύψει την δυσλειτουργία και θα είχε προγραμματίσει έγκαιρα την συντήρηση του. Κάθε άνθρωπος μετά από 2 χρόνια καθημερινής χρήσης της κάψουλας αν αυτή δυσλειτουργεί δεν μπορεί να προσομοιάσει κανένα συναίσθημα. Μετά την χρήση των αέριων ουσιών ο οργανισμός μαθαίνει να λειτουργεί μόνο έτσι και ξεχνά τα αυτόβουλη διάθεση που εξέφραζε μέχρι την ηλικία των 15 και λειτουργεί σαν φυτό. Η 1811491 όπως και οι πρότεροι οργανισμοί δεν ήταν ικανοί να μυρίσουν καν τα αέρια, οπότε δεν σταμάτησαν ποτέ να έχουν την δική τους διάθεση. Παρόλα αυτά είχε σκοπό να επιβιώσει με κάθε κόστος.

Ο λόγος που ενσωματώθηκε στην αστυνομία ήταν για να μπορέσει να προλάβει κάθε σφάλμα και να προφυλαχθεί από κάθε πιθανό σφάλμα. Οι εξετάσεις αντίδρασης ήταν σχεδόν καθημερινές αλλά είχε καταφέρει να πετυχαίνει σχεδόν αυτόματα. Για παράδειγμα όταν ο καθρέφτης της δίνει την πληροφορία ότι έχει επιλέξει χαρούμενη διάθεση, πρέπει να χαμογελά όλη την ημέρα, ακόμη και τις στιγμές της διαφωνίας με κάποιον συνάδελφο ή αν έχει σωματικό πόνο. Το πρόσωπο της παραμένει χαμογελαστό ενώ τα λεγόμενα της είναι αταίριαστα. Τα πήγαινε περίφημα σε αυτό το κομμάτι. Ακόμη και όταν ήταν μόνη της φρόντιζε να έχει τις ίδιες αντιδράσεις για να μην προδοθεί από κάποια κάμερα στα συστήματα ασφαλείας της κατοικίας της.

Κατευθύνθηκε στο ασανσέρ της οικοδομής της και επέλεξε το υπόγειο όπου την περίμενε το ωσειδές όχημα της, το οποίο την οδηγούσε μέχρι τα κεντρικά της δουλειάς της. «Δουλειά, περιβάλλον δάσος, καιρός ηλιόλουστος» είπε δίνοντας την εντολή και εκείνο οδηγώντας μέσα από τις εικονικά φωτισμένες σήραγγες που πήραν την εικόνα δάσους για εκείνην μόνο. Το κάθε όχημα είχε άλλη προβολή στον κάτοχο του, επομένως ο μπροστινός της μπορεί να μετακινούταν βλέποντας γύρω του βουνά ή μια μεγαλούπολη. Δεν την ενδιέφερε όμως ακόμη και αν δεν έβλεπε τίποτα, ήθελε απλά να μην εμφανιστεί κάποια ανωμαλία στο σύστημα. Έβγαλε από την τσάντα της ένα βιβλίο που είχε βρει στο σπίτι ενός από τους συλληφθέντες. Το είχε πάρει ως πιθανό στοιχείο για έρευνα και το εξέταζε για να δει αν υπήρχε κάποια πιθανή οργάνωση.

Στην πραγματικότητα απλά απολάμβανε να διαβάζει τα έντυπα βιβλία και δεν έκρυβαν ποτέ κάποιο στοιχείο για κάποια επανάσταση. Κυρίως έδειχναν αυτό που πλέον έλειπε, έναν κόσμο που ο καθένας ήταν διαφορετικός από τον διπλανό του, που μπορεί να δημιουργούσε προβλήματα, σκότωνε, αγαπούσε, μισούσε, αντιδρούσε. Πλέον δεν μπορούσαν οι σύγχρονοι συγγραφείς να περιγράψουν χαρακτήρες, αρκούσαν σε γεγονότα πλοκής που έμεναν πολύ επίπεδα, για αυτό και τα διάφορα βιβλία μεταφέρονταν στον κινηματογράφο ώστε να δημιουργηθεί η αίσθηση αυτού που έλειπε μέσα από ερμηνείες, μουσική και εφέ. Η 1811491 αγαπούσε την κλασική λογοτεχνία γιατί της έδινε την ευκαιρία να ξεφύγει. Παρόλα αυτά έπρεπε να τα διαβάζει κρυφά με αφορμές έρευνες του επαγγέλματος.

Φτάνοντας στο τμήμα βγήκε ανάλαφρα και χαμογελαστά και ανέβηκε τις πρώτες σκάλες όπου χαιρέτησε τις δίδυμες γραμματείς κι έπειτα κατευθύνθηκε στην αίθουσα που μοιραζόταν τα γραφεία η ομάδα της. Τους καλημέρισε όλους χαμογελαστά παρατηρώντας ότι ο 1335361 δεν είχε καταφθάσει. Ποτέ του δεν καθυστέρησε στη δουλειά ούτε έλειπε και αυτό την έκανε να απορήσει. Ρωτώντας τους υπόλοιπους που είναι η καινούργια κοπέλα που επέλεγε συνέχεια να προβάλλει συναισθήματα άγχους είπε ανήσυχα με φωνή τρεμάμενη «Είναι στην αίθουσα ανακρίσεων... Το πρωί όταν άνοιξε το αρχείο με τις ανωμαλίες που όφειλε να ερευνήσει σταμάτησε απότομα να χαμογελάει... Δεν θέλω να το πω

σίγουρα αλλά φαίνεται να είναι homo sapiens και μας ξεγέλασε για τόσο καιρό. Τώρα αναλαμβάνεις εσύ την ανάκριση του, μιας και ήσασταν κοντά». Τώρα κατάλαβε γιατί τόσο καιρό όταν μιλούσε μαζί του ένιωθε να είναι πιο αυθόρμητη. Ήταν όμοιος της, έκανε ακριβώς ότι κι εκείνη. Αλλά ήταν 3 χρόνια μεγαλύτερος της οπότε έπρεπε να του ήταν ακόμη ευκολότερο από ότι σε αυτήν. Γιατί τώρα προδόθηκε τόσο απλά; Τι έγραφε η έρευνα του και του έκοψε τις αντιδράσεις; Χαμογελώντας ανάλαφρα κατευθύνθηκε στην αίθουσα ανακρίσεων και ζήτησε από τον υπεύθυνο να τον δει. Μπαίνοντας στην αίθουσα γνώριζε ότι θα τους άκουγαν και θα τους έβλεπαν όλοι.

«1335361!» του είπε κοιτάζοντας τον χαμογελαστά και η φωνή της συνέχισε να λέει χωρίς μεταβολές «Δεν το περίμενα ποτέ από εσένα! Πως μπόρεσες να μας ξεγελάσεις όλους;»

«Δεν είχα κάποιον κρυφό στόχο, ξέρεις πολλοί ζούμε κανονικά ανάμεσα στους υπόλοιπους απλώς για την επιβίωση» την κοίταξε έντονα στα μάτια κι εκείνη ένιωσε απευθείας το σώμα της να ανατριχιάζει. Θα μπορούσαν εκείνη την στιγμή οι ρόλοι να ήταν ανεστραμμένοι όπως πολλές φορές είχε παίξει αντίστοιχα σενάρια στο μυαλό της για να είναι προετοιμασμένη. Ένωσε οριακά να μην χάνει την ψυχραιμία και το χαμόγελο από τα χείλη της.

«Πρέπει να σε ρωτήσω, τι σε έκανε τώρα να προδοθείς;» του είπε νιώθοντας άσχημα μιας και προτιμούσε να του δώσει κάποια ιδιωτικότητα.

«1811491 είσαι το κάτι άλλο!» είπε και χαμογέλασε χαϊδεύοντας της το μάγουλο «Πραγματικά πιστεύεις ότι αν υπήρχε κάποιος ιδιαίτερος λόγος σήμερα θα το ομολογούσα έτσι; Δεν το πιστεύεις το ξέρω... Πρέπει να ρωτήσεις. Είσαι καλή συνάδελφος, θα τολμούσα να πω ότι είσαι και φίλη. Η διαφορά μεταξύ μας είναι όμως ότι εγώ δεν πρέπει κάνω τίποτα. Θα πω αυτό που θέλω και θα αποκρύψω ό,τι επίσης επιλέξω. Δεν χρειάζεται να σε κοιτάζω μόνιμα χαμογελαστός, μπορώ να πονέσω και να δακρύσω, μπορώ να φωνάξω, να βρίσω και μετά μπορώ να γελάσω απευθείας. Μπορώ να σηκωθώ και να χορέψω, μπορώ να μην κάνω τίποτα απλά να σκέφτομαι. Μπορώ να δείξω όσα θέλω και όχι να το πω. Μπορώ να νιώσω τύψεις για όσους έχω στείλει στην καταστολή. Μπορώ να κλάψω για αυτό. Δεν μπορεί να το καταλάβει αυτό κανένα σύστημα και κανένας εξελιγμένος άνθρωπος... 1811491 κουράστηκα να επιβιώνω, καιρός να τελειώσει όλο αυτό. Είμαι ελεύθερος. Κατάλαβες;» είπε έχοντας ξεσπάσει σε δάκρυα σφίγγοντας της το χέρι. Τα χέρια του ήταν υγρά, ιδρωμένα. Μέσα σε αυτά ένιωσε ένα μικρό χαρτί το οποίο κανείς δεν είδε να της δίνει.

«Λυπάμαι που ήρθαν έτσι τα πράγματα» του είπε χαμογελαστά με τα μάτια της να είναι ελαφρά πιο υγρά και να γυαλίζουν. Σφίχτηκε με όλη της την δύναμη και σηκώθηκε από την καρέκλα του ανακριτήριου. Του χαμογέλασε για μια τελευταία φορά κι έκλεισε την πόρτα πίσω της προχωρώντας προς τις τουαλέτες όπου οι κάμερες ήταν κλειστές. Έπρεπε να κοιτάξει αυτό το χαρτί όσο γινόταν συντομότερα. Μπαίνοντας μέσα γύρισε το κλειδί ασφαρίζοντας την πόρτα. Χωρίς να χάσει δευτερόλεπτο άνοιξε το σημείωμα που έγραφε «ΚΡΥΨΟΥ» και τότε ακούστηκε ο πρώτος κρότος.

ΜΑΡΙΝΑ ΖΕΡΔΑΛΗ

Το γεύμα της πανσελήνου

A. Το σπίτι

Το σπίτι στεκόταν μόνο του σε μια ανοιχτή πεδιάδα. Όλος ο ορίζοντας άδειος. Το σπίτι ήταν μια ξύλινη κατασκευή, μια περίτεχνη ξύλινη κατασκευή. Κάθε δοκάρι, κάθε πάτωμα, κάθε έπιπλο, κάθε κομμάτι ξύλου είχε σκαλιστεί με απόλυτη ακρίβεια σε χιλιάδες σχέδια. Το ξύλινο σπίτι είχε πολλά δωμάτια αλλά υπήρχε μόνο μια κεντρική τραπεζαρία στο πυρήνα του.

Το σπίτι στεκόταν μόνο του στην αγκαλιά του απογεύματος. Το απόγευμα δεν ήταν φωτεινό αλλά ούτε πολύ σκοτεινό. Το απόγευμα είχε βαθιές αποχρώσεις του μπλε. Ένα μπλε που αιωρούνταν αλλά και ένα μπλε που έρρεε στην ατμόσφαιρα. Μόνο στο έδαφος δεν έφτανε το μπλε. Το σπίτι στεκόταν μόνο του ανάμεσα σε αμέτρητους λευκούς κρίνους. Όλη η πεδιάδα, όλος ο ορίζοντας ήταν γεμάτος κρίνους. Το λευκό διαχωρίζονταν πάντα από το μπλε.

Το σπίτι στεκόταν μόνο του στην ακινησία του χρόνου. Το απόγευμα δεν έφευγε ποτέ. Οι κρίνοι δεν μαραίνονταν ποτέ. Το σπίτι δεν πάλιωνε ποτέ. Οι κάτοικοι του δεν γερνούσαν ποτέ. Όλα βρισκόταν στην τέλεια ακινησία.

Όλα εκτός το φεγγάρι. Εκείνο ήταν πεισματικά αποφασισμένο να διαγράφει την πορεία του και μια φορά τον μήνα η πανσέληνος έλαμπε ακριβώς πάνω από το σπίτι.

το κελάρι

Πρώτος ξυπνούσε πάντα ο Γκεγκούνκο. Ο Γκεγκούνκο μάζεψε τα στρώματα από το κρεβάτι του. Φόρεσε την πορτοκαλί ρόμπα του και φόρεσε τα σανδάλια. Ο Γκεγκούνκο κοίταξε το δωμάτιο του. Όλα ήταν τακτοποιημένα. Ο οικοδεσπότης ήταν πολύ αυστηρός με τέτοια θέματα. Το σπίτι έπρεπε να λειτουργεί στην εντέλεια. Ο οικοδεσπότης μπορούσε να εμφανιστεί οποιαδήποτε στιγμή και αν θύμωνε μαζί τους... Ο Γκεγκούνκο βγήκε από το δωμάτιο και κατέβηκε στο κελάρι. Το σπίτι είχε πάντα σκοτάδι αν δεν άνοιγαν τα φώτα. Για να φτάσει στο κελάρι κατέβηκε 33 σκαλιά. Το κελάρι είχε μόνο ένα τραπέζι και πάνω στο τραπέζι υπήρχε ένα κερί μέσα σε ένα γυάλινο ποτήρι. Ο Γκεγκούνκο έσκυψε πάνω από το κερί. Το σκοτάδι πάντα έτριζε. Εδώ κάτω ο άνεμος ακουγόταν πιο δυνατά από ότι είχε ακουστεί ποτέ σ' όλο το σπίτι. Τα χέρια του έτρεμαν. Πάντα φοβόταν αυτή την δουλειά. Πάντα περισσότερο από την προηγούμενη μέρα. Πλησίασε τα χείλη του στο ποτήρι και φύσηξε. Φύσηξε με την ίδια δύναμη που ο φόβος έσκιζε την καρδιά του. Το κερί άναψε. Στην αρχή η φλόγα ήταν πορτοκαλί και μικρή. Μετά γινόταν μεγάλη και μπλε. Μετά άνοιγαν όλα τα φώτα του σπιτιού. Ο Γκεγκούνκο χαμογέλασε ανακουφισμένος. Έκανε αυτή την δουλειά κάθε μέρα μόλις ξυπνούσε. Ήταν άλλη μια υποχρέωση όπως όλες οι άλλες δουλειές του σπιτιού και όμως πάντα φοβόταν το ίδιο ακριβώς πράγμα. Και αν δεν ανάψει το κερί;

B. Η πεδιάδα

Η Σίρι και η Λιούμπα κοιμόντουσαν στο ίδιο δωμάτιο. Η Λιούμπα αγαπούσε το τραγούδι. Φορούσε τα χρωματιστά φορέματα της τραγουδώντας. Κατέβαινε στον πρώτο όροφο τραγουδώντας. Καλημέριζε τον Γκεγκούνκο με ένα φιλί στο μάγουλο και φυσικά τραγουδώντας. Άρπαζε μια μπανάνα τραγουδώντας και ετοίμαζε το πρωινό της Σίρι τραγουδώντας. Το σπίτι γέμιζε με την φωνή της.

Η Σίρι έτρωγε πάντα στο δωμάτιό της. Η Σίρι προσπαθούσε πολύ σκληρά να είναι υπεύθυνη για την Λιούμπα. Αλλά η Λιούμπα ήταν το πιο ονειροπαρμένο πλάσμα. Η Σίρι πήρε το μεγάλο καλάθι της και έδωσε ένα στην Λιούμπα. Η Σίρι και η Λιούμπα δούλευαν όλη μέρα πολύ σκληρά. Δουλειά τους ήταν να στολίζουν το σπίτι με τους κρίνους. Κάθε χώρος του σπιτιού έπρεπε να έχει και από έναν κρίνο. Πρώτα όμως έπρεπε να τα μαζέψουν.

Και οι δυο τους ήταν προσεχτικές όταν έκοβαν τα λουλούδια. Τρυφερότητα και αργές κινήσεις! Για την Λιούμπα ήταν πάντα πιο εύκολο να τα κόβει και να τα τοποθετεί στο καλάθι. Για την Σίρι ήταν μαρτύριο. Αλλά ποτέ δεν παραπονιόταν. Ήταν ευγνώμων που ο οικοδεσπότης την είχε δεχτεί στο σπίτι του. Ήταν ευγνώμων για την οικογένειά της.

«Γιατί δεν τραγουδάς ποτέ μαζί μου;» ρώτησε η Λιούμπα απότομα. Η Σίρι δεν είχε μπερδευτεί ποτέ τόσο πολύ στην ζωή της. Η Σίρι κοίταξε τους κρίνους στο καλάθι τους. Κοίταξε το σπίτι. Κοίταξε τον ουρανό και μετά κοίταξε τον ορίζοντα με τους κρίνους.

«Μα Λιούμπα Εγώ τραγουδώ! Πάντα τραγουδώ, εσύ είσαι το τραγούδι μου, εγώ είμαι η σιωπή σου. Εγώ είμαι εσύ και εσύ είσαι εγώ».

Η Λιούμπα γέλασε και συνέχισε να τραγουδά. Η Σίρι δεν έβγαζε ποτέ νόημα. Η ζωή της δεν έβγαζε ποτέ νόημα. Η σιωπή δεν έβγαζε ποτέ νόημα. Γι' αυτό τραγουδούσε. Το σπίτι βρισκόταν πάντα σε τρομαχτική σιωπή.

οι πρώτοι καλεσμένοι

«Δες να έρθει απόψε; Το γεύμα της πανσελήνου ήταν πάντα η αγαπημένη του νύχτα», είπε η Οφηλία στον Τίλιων.

«Ο οικοδεσπότης μας είναι πολύ απασχολημένος για να έρθει». Ο Τίλιων φόρεσε το μαύρο του κοστούμι.

«Το ξέρω, αλλά μας αγαπάει τόσο πολύ!», είπε η Οφηλία και φόρεσε το γαλάζιο της πουκάμισο.

«Και εμείς ακόμη περισσότερο», είπε ο Τίλιων και την φίλησε. Χάρη στον οικοδεσπότη τους μπορούσαν να ζήσουν για πάντα μαζί. Το τραγούδι της Λιούμπα ακούστηκε έξω από την πόρτα τους θυμίζοντάς τους ότι έχουν πολύ δουλειά. Ο Τίλιων αναλάμβανε τον ρυθμό του σπιτιού. Η Οφηλία την πνοή του χώρου.

Ο στολισμός των λουλουδιών είχε αρχίσει. Τα φαγητά μαγειρεύονταν. Τα δωμάτια είχαν σκουπιστεί. Τα χερούλια είχαν γυαλιστεί. Τα κλειδιά είχαν μπει στις κλειδαρότρυπες τους.

Ο Τίλιων άρχισε να περπατά στους διαδρόμους του σπιτιού. Οι διάδρομοι του σπιτιού είχαν μαύρο γυαλιστερό πάτωμα και ξύλινους τοίχους. Οι διάδρομοι του σπιτιού ήταν κατεργάρηδες. Πολλές φορές φερόντουσαν σαν πονηροί λαβύρινθοι και εξαντλούσαν τους καλεσμένους του σπιτιού σ' ένα φαύλο περπάτημα. Μέχρι που ήρθε ο Τίλιων. Ο Τίλιων με μυστήρια ευκολία περνούσε από τον έναν διάδρομο στον άλλον παίζοντας μαζί τους. Στην πραγματικότητα όμως δεν

έπαιζε αλλά δούλευε. Κάθε φορά που χτυπούσε με τα δάχτυλα του έναν τοίχο, ένα κομμάτι στο πάτωμα ή ακόμη και τον αέρα μπροστά του οι διάδρομοι ξερνούσαν ροκανίδια, μαύρα γυαλιστερά ροκανίδια. Όταν τελείωνε με το παιχνίδι έπαιρνε την σκούπα και τους καθάριζε κοιμίζοντας έτσι τους κατεργάρηδες διαδρόμους, κρατώντας έτσι τον ρυθμό του σπιτιού.

Πολλές φορές είχε αναρωτηθεί τι θα συνέβαινε αν έπαιζε μαζί τους αιώνια. Η αγάπη του για την Οφηλία όμως τον τραβούσε πάντα πίσω.

Η Οφηλία είχε βγει από το σπίτι. Είχε περπατήσει ανάμεσα από πολλούς κρίνους, τόσους πολλούς που το σπίτι είχε γίνει μια μικρή κουκίδα στον ορίζοντα. Είχε φτάσει στο μόνο σημείο που δεν είχε κρίνους. Στο μόνο σημείο που το μπλε υπήρχε και στο έδαφος. Μια λίμνη. Μια βαθιά ζαφειρένια λίμνη. Η Οφηλία βούτηξε μέσα της. Τα σταρένια μαλλιά της κόλλησαν στο πρόσωπο της. Το γαλάζιο πουκάμισο κόλλησε πάνω της. Το νερό της λίμνης τυλίχτηκε γύρω από το σώμα της.

Το ζαφειρένιο νερό την αγκάλιασε ολοκληρωτικά. Η Οφηλία βγήκε από την λίμνη με το νερό να την τυλίγει ολόκληρη. Ένα ζαφειρένιο κουκούλι! Περπατούσε πάνω στους κρίνους! Περπατούσε στον άνεμο και ανέβαινε τα 33 του σκαλοπάτια. Για να δώσει πνοή στον χώρο έπρεπε να χορέψει όσο πιο κοντά γινόταν στον ουρανό.

Η Οφηλία χόρευε και χόρευε και χόρευε και χόρευε σαν σβούρα, σαν μπαλαρίνα, σαν πινέλο εκτοξεύοντας το κουκούλι της δεξιά και αριστερά, πάνω και μέσα στον άνεμο. Βάφοντας τον ουρανό με το νερό.

Ήταν ένα κομμάτι της ψυχής της ένα που κρατούσε το απόγευμα ζωντανό και έδινε στον χώρο πνοή όσο η δικιά της εξαντλούταν. Την πρώτη φορά που το είχε κάνει είχε πέσει πάνω στους κρίνους νιώθοντας μόνο τα μάτια της να ανοιγοκλείνουν και τα πνευμόνια της να ζητάνε οξυγόνο. Νόμιζε ότι δεν θα μπορούσε να κινηθεί ποτέ, μέχρι που ο Τίλιων την βρήκε. Την πήρε στην αγκαλιά του και την γύρισε στο σπίτι. Από τότε ήταν μαζί.

Μετά από τόσο καιρό συνέχιζε να καταλήγει στην αγκαλιά των κρίνων χωρίς αναπνοή αλλά δεν ήταν πια δύσκολο να συνέλθει. Παρόλα αυτά πάντα περίμενε τον Τίλιων να την πάρει στην αγκαλιά του και να την γυρίσει στο σπίτι.

Γ. Το γεύμα της πανσελήνου

Πολλές φορές οι καλεσμένοι έτρωγαν όλοι μαζί. Όχι όμως στην κεντρική τραπεζαρία. Η κεντρική τραπεζαρία ήταν στο κέντρο του σπιτιού σε υπαίθριο χώρο. Ο ουρανός ήταν η σκεπή του και το υπόλοιπο σπίτι οι τοίχοι του. Η τραπεζαρία ήταν η τρύπα του σπιτιού.

Η Λιούμπα βοηθούσε τον Γκενκούνκο να τοποθετήσει όλα τα πιάτα στο τραπέζι. Η Σίρι τοποθετούσε στις έξι σαν θρόνους καρέκλες κρίνους. Η Οφηλία τακτοποιούσε τα μαχαιροπίρουνα και τις χαρτοπετσέτες. Ο Τίλιων έλεγχε τον χώρο για κάποιο ξεχασμένο σκουπίδι ή αντικείμενο.

«Νομίζω είμαστε εντάξει!», είπε η Οφηλία και όλοι μαζεύτηκαν γύρω από το τραπέζι. Όλοι τους στάθηκαν όρθιοι πίσω από τις καρέκλες τους. Απόλυτη σιωπή!

«Λέτε να έρθει απόψε;», ρώτησε η Λιούμπα.

«Το γεύμα της πανσελήνου είναι πολύ αγαπητό στον οικοδεσπότη μας! Έχουμε μεγάλες πιθανότητες να έρθει απόψε!», είπε ο Τίλιων και τα μάτια όλων έλαμψαν από το πιο ζεστό και όμορφο συναίσθημα, αγάπη!

«Του έχω ετοιμάσει ένα δώρο», είπε η Λιούμπα.

«Δεν χρειαζόταν! Για τον οικοδεσπότη εμείς είμαστε τα πιο πολύτιμα δώρα», είπε η Οφηλία.

«Ο οικοδεσπότης μπορεί να έρθει ό,τι ώρα θέλει, εμείς όμως πρέπει να καθίσουμε, η πανσέληνος σχεδόν φτάνει!», είπε ο Γκενκούνκο και κάθισε πρώτος. Η καρέκλα στη κεφαλή του τραπέζιου έμεινε άδεια.

Τα φώτα του σπιτιού από λεπτό σε λεπτό θα έσβηναν, όπως κάθε βράδυ. Ήταν όμως το μόνο βράδυ που κανείς τους δεν ανησυχούσε για τα φώτα του σπιτιού. Το σπίτι απόψε θα λουζόταν στο φως του φεγγαριού για ώρες!

«Πέντε, τέσσερα, τρία, δύο» μέτρησαν και οι πέντε μαζί κοιτώντας ψηλά τον ουρανό.

«Ένα!», είπαν και τα φώτα του σπιτιού έσβησαν και το φεγγάρι φάνηκε ακριβώς από πάνω τους. Μια τεράστια γαλάζια σφαίρα που ακτινοβολούσε ψυχρό λευκό φως πάνω στο σπίτι.

Το φως χύθηκε μέχρι την τραπεζαρία τους. Χύθηκε στα μαλλιά τους, στα όμορφα λευκά ρούχα τους, στα φαγητά τους. Όλα και όλοι βιάστηκαν με το φως της πανσελήνου. Ακόμη και οι ίδιοι έβγαζαν σπίθες, γαλάζιες σπίθες από τα πρόσωπα τους, από τα χέρια τους, από τα μαλλιά τους. Ο χώρος γέμιζε με αυτές.

Οι γαλάζιες σπίθες μπήκαν σε έναν αργό χορό γύρω τους με τελικό προορισμό την τεράστια πεινασμένη σελήνη.

Τα δάχτυλα της Λιούμπα έπαιζαν με τις σπίθες. Το πρόσωπο του Γκενκούνκο είχε αφεθεί σ' αυτή την πανδαισία φωτός. Τα χέρια της Οφηλία και του Τίλιων είχαν πλεχτεί μεταξύ τους. Τα πρόσωπα τους σχεδόν σε έκσταση! Μόνο η Σίρι ήταν ακίνητη περιμένοντας να φάει και αυτή!

Δ. Οι καλεσμένοι

Όταν οι σπίθες χάθηκαν επιτέλους και το μόνο φως προερχόταν από την σελήνη οι πέντε καλεσμένοι άρχισαν να τρώνε. Χέρια κινούνταν, πιρούνια κινούνταν, χείλη κινούνταν, χαμόγελα κινούνταν, απόλαυση κινούνταν. Όλα ήταν τέλεια! Όλα ήταν...

Τα κουδουνάκια της εξώπορτας ακούγονταν σε όλο το σπίτι. Οι πέντε καλεσμένοι πάγωσαν. Ήταν δυνατόν να έφτασε ο οικοδεσπότης; Να έτρεχαν να τον αγκαλιάσουν;

Διάλεξαν να περιμένουν κόσμια στην θέση τους. Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους αβέβαιοι και με χίλια συναισθήματα να τους διαπερνάνε. Τα βήματα ακούστηκαν ακόμη πιο κοντά. Γύρισαν και οι πέντε το βλέμμα τους προς τον ήχο των βημάτων. Πρώτα φάνηκε η σκιά. Μετά φάνηκαν τα κόκκινα σαν φωτιά μαλλιά. Τέλος φάνηκε ολόκληρη. Μια νέα κοπέλα με γαλάζια μάτια. Όταν τους είδε σταμάτησε. Κανείς δεν ήξερε τι να κάνει. Πρώτη σηκώθηκε η Σίρι. Πλησίασε την κοπέλα. Όχι πάρα πολύ. Ακόμη και τα δικά της χέρια έτρεμαν για τον οικοδεσπότη.

«Είσαι», είπε η Σίρι αλλά δεν μπορούσε να ολοκληρώσει.

«Είμαι... είσαι; Ποιος είναι ο οικοδεσπότης;» ρώτησε ντροπαλά η κοπέλα με τα κόκκινα μαλλιά. Οι πέντε καλεσμένοι άφησαν την αναπνοή τους και απογοητεύτηκαν. Ο Γκενκούνκο σηκώθηκε πρώτος.

«Είμαι ο Γκενκούνκο και είμαι καλεσμένος του σπιτιού,» είπε προσφέροντας της το χέρι του.

«Και εγώ!» είπε χαρούμενη η κοπέλα. «Εννοώ είμαι η Μπλούμ». Η Οφηλία και ο Τίλιων σηκώθηκαν για να την χαιρετήσουν.

«Καλώς ήρθες Μπλούμ!»

«Έχουμε νέο καλεσμένο;», αναφώνησε η Λιούμπα καταλαβαίνοντας επιτέλους τι συνέβαινε. Σηκώθηκε και την αγκάλιασε. Η Μπλούμ δεν αντέδρασε αλλά συνέχισε να τους χαμογελά.

«Σίρι φέρε σε παρακαλώ μια καρέκλα για την καλεσμένη του οικοδεσπότη!», είπε ο Τίλιων. Ο Γκενκούνκο έστρωσε ακόμη ένα πιάτο. Η Οφηλία γέμισε άλλο ένα ποτήρι. Η Λιούμπα της μάθαινε τα ονόματα τους!

«Έχουμε λίγη ακόμη ώρα για να ολοκληρώσουμε το γεύμα της πανσελήνου, μετά θα σου δείξουμε το δωμάτιο σου και από αύριο θα βρούμε την δουλειά σου!», είπε ο Τίλιων και χτύπησε ελαφρά την πλάτη της για καλωσόρισμα.

Τώρα το σπίτι, στην πιο φωτεινή του στιγμή, φιλοξενούσε έξι καλεσμένους! Ο οικοδεσπότης θα έπρεπε να ήταν πολύ χαρούμενος!

ΟΛΓΑ ΛΙΑΡΑΤΖΗ

Με την Αφροδίτη

Ένας τεράστιος καθρέπτης κυριαρχεί στον τοίχο. Μέσα του βλέπει μια παιδούλα, ντυμένη στα λευκά, με δαντέλες και κεντήματα, δείγμα ιδιαίτερης φροντίδας των γονιών της. Κορδέλες στολίζουν τις μπούκλες των μαλλιών της. Η αθωότητα των ματιών αναζητά να αγκαλιάσει τις γνώριμες φιγούρες της οικογένειας. Νιώθει τη ζεστασιά στο σφικτό αγκάλιασμα της μάνας της. Μυρωδιές από ψωμιά που μόλις ψήθηκαν σκορπίζουν στο χώρο, γλυκά με έντονη τη γεύση πορτοκαλιού και κανέλας ταξιδεύουν στον ουρανό. Αχ! πόσο λατρεύει τα χρώματα του καλοκαιριού. Μέσα σ' ένα άπλετο φως, το γαλανό της θάλασσας τη λούζει, νιώθει μια πρωτόγνωρη ελευθερία που τώρα την ανακαλύπτει και μέσα σ' αυτήν ανακαλύπτεται.

Ταξιδεύει μέσα στον χρόνο, πετά, το ταξίδι την μεστώνει και συγχρόνως αποκτά συνείδηση της αξίας της, της ιδιαιτερότητάς της αλλά και της ικανότητας να επικοινωνεί σε βάθος με τα μεγάλα προβλήματα της εποχής της. Στο μεταίχμιο της εφηβικής και ενήλικης ζωής της συνάντησε την Θεά.

Ήταν όμορφη, με πλούσια ξανθά μαλλιά που ανέμιζαν καθώς κατέβηκε από τις ορεινές πλαγιές του Ολύμπου. Φορούσε μακρύ λευκό χιτώνα, της χαμογέλασε και της είπε:

«Είμαι η Αφροδίτη, η Θεά, γεννήθηκα στις ακτές της Κύπρου, στα κύματα της βουερής θάλασσας. Με υποδέχτηκαν οι Ώρες και με στόλισαν με περιδέραια χρυσά, βραχιόλια από κεχριμπάρι σαν αυτά που φορούσαν οι ίδιες στο ανάκτορο του Πατέρα τους. Είμαι πολύ όμορφη και το ξέρω. Μ' ακολουθεί ο Έρως και ο Ίμερος, το όπλο μου είναι η μαγική ζώνη με την οποία έχω όποιον άνδρα επιθυμώ. Λατρεύω την ηδονή και ξέρω πως να την δίνω και να την παίρνω. Δεν γνωρίζω όρια, δεν έχω αναστολές. Έσμιξα με τον Θεό Άρη και δεν το μετάνιωσα ποτέ. Κύματα ηδονής περιέλουζαν το σώμα μου κάθε φορά που έσμιγα μαζί του και μέσα από αυτή την τέλεια σαρκική ένωση γεννήθηκαν πλάσματα που αντιπροσωπεύουν την αγάπη ή το τρόμο, όπως η Αρμονία και ο Φόβος. Με πάντρεψαν με τον Ήφαιστο, που ήταν γέρος και χωλός.

Έλα μαζί μου να σου γνωρίσω τα μυστικά της τέχνης του έρωτα, να νιώσεις στο σμίξιμο με τα αρσενικά συγκινήσεις ανεπανάληπτης μαγείας.»

Δέχτηκε και έφυγε μαζί της σε ένα ταξίδι αισθησιασμού και ερωτικής απόλαυσης.

Έτσι ερωτεύτηκε για πρώτη φορά.

Ένταση! Είναι η πρώτη λέξη που της έρχεται στο μυαλό. Δεν μπορούσε να είναι ήρεμη πια. Ένταση εσωτερική. Κτυπούσε το τηλέφωνο και νόμιζε ότι ήταν αυτός. Απελπισία την κυρίευε, όταν δεν ήταν. Τον σκεφτόταν συνέχεια. Έκανε όνειρα, έκλεινε τα μάτια και βίωνε με τα μάτια της φαντασίας τη συνάντησή τους. Δεν ήθελε να ασχολείται

με πράγματα που δεν είχαν σχέση μαζί του. Περιδιάβαινε τις βιτρίνες και σκεφτόταν τι να του πάρει. Ενώ ξόδευε για να του πάρει δώρα, ένιωθε πλούσια, γεμάτη. Ένιωθε ότι είχε χάσει την εσωτερική της ελευθερία. Ήταν ένα γλυκό βασανιστήριο. Ένα βλέμμα του, ένα χαμόγελό του και αυτή βρισκόταν στα ουράνια κάνοντας παρέα με τα χερουβίμ. Ήταν ξαφνικά καλή με όλους. Χαμογελαστή και συγκαταβατική ακόμη και με τους πιο δύσκολους συναδέλφους, γείτονες, συγγενείς. Είχε μια απέραντη αγκαλιά για όλους. Η μυρωδιά του κορμιού του την ταξίδευε, η γεύση των φιλιών του σκορπούσε κύματα ηδονής στο κορμί της. Ήθελε να χαθεί μέσα του, να γίνει θάλασσα και να τον καταπιεί. Δεν μπορούσε να ζει μακριά του.

Αφέθηκε έτσι στο όνειρο με οδηγό την Αφροδίτη. Απολάμβανε τη γυναικεία της θηλυκότητα. Αντιπροσώπευε το απόλυτο θηλυκό που ζητούσε το απόλυτο αρσενικό για να γίνουν ένα. Αυτό το ταξίδι κράτησε χρόνια και χρησιμοποίησε γενναιόδωρα όσα η Θεά της δίδαξε. Πέτυχε στον τομέα της δημιουργικής έκφρασης, έγινε σχεδιάστρια μόδας και κοσμημάτων, διδάχτηκε από τη Θεά την άριστη αισθητική που την οδήγησε σύντομα στην επαγγελματική επιτυχία και την οικονομική ευημερία. Όμως η υπέρμετρη σεξουαλικότητα την οδήγησε σε λάθος σχέσεις. Ήταν βασανιστική η ανάγκη της να είναι συνεχώς ερωτευμένη. Αυτό την έκανε να πιστεύει ότι ήταν με τον έρωτα που κάθε φορά ήταν ερωτευμένη και όχι με το συγκεκριμένο πρόσωπο που δεν γνώριζε ακόμη. Το πραγματικό πρόσωπο του εραστή το είχε αντικαταστήσει με ένα φανταστικό, που δημιούργησε η ίδια. Ένιωθε αδιανόητο να ανακαλύψει μειονεκτήματα στην προσωπικότητά του και να εξακολουθεί να είναι ερωτευμένη. Ήταν ένας έρωτας ανώριμος που κατέληγε πάντα στην απογοήτευση.

Καθώς μεγάλωνε έχανε τη νεανική της λάμψη και αισθανόταν μειονεκτικά σε σχέση με τις νεότερες. Ο έρωτας δεν ερχόταν πάντα εύκολα. Ρυτίδες, γκριζα μαλλιά, έλλειψη σφριγηλότητας στο σώμα έδιωχναν μακριά τους εραστές. Άρχισε να απομονώνεται, να γίνεται δυστυχισμένη, να αναζητά καινούργιο νόημα ύπαρξης. Τότε η Θεά την οδήγησε στην Πάφο, την άνοιξη, και λούστηκαν και οι δύο στα νερά της και αναζωογονήθηκαν. Στο δρόμο για την ωριμότητα την ένωσε δίπλα της, φίλη και σύμβουλο. Εκεί ένωσε ότι βούτηξε στα άδυτα της γυναικείας ψυχής και βρήκε τον κρυμμένο θησαυρό της. Ανακάλυψε μια καινούργια έκφραση ομορφιάς, τον ερωτισμό της ψυχής της. Από αυτήν άντλησε δύναμη για το υπόλοιπο της ζωής της.

Τότε ένας άλλος θεός ήρθε να συνδράμει στην προσπάθειά της για αυτογνωσία και αυτοεμβάθυνση. Ήρθε από τα σκοτεινά βάθη της γης για να τη μυήσει στο βάθος της ανθρώπινης ψυχής, στα εσωτερικά σκοτάδια της. Ήταν ο θεός Πλούτωνας, σκοτεινός και γοητευτικός, που τη βοήθησε να κατέβη στα άδυτα της γυναικείας της ψυχής. Όσο πιο βαθιά πήγαιναν τόσο τρόμαζε από όσα έβλεπε και γνώριζε. Πάντα φοβόταν το σκοτάδι, τώρα όμως έπρεπε να συμφιλιωθεί μαζί του.

Αποδέχτηκε έτσι την αδυναμία της να αγαπήσει αληθινά το πραγματικό πρόσωπο ενός άνδρα, πολέμησε την τάση της να εξιδανικεύει το ερωτικό αντικείμενο, αναζήτησε τη συντροφικότητα και την εκτίμηση που συνδέει δύο εραστές. Όσο πιο βαθιά μέσα της φώτιζε ο Θεός, τόσο απελευθερώνόταν από παλιούς μύθους για αιώνια ευτυχία και έρωτα που έζησαν άνθρωποι ινδάματα. Έγινε προσγειωμένη, ρεαλίστρια, γνώρισε τα σκοτεινά άδυτα της ψυχής της, τα αγάπησε και βρήκε έτσι εσωτερική ισορροπία. Με προίκα τώρα την εσωτερική της καλλιέργεια και σοφή από τα παθήματα της ζωής της, αντιμετώπιζε τα γηρατιά και το θάνατο με στωικότητα που μόνο μια βιωμένη ζωή με πλούτο εμπειριών μπορεί ν' αντέξει.

ΠΕΤΡΟΣ ΚΟΜΠΟΘΕΚΡΑΣ

Το δώρο και το στοίχημα

Ένας στιγμιαίος διαπεραστικός ήχος αντήχησε στο διαμέρισμα του τελευταίου ορόφου. Ο ήχος εκείνος που κάνει ο επικρουστήρας ενός περιστροφου, καθώς συναντά τον πυροκροτητή της σφαίρας που βρίσκετε στην θαλάμη του. Ο εκκωφαντικός όμως κρότος του πυροβολισμού δεν ακολούθησε, ενώ τα φώτα στο διαμέρισμα αναβόσβησαν στιγμιαία δύο τρεις φορές. Ξεφύσησε για άλλη μια φορά και τράβηξε πάλι πίσω τον επικρουστήρα. Καθώς η αναπνοή του τώρα ήταν ακόμα πιο γρήγορη και νευρική, ο Mark Sims, ένας μεσόκοπος λιπόσαρκος μεσήλικας με αραιά μαύρα λιγδωμένα μαλλιά, ελαφριά καμπούρα, αστεία μύτη και ξεπλυμένα μπλε μάτια. σκεφτόταν πως μάλλον η σφαίρα θα ήταν τζούφια. Ξαναπήρε μια βαθιά ανάσα και κόλλησε την κάνη του όπλου ακόμα πιο δυνατά στον κρόταφο του, τόσο που σίγουρα θα του άφηνε ένα στρογγυλό σημάδι στο σημείο εκείνο. Πάτησε ξανά την σκανδάλη.

Το αποτέλεσμα όμως ήταν το ίδιο ακριβώς με το προηγούμενο. Ξεφύσησε ακόμα πιο δυνατά και γέλασε σχεδόν υστερικά. Τώρα βρέθηκε να είναι η τύχη με το μέρος του, σκέφτηκε ο Mark Sims και ακούμπησε το περιστρεφόμενο στο τραπέζι, δίπλα σε ένα μπουκάλι μισοτελειωμένου ουίσκι. Κάθισε στην καρέκλα μπροστά του και γύρισε το κεφάλι του πίσω. Ξεφύσησε και έκλεισε τα μάτια του για να αφουγκραστεί για να μια στιγμή το περιβάλλον του δωματίου και να σκεφτεί τι θα έκανε για να τελειώσει όλο αυτό που ονόμαζε ζωή. Στο δωμάτιο τώρα κυριαρχούσε η απόλυτη σιωπή.

Θαρρείς πως ολόκληρη η ζωή μέσα σε μια στιγμή είχε σβήσει. Ο ήχος της πόλης απέξω δεν υπήρχε πια, ούτε ακουγόταν κανένας ήχος από το διαμέρισμα του ή από τα γειτονικά. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του για μια ακόμα φορά, μιας και όλη αυτή η ησυχία είχε αρχίσει να του φαίνεται περίεργη. Αφουγκράστηκε ξανά και πάλι όμως η απόλυτη σιωπή κυριαρχούσε. Τότε κάτι το εντελώς απρόσμενο συνέβη. Κάτι το οποίο όχι μόνο θα διατάραζε την απόλυτη αυτή σιωπή, αλλά εντέλει και τη ζωή του από εδώ και πέρα.

Στα αυτιά του Mark Sims έφτασε ο απαλός ήχος που κάνει το ποτήρι όταν ακουμπάει στο τραπεζάκι του σαλονιού.

Αν και αρχικά φαινόταν να τον ξαφνιάζει, στο τέλος θεώρησε πως πρόκειται μάλλον για την φαντασία του, μιας και η λογική του τον πρόσταξε πως αποκλείεται να βρίσκεται κάποιος άλλος άνθρωπος στο διαμέρισμα. Ξαναέκλεισε τα μάτια του σε μια ύστατη προσπάθεια να οργανώσει και πάλι τις σκέψεις του. Αυτό όμως δεν θα συνέβαινε ποτέ.

Τώρα από το σαλόνι ακούστηκε κάτι σαν ένας ελαφρύς ξερόβηχας, κάτι το οποίο τον ξάφνιασε ολότελα, κάνοντας τον να τιναχτεί από την καρέκλα και να κοιτάξει έντρομος προς το σαλόνι. Φαινότουσαν τα πάντα φυσιολογικά, εκτός από κάτι το οποίο έμοιαζε με την κορυφή ενός κεφαλιού που φαινόταν να προεξέχει από την πολυθρόνα, η πλάτη της έβλεπε προς το μέρος του. Προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του πως μάλλον εξαιτίας της επίδρασης του αλκοόλ έβλεπε ως κεφάλι την άκρη του μαύρου κασκόλ του που θα ήταν ακουμπισμένο στην πολυθρόνα. Και αυτή του όμως η προσπάθεια απέτυχε.

Τώρα έβλεπε ένα χέρι να κινείται προς το τραπεζάκι του σαλονιού και να σηκώνει ένα χαμηλό ποτήρι γεμάτο ουίσκι και μετά από λίγο να το τοποθετεί προσεκτικά πίσω στην θέση του. Έτριψε τα μάτια του δυνατά μέσα στις παλάμες του, τόσο που σχεδόν πήγε να τα βγάλει, προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει την τρέλα που πιθανώς του χτυπούσε την πόρτα.

Πήγε να κάνει βήματα προς τα πίσω, αλλά παραλίγο να ρίξει κάτω το τραπέζι. Γύρισε απότομα και ξαναέπιασε το περίστροφο στα χέρια του. Γύρισε τη κάνη του προς το σαλόνι και σε έναν αγώνα να κρατήσει την ψυχραιμία του, φώναξε προς το σαλόνι δυνατά:

«Δεν μπορεί να είναι όλο αυτό πραγματικό ! Τι στο διάβολο μου συμβαίνει επιτέλους και τι παιχνίδια μου παίζεις άτιμο μυαλό λίγο πριν τελειώσουν όλα ! Δεν μπορεί να είναι πραγματικότητα όλο αυτό ! Ακούς ! Δεν μπορεί!». Τότε όμως άκουσε ένα απαλό γελάκι από το σαλόνι.

«Κι όμως μπορεί. Κι όμως μπορεί» απάντησε με πλήρη απάθεια και σε κοροϊδευτικό τόνο η μορφή από το σαλόνι.

Η αγωνία του Mark Sims είχε φτάσει στο ζενίθ και ανέπνεε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Η ψυχραιμία που με τόσο κόπο προσπαθούσε να διατηρήσει, φαινόταν να εξαφανίζεται. Πως ήταν δυνατόν το αποκύημα της φαντασίας του να του απαντάει κιόλας; δεν είχε πλέον καμία αμφιβολία πως έχανε το μυαλό του. Με τα χέρια του να έχουν αρχίσει να τρέμουν, σήκωσε τον επικρουστήρα και άρχισε να κινείται αργά, σχεδόν τρεκλίζοντας, προς το σαλόνι.

«Τώρα έρχομαι προς τα εκεί, απλά και μόνο για να μου αποδείξω πως δεν υπάρχει τίποτα εκεί ! Σίγουρα είναι όλα μέσα στο μυαλό μου»

«Ναι σίγουρα! Μόνο σήμερα ναι;» του απάντησε ειρωνικά η μορφή. Ο Mark Sims συνέχισε να κινείται αργά προς το σαλόνι έχοντας ψηλά το περίστροφο του, το οποίο είχε αρχίσει να κινείται γρηγορότερα πάνω κάτω. Θεώρησε σκόπιμο να μην απαντήσει ξανά σε κάτι που δεν είναι πραγματικό, παρά μόνο ένα αποκύημα της φαντασίας του, που είχε ξεφύγει λόγο της μεγάλης κατανάλωσης αλκοόλ. Η μορφή όμως φαινόταν πως είχε αρχίσει να εκνευρίζεται.

«Θα έρθεις καμιά φορά ! Έχω και άλλες δουλειές ξέρεις. Δεν θα φάω όλη μου την ημέρα εδώ μαζί σου ανόητε... Και επιτέλους κατέβασε το περίστροφο! Εδώ που είμαστε σου είναι παντελώς άχρηστο !» μιλώντας του τώρα σε προστακτικό τόνο. ο Mark Sims ξεροκατάπιε και για πρώτη φορά ένοιωθε κάτι κρύο να σχηματίζεται στο μέτωπο του.

Πλησιάζοντας ακόμα πιο κοντά, τώρα μπορούσε να διακρίνει το δερμάτινο παπούτσι της μορφής καθώς είχε πάρει την στάση σταυροπόδι. Η φωνή της μορφής είχε αρχίσει να του φαινόταν εξαιρετικά οικεία, παρόλο που δεν μπορούσε εκείνη την στιγμή να θυμηθεί που την είχε ακούσει την τελευταία φορά. Έπιασε και με το άλλο του χέρι το περίστροφο, σε μια προσπάθεια να το κρατήσει σταθερό, καθώς έπαιρνε μια βαθιά ανάσα.

«Αχ είσαι απελπιστικά τραγικός Mark! Αλήθεια... έχεις σκοπό να ξοδέψεις πάνω μου την σφαίρα που προορίζεις για εσένα ;» του είπε γελώντας ειρωνικά η μορφή.

Τώρα ένας τρόμος είχε αρχίσει να ζώνει την ψυχή του και ο παγωμένος ιδρώτας να τον λούζει από πάνω ως κάτω. Πώς γνώριζε τι πάει να κάνει ; Δεν γινόταν τίποτα από όλα αυτά να είναι πραγματικό. Όλα ήταν στο μυαλό του.

«Δεν πρόκειται να απαντήσω σε ένα αποκύημα της φαντασίας μου» Φώναξε αποφασιστικά. Η μορφή όμως τότε άρχισε να γελάει ακόμα πιο ειρωνικά.

«Χα χα χα! Σε πάρα πολύ λίγο νομίζω πως θα αλλάξεις γνώμη για πολλά ... Ακόμα και για το κατά πόσο είμαι αληθινός

ή απλά, όπως το είπες και εσύ, ένα αποκύημα της φαντασίας σου». Ο Mark Sims τώρα ανάσαινε ακόμα πιο γρήγορα. Έπρεπε όλος αυτός ο παραλογισμός να τελειώσει όσο πιο σύντομα γινόταν και έκανε δύο αποφασιστικά και μεγάλα βήματα.

Τώρα ήταν δίπλα ακριβώς από την πολυθρόνα. Έκλεισε τα μάτια για να βρει λίγο ακόμα θάρρος. Είχε έρθει η στιγμή να ξεσκεπάσει την πλεκτάνη που το ίδιο του το μυαλό του είχε σκαρώσει. Πήρε μια βαθιά ανάσα και γύρισε απότομα προς το μέρος της πολυθρόνας, ανοίγοντας τα μάτια του. Και τότε ο απόλυτος αρχέγονος τρόμος κυριέυσε την ψυχή και το σώμα του.

Μπροστά του στεκόταν ψυχρός και απαθής ο αντικατοπτρισμός του. Το είδωλο του στον καθρέφτη. Ο απόλυτος σωσίας του.

Έκανε κάμποσα βήματα προς τα πίσω μέχρι που βρήκε η πλάτη του στον τοίχο. Το περίστροφο του έπεσε από τα χέρια, δεν είχε όμως πια τη σκέψη για να το σηκώσει. Είχε παγώσει και αυτή από τον τρόμο και η ανάσα του είχε γίνει ακόμα πιο γρήγορη. Το κορμί του έτρεμε σύσσωμο και ένοιωθε την καρδιά του να κλοτσά μανιασμένα μέσα στο στήθος του, ενώ ο κρύος ιδρώτας τον έλουζε από πάνω ως κάτω καθώς έβλεπε τον σωσία του να απλώνει το χέρι προς το τραπέζι και να πιάνει το χαμηλό ποτήρι .

«Θα κάθεται εκεί ακίνητος να με κοιτάς σαν χαμένος; Ή θα καθίσεις κάτω να τα πούμε επιτέλους» του είπε και ήπιε άλλη μια γουλιά από το ποτό του και το ακούμπησε πάλι στο τραπέζακι χαμογελώντας σαρδόνια. Ο Mark Sims ξεροκατάπιε και προσπάθησε να βρει ξανά τα λογικά του. Δεν μπορεί να συνέβαινε όλο αυτό στα αλήθεια, επαναλάμβανε συνέχεια από μέσα του, ενώ έβλεπε τον σωσία του να του χαμογελά και να του κουνά καταφατικά το κεφάλι.

Ξαφνικά όμως όλα σταμάτησαν ακαριαία. Οι σκέψεις του, το τρέμουλο, όλα. Άρχισε να γελά υστερικά και να κοιτάζει προς τον ουρανό, ενώ δάκρυα είχαν αρχίσει να κυλούν από τα μάτια του. Και είπε με λυγμούς: «Γιατί με τιμωρείς έτσι θεέ μου ; γιατί ;»

«Πίστεψε με φιλαράκο, δεν έχεις ιδέα πόσο ευφάνταστος μπορεί να γίνει στις τιμωρίες του» του απάντησε η μορφή χασκογελώντας. «Πάντως έχει πλάκα όταν παίζει κάποιος με το μυαλό του άλλου. Δεν συμφωνείς;»

Ο Mark Sims όμως ήταν τώρα στο πάτωμα και χτυπιόταν σαν να πάλευε με τον ίδιο του τον εαυτό. Αυτή είναι τελικά η τρέλα, σκέφτηκε, και σε μια ύστατη προσπάθεια να κρατήσει τα λογικά του ούρλιαξε μανιασμένα:

«ΣΚΑΣΕ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ! ΦΥΓΕ ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΜΟΥ ! ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙΣ! ΦΥΓΕ» Ο σωσίας όμως γέλασε ακόμα πιο δυνατά κοιτώντας τον. Ήπιε μια ακόμα γουλιά από το ποτό του και σε έναν απαλό τόνο του απάντησε:

«Και όμως υπάρχω, ηλίθιε! Μπροστά σου είμαι! Με βλέπεις, με ακούς και με αισθάνεσαι. Οπότε και συμπληρώνω και τις τρεις διαστάσεις της πραγματικότητας. Σου αρκεί αυτό για σταματήσεις να ξεφτιλίζεσαι περισσότερο στα μάτια μου;»

Ο Mark Sims άνοιξε τα μάτια του σε μια προσπάθεια να ηρεμήσει. Φαινόταν πως πλέον προσπαθούσε να αποδεχθεί την τρέλα που αντικαθιστούσε την λογική του.

«Τι μου συμβαίνει επιτέλους ; ποιος είσαι ; » ρώτησε τον σωσία του απελπισμένα. Ο σωσίας του έκανε έναν μορφασμό σαν να απηυδούσε.

«Αχ ειλικρινά, η ερώτηση αυτή έχει καταντήσει ανυπόφορα κουραστική. Μα καλά, γιατί όλοι και όλες με ρωτάνε το ίδιο πράγμα; Μα καμιά πρωτοτυπία; Έστω λίγο να χρησιμοποιήσουν την λογική τους» Ήπιε άλλη μία γουλιά από το ποτό

της και κοίταξε προς τα πάνω «Άχ Θ... όχι δεν θα σου κάνω την χάρη ! Μάλλον λοιπόν θα είναι και αυτό κομμάτι της τιμωρίας σου, έτσι;»

«Μα καλά πότε σε τιμώρησα; Δεν καταλαβαίνω τίποτα!» Έκανε ξαφνιασμένος ο Mark Sims

«Το να μην καταλαβαίνεις τίποτα δεν μου κάνει και καμιά περίεργη αίσθηση! και δεν μιλούσα για εσένα!» Ήπιε μια ακόμα γουλιά από το ποτό του, του οποίου η στάθμη στο ποτήρι, ο Mark Sims τώρα παρατηρούσε πως παρέμενε η ίδια όσες γουλιές και αν έπινε ο σωσίας του, ο οποίος φαινόταν να εκνευρίζεται με την στάση του . «Μα επιτέλους σταμάτα να είσαι ένας εμετικός δειλός για μια φορά στην ζωή σου και κάτσε κάτω να μιλήσουμε» Έτριψε για μια ακόμα φορά τα μάτια του κάνοντας:

«Άχ τι παιχνίδια μου παίζει το μυαλό μου!» και έκατσε στον απέναντι του καναπέ. Ο σωσίας του κάθισε πιο αναπαυτικά στην πολυθρόνα και με μια απάθεια του απάντησε:

«Κανένα παιχνίδι. Σου το υπογράφω. Όλο αυτό που βιώνεις τώρα είναι η απόλυτη πραγματικότητα. Μπορείς να το χωνέψεις και να μιλήσουμε επιτέλους σαν κανονική α... Τέλος πάντων»

«Αποκλείεται να είναι πραγματικότητα όλο αυτό που ζω, όπως επίσης να είσαι και εσύ αληθινός, όπως επίσης και ό,τι άλλο ζω τώρα να είναι αληθινό. Άχ μάλλον πρέπει να με κοιτάξει αύριο κανένας ψυχίατρος» Ο σωσίας του όμως φάνηκε διστακτικός με αυτή του την τελευταία δήλωση.

«Εε βασικά δεν νομίζω να έχεις πλέον αυτή την δυνατότητα! απλά ενημερωτικά στο λέω» Στο μυαλό του Mark Sims άρχισαν να εμφανίζονται κάποιες πρώτες υποψίες για το τι μπορεί να του συμβαίνει. Όμως όχι. Κάτι τέτοιο θα ήταν αδύνατο να συμβαίνει.

«Τι εννοείς ; Σταμάτα! Φύγε από το μυαλό μου επιτέλους!» είπε προσπαθώντας να διώξει αυτές τις υποψίες. Ο σωσίας του όμως φαινόταν αποφασισμένος να μην ανεχτεί άλλο αυτές της υπαρξιακές του αναζητήσεις, ούτε να χάσει άλλο από το χρόνο του.

«Έχεις καταντήσει κουραστικός! Αν και τώρα που σε βλέπω, δεν μου κάνει και απορία πως κατάντησες εδώ που είσαι τώρα. Αν και για να είμαι ειλικρινής, από την πρώτη στιγμή ήξερα πως ποτέ σου δεν θα μπορούσες να δεις πέρα από την μύτη σου, ούτε και πως θα καταλάβαινες πολλά». Ο Mark Sims άρχισε πραγματικά να εκνευρίζεται τρομερά με τις προσβολές της οπτασίας του.

« Τι να καταλάβαινα δηλαδή ; και επιτέλους τι θέλεις άνθρωπε μου από την ζωή μου;» Αντί όμως η ερώτηση του αυτή να προξενήσει κάποιο φόβο στον ‘φανταστικό’ συνομιλητή του, έγινε η αφορμή για ακόμα πιο χοντρά γέλια και ειρωνείες.

«Χαχαχα ιδού μια τελείως λάθος ερώτηση!» Και αφού μετά από λίγο, επανέκτησε την ειρωνική του διάθεση του είπε: «Βλέπεις φίλε μου, ούτε εσύ ζωή έχεις, ούτε και εγώ είμαι άνθρωπος!»

Κάθε μελλοντική σκέψη για πιθανές απαντήσεις του Mark Sims ξαφνικά εξαφανίστηκε. Λες και κάτι έγινε και με μιας άδειασε το μυαλό του καθώς συνειδητοποιούσε το πλέον ότι η υπόθεση του να είναι νεκρός σίγα- σιγά γινόταν βεβαιότητα. Ο συνομιλητής φάνηκε τώρα να χάνει και αυτός την ειρωνική του διάθεση.

«Έτσι μπράβο! Άντε λοιπόν να συνεννοηθούμε τώρα!», ο Mark Sims όμως δεν φαινόταν να έχει αποδεχτεί ακόμη το τι μπορούσε πραγματικά να του είχε συμβαίνει.

«Μπορείς σε παρακαλώ να μου εξηγήσεις τι συμβαίνει ;» Και με την ερώτηση αυτή, η καλή διάθεση που φαινόταν να

είχε πάρει ο σωσίας, τώρα εξαφανίστηκε.

«Φτου σου και έλεγα πως επιτέλους ξύπνησε! Λοιπόν για να τελειώνουμε βλαμμένε! Να αυτοκτονήσεις δεν προσπάθησες ; ε λοιπόν τα συγχαρητήρια μου: Η απόπειρα πέτυχε και ο ηλίθιος πέθανε! Καλώς ήρθες στον άλλο κόσμο!»

Ο Mark Sims πάγωσε. Πως είναι δυνατόν η μετά θάνατον ζωή να είναι αυτή; Και όλα αυτά που είχαν γραφτεί; Όλα αυτά που μάθαινε στο σχολείο ήταν όλα ένα ψέμα; Αδύνατον!

«Δεν πιστεύω τίποτα από όσα λες! Δεν είσαι παρά ένα παράγωγο του Αλκοόλ! Ένα απαίσιο όνειρο από το οποίο θα ξυπνήσω σύντομα. Γιατί ούτε τον κρότο από το περίστροφο άκουσα, ούτε ένοιωσα τίποτα και ούτε είδα κανένα λευκό φως»

«Και νόμιζες ηλίθιες πως θα ήταν σαν τις ταινίες στο σινεμά ε; μα τόσο κοροϊδο;» και ήπιε ατάραχος άλλη μια γουλιιά από το ποτό του.

«Ας πούμε λοιπόν ότι όλα αυτά είναι η πραγματικότητα... εσύ τότε ποιος είσαι; Ή μάλλον τι είσαι;»

«Κάπως καλύτερη η τελευταία σου ερώτηση!» τον επαίνεσε ο σωσίας του. «Λοιπόν είμαι εκείνος στον οποίο οι πάντες επιρρίπτουν κάθε κακό και αμαρτία που συμβαίνει στον κόσμο αυτό. Ήμουν το πρώτο και καλύτερο τέκνο του πατέρα του και τώρα είμαι ένας έκπτωτος και καταραμένος από τον ίδιο αυτό που μου έδωσε ζωή, γιατί θέλησα να δώσω το φως σε όλα του τα τέκνα» Ο τρόμος ξαναφάνηκε στο πρόσωπο του Mark Sims καθώς καταλάβαινε ποιον θα μπορούσε να έχει απέναντι του.

«Είσαι ο Διαβ...»

«Μην τολμήσεις ! Το μόνο και αληθινό μου όνομα είναι Εωσφόρος, που το φως της αλήθειας προσπάθησα να σας δώσω και να το ευχαριστώ σας! Με τόση γενναιοδωρία με ανταμείψατε που αποστρέφεστε ακόμα και το όνομα μου», ο Mark Sims έκανε μερικά λεπτά να συνέλθει και να μπορέσει να σκεφτεί καθαρά και λογικά. Μα στο σχολείο δεν τους είχαν πει πως έμοιαζε αλλιώς;

«Μα δεν θα έπρεπε να μοιάζεις με...» Αλλά πριν προλάβει να τελειώσει την ερώτηση του, ο συνομιλητής του μάντεψε εύκολα τι ήθελε να ρωτήσει.

«Με τι; Με τράγο που περπατάει στα δύο του πόδια; Ή μήπως το ότι βρωμάω θειάφι; Τόσο ανόητοι είσαστε εσείς οι άνθρωποι, που πιστέψατε εκείνους από τους οποίους προέρχονται τα άσχημα του κόσμου και προσπαθούν να σας κρατήσουν μακριά από το φως! Ίσως όμως αυτό να σας αξίζει» ήπιε άλλη μια γουλιιά από το ποτό του και συνέχισε.

«Όμως δυστυχώς και για εκείνους και για εσάς, όπως βλέπεις καμιά σχέση δεν έχω με αυτή την εικόνα. Βλέπεις είμαι πανομοιότυπος με τον καθένα σας γιατί πολύ απλά, από πάντα υπάρχω μέσα στον καθένα σας! Είμαι η ανάγκη σας να έρθετε προς το φως της γνώσης και σας βοηθάω να καταλάβετε ποια είναι επιγεια ευτυχία σας. Αυτή που ο καθένας σας την ορίζει διαφορετικά για τον εαυτό του»

Ο Mark Sims φαινόταν πλέον να πείθεται οριστικά πως ήταν νεκρός. Η αναπόφευκτη ώρα της πληρωμής είχε φτάσει.

«Μάλιστα! Οπότε λοιπόν και η κόλαση με περιμένει! Δίκαιο. Αφού η ψυχή μου βγήκε, ξεκινάμε;» Εκείνος όμως δεν φαινόταν να έχει διάθεση να κουνηθεί ούτε ένα εκατοστό από την αναπαυτική πολυθρόνα.

«Χμ μην βιάζεσαι τόσο! Νομίζεις πως η κόλαση είναι τίποτα καζάνια με καυτή πίσσα, κραυγές και αιώνια βασανιστήρια;

Γιατί τότε μάλλον νομίζεις λάθος! Μα και αυτός ο Αλιγκιέρι το παράκανε!» - ο Mark Sims όμως δεν φαινόταν ικανοποιημένος από την απάντηση του.

«Και πως είναι λοιπόν εκεί που πάμε;»

«Θα το μάθεις κάποια στιγμή, αλλά με εσένα αγαπητέ μου σκέφτηκα κάτι διαφορετικό»

«Σαν τι δηλαδή;»

«Να, τι θα έλεγες για μια συμφωνία;». Είχε διαβάσει για αυτές τις “συμφωνίες”. Όμως ήταν κάτι που δεν μπορούσε να μην του κινήσει την περιέργεια.

«Τι είδους συμφωνία μπορώ να κάνω μαζί σου; Δεν έχω κάτι για να διαπραγματευτώ. Αν ισχύουν όσα μου έχεις πει, αυτό σημαίνει πως αυτοκτόνησα και από τα λίγα που ξέρω, αυτό σημαίνει πως η ψυχή μου σου ανήκει ήδη» Ο συνομιλητής του όμως φαινόταν απτόητος.

«Ναι σωστά, αυτή ήταν μια μικρή λεπτομέρεια που ομολογώ πως την είχα ξεχάσει, αλλά γιατί όχι;» κάτι φάνηκε να σκέφτεται για λίγες στιγμές «Λοιπόν, μόλις αποφάσισα να φανώ γενναιόδωρος μαζί σου». Ο Mark Sims δεν φαινόταν να εμπιστεύεται και πολύ τον συνομιλητή του. Δεν είχε όμως και να χάσει τίποτα.

«Ας είναι, να το ακούσω λοιπόν το δώρο που θέλεις να μου κάνεις»

«Πολλές φορές σε άκουγα όσο ζούσες, ειδικά τώρα προς το τέλος, να ζητάς επανειλημμένα να γυρίσεις πίσω το χρόνο για να δώσεις μια εντελώς διαφορετική τροπή στη ζωή σου... Ε λοιπόν ορίστε...»

«Τι εννοείς ;»

«Θα επιστρέψεις στην εποχή που τόσο επιθυμούσες, κρατώντας ανέπαφες στο μυαλό σου όλες της αναμνήσεις από αυτή τη ζωή, πώς σου φαίνεται;». Αυτό ήταν το πιο ανέλπιστο δώρο που θα μπορούσε ο Mark Sims να λάβει ποτέ του. Ένας ενθουσιασμός ξεκίνησε να πλημμυρίζει την ψυχή του. Θα είχε την δυνατότητα να αλλάξει τα πάντα; Όμως μια αμφιβολία υπήρχε ακόμα μέσα του. Ποιο θα ήταν άραγε το αντάλλαγμα που θα ζητούσε;

«Ενδιαφέρον. Το ‘αλλά’ όμως δεν άκουσα ακόμα» Ο συνομιλητής του χαμογέλασε.

«Κανένα αντάλλαγμα! Μπορείς αν θέλεις να μιλήσεις όπου θέλεις για την συμφωνία μας αυτή, αλλά μην το θεωρήσεις περίεργο αν στην καλύτερη σε πάρουν για άλλον έναν φιλόσοφο ή στην χειρότερη σε πάρουν για τρελό. Όπως και να χει επιλογή σου θα είναι» ξερόβηξε και ήπιε μια γουλιά από το ποτό του.

«Αν είναι έτσι τότε δέχομαι το δώρο σου με μεγάλη χαρά και σε ευχαριστώ εκ βαθέων». Τότε για πρώτη φορά, ο συνομιλητής του σηκώθηκε από την πολυθρόνα κρατώντας το ποτό του στα χέρια του. Είχε όμως μια ακόμα απορία που του τριβέλιζε το μυαλό.

«Και αν τύχει να συναντήσω και άλλους ανθρώπους σαν και εμένα; Που να τους έχεις χαρίσει δηλαδή τις αναμνήσεις της προηγούμενης ζωής τους»

«Δεν είμαι πάντα τόσο γενναιόδωρος αγαπητέ μου! Για να ακριβολογούμε, είσαι ο ένας και μοναδικός που του κάνω ποτέ αυτό το δώρο. Το διαπίστωσες μόνος σου και στην αρχή: σήμερα είναι η τυχερή σου ημέρα!» και χαμογελώντας ήπιε άλλη μια γουλιά από το ποτό.

«Μάλιστα! Κατάλαβα. Για άλλη μια φορά, λοιπόν, σου είμαι απόλυτα ευγνώμων», και ο Mark Sims έσκυψε σχεδόν

δουλικά το κεφάλι του. Ωστόσο το χαμόγελο στα χείλη του συνομιλητή του γινόταν όλο και πιο πλατύ.

«Πολύ ωραία. Τι θα έλεγες να βάλουμε και ένα μικρό στοιχηματάκι, έτσι για το ενδιαφέρον. Αν δεν έχεις αντίρρηση φυσικά» Αν και δίστασε για λίγο στην αρχή, ο πόθος του για γυρίσει πίσω τον χρόνο, τον έκανε να ξεχνά ποιος ήταν πράγματι ο μυστηριώδης συνομιλητής του. Αποφάσισε λοιπόν να μην χαλάσει χατίρι στον ευεργέτη του.

«Μου έκανες το πιο υπέροχο δώρο που θα μπορούσε να γίνει σε κάποιον. Θα ήταν η χειρότερη αχαριστία το να σου αρνηθώ το οτιδήποτε»

«Φανταστικά! Λοιπόν τι θα έλεγες, εάν ξαναβρεθούμε στο ίδιο αυτό δωμάτιο, στο ίδιο αυτό διαμέρισμα και κάτω από τις ίδιες ακριβώς συνθήκες, τότε η ποινή σου να γίνει λίγο πιο σκληρή. Αν όμως κάτι από τα παραπάνω διαφοροποιηθεί, έστω και στο ελάχιστο, τότε θα απαλλαγείς από κάθε ποινή!» Ένα εύκολο στοίχημα σκέφτηκε ο Mark Sims, από την στιγμή που όλα θα άλλαζαν πλέον.

«Μου ακούγεται φανταστικά υπέροχο. Φυσικά και δέχομαι. Να ξέρεις θα χαρώ ιδιαίτερα όταν θα σε διαψεύσω» Κάτι σαν μειδίαμα εμφανίστηκε για μια στιγμή στο πλατύ χαμόγελο του συνομιλητή του.

«Το εύχομαι! Λοιπόν τα πολλά λόγια είναι φτώχεια, σήκω πάνω και κλείσε τα μάτια σου. Σκέψου καθαρά σε πια ακριβώς εποχή και σε πια στιγμή θα ήθελες να γυρίσεις πίσω για να αλλάξεις την ιστορία σου» ο Mark Sims υπάκουσε πρόθυμα και σηκώθηκε από τον καναπέ και έκλεισε τα μάτια του σφιχτά.

«Θέλω να γυρίσω στην εφηβεία μου και συγκεκριμένα, τότε που αποφάσισα πως τα πάντα είναι τα λεφτά και πως έπρεπε να βγάλω όσα πιο πολλά γίνεται»

«Δεν χρειαζόταν να μου το πεις! Φυσικά και το ξέρω! Τα λέμε λοιπόν σε περίπου 25 με 30 χρόνια από τώρα, ίσως όμως και σε πολλά περισσότερα» Τον έσπρωξε ελαφρά στον ώμο και στην στιγμή ο Mark Sims εξαφανίστηκε από το δωμάτιο σαν να μην είχε βρεθεί ποτέ μέσα σε αυτό. Εκείνος ήπιε λίγο από το ποτό του και ξανακάθισε στην πολυθρόνα του σαλονιού. Γέλασε για άλλη μια φορά σαρδόνια.

«Χμ. Τόσο ανόητος; Μάλλον δεν μπόρεσε ποτέ να καταλάβει τι σημαίνει το να μην συναλλάσσεσαι ποτέ με τον... ναι, τέλος πάντων» Χασκογέλασε λίγο ακόμα και σηκώθηκε για μια τελευταία φορά από την θέση του.

Θα καταλάβει όμως πάρα πολύ καλά, το γιατί το ρεύμα του ποταμού δεν μπορεί ποτέ να αλλάξει την πορεία του, όσα κανάλια και να σκάψει και όσα φράγματα και αν υψώσει κάποιος, γιατί ο ποταμός πάντα θα βρίσκει το δρόμο του προς την θάλασσα» .Και στην στιγμή εξαφανίστηκε από το δωμάτιο σαν να μην βρισκόταν ποτέ μέσα σε εκείνο, αφήνοντας τα αναμμένα φώτα στο διαμέρισμα να αναβοσβήσουν δύο-τρεις φορές.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΙΛΛΙΓΑΡΔΑΚΗΣ

Σε μια έρημο στα βάθη της Ασίας, έτος 2453 μ. Χ

Ο κρατούμενος 167.897 έκατσε πάνω σε ένα βράχο να πάρει μια ανάσα. Στα 15 λεπτά διάλειμμα που του αναλογούσαν, προσπάθησε να αναλογιστεί τη ζωή του και να βρει τον λόγο ύπαρξης του. Δεν γνώριζε τους γονείς του, ούτε το όνομα του. Ήταν απλά ένας αριθμός που του είχαν δώσει οι δυνάστες κατά τη γέννηση του. Είχε ξεχάσει την ανθρώπινη φύση του, καθώς από τότε που θυμόταν τον εαυτό του δούλευε μέσα στα ορυχεία για τους κατακτητές. Ένιωθε περισσότερο σαν ένα εργαλείο, μια μηχανή, που απλώς τον χρησιμοποιούσαν άλλοι για τις ανάγκες τους.

Έχουν περάσει ήδη 200 χρόνια από την ημέρα εκείνη που μια άγνωστη φυλή εμφανίστηκε από το διάστημα, διεκδικώντας έναν πλανήτη που, όπως χαρακτηριστικά είπαν, τους άνηκε ήδη. Η ανθρωπότητα αντιστάθηκε, αλλά δεν είχε καμία ελπίδα απέναντι στην άγνωστη τεχνολογία τους. Κανείς δεν έμαθε ποτέ το όνομα τους. Γρήγορα, όμως, διαδόθηκε η φήμη σε όλο τον κόσμο ότι πρόκειται για τους αρχαίους θεούς Ανουνάκι που αιώνες πριν εξουσίαζαν αυτόν τον πλανήτη. Άλλοι συμπλήρωσαν ότι άνοιξαν οι πύλες που είχε σφραγίσει ο Μέγας Αλέξανδρος και όλες αυτές οι φυλές, που μισούσαν τους ανθρώπους, εμφανίστηκαν για να ολοκληρώσουν το έργο τους.

Πλέον, δεν είχαν σημασία όλα αυτά. Τα κράτη εξαφανίστηκαν και οι άνθρωποι έχασαν τη δύναμη τους. Όλοι έγιναν εργαλεία στα χέρια των κατακτητών και άρχισαν να δουλεύουν στα ορυχεία που φτιάχτηκαν σε διάφορα μέρη της γης, ώστε να παίρνουν οι δυνάστες τα πολύτιμα μέταλλα και ορυκτά που χρειαζόνταν. Τα χρόνια περνούσαν γρήγορα, οι άνθρωποι ξεχνούσαν το όνομα τους, την ιστορία τους και τον πολιτισμό τους. Έλαψαν να ονειρεύονται και να ελπίζουν. Αν καμιά φορά έπεφτε στα χέρια τους κάποιο παλιό βιβλίο ιστορίας το προστάτευαν με νύχια και με δόντια για να μπορέσουν να διατηρήσουν έστω μία μικρή εικόνα από το ένδοξο παρελθόν της ανθρωπότητας. Μόλις το διάβαζαν, άλλαζε χέρια, ώστε η γνώση να μεταδοθεί γρήγορα σε όλους.

Ένα τέτοιο βιβλίο είχε πέσει κάποτε στα χέρια του κρατούμενου 167.897 και αποφάσισε να ονομάσει τον εαυτό του Φίλιππο, το όνομα του πατέρα του μεγάλου στρατηλάτη που κάποτε είχε κάνει όλο τον τότε γνωστό κόσμο ελληνικό. Αν και δεν ήξερε την καταγωγή του ο Φίλιππος, γιατί γεννήθηκε σε ένα κινητό ιατρείο κάπου στη Γη και κατευθείαν ανατράφηκε από μηχανές μέχρι να φτάσει στην κατάλληλη ηλικία να μπορεί να εργαστεί στα ορυχεία, τον είχε μαγέψει η μακεδονική δυναστεία και διάλεξε το βασιλικό όνομα Φίλιππος.

Αυτό συνέβη στα 17 του και στα 24 γνώρισε μια συγκρατούμενη του που δούλευε στο ίδιο ορυχείο με αυτόν και έκαναν σχέση στα κρυφά. Την ονόμασε Μαρία και της άρεσε πολύ αυτό το όνομα. Ευφραινόταν η καρδιά της, όταν άκουγε το όνομα της να βγαίνει από το στόμα του. Μέσα σε αυτό τον δυστοπικό κόσμο, αυτοί οι δύο άνθρωποι είχαν καταφέρει να χαράξουν μια μικρή σχισμή, από την οποία δειλά δειλά έμπαινε το φως της ελπίδας.

Όμως, όλα άλλαξαν από τη μια στιγμή στην άλλη όταν η Μαρία έμεινε έγκυος και οι φύλακες του ορυχείου

την πήραν μακριά. Ο Φίλιππος προσπάθησε να προστατεύσει εκείνη και το αγέννητο παιδί τους, αλλά δεν είχε καμία πιθανότητα να τα καταφέρει. Μόνος του ήταν ένα τίποτα απέναντι στην τεχνολογία των κατακτητών και οι υπόλοιποι άνθρωποι δεν είχαν καμία πρόθεση να τον βοηθήσουν. Ήταν απλώς σκιές, δίχως ψυχή, που επαναλάμβαναν το έργο που τους είχε ανατεθεί μέχρι να πεθάνουν. Στο τέλος, έμεινε και αυτός μόνος του, μια τέτοια σκιά, που απλώς περιπλανιόταν δίχως σκοπό, δίχως ελπίδα σε αυτό τον κόσμο. Ήξερε ότι δεν θα έβλεπε πότε ξανά την Μαρία και ούτε θα μάθαινε αν το παιδί του γεννήθηκε κι αν θα ήταν γιος ή κόρη.

Αναλογιζόμενος όλα αυτά λίγο πριν τελειώσει το διάλειμμα του και επιστρέψει πίσω στο σκοτάδι του ορυχείου αναρωτήθηκε γιατί δεν έχει βάλει ακόμα τέλος στη ζωή του. Ίσως να ήταν δειλός. Ίσως να περίμενε ότι κάτι θα άλλαζε κάποια στιγμή. Ίσως, πάλι, οι κατακτητές να είχαν κάνει κάτι στους ανθρώπους ώστε να χάσουν ακόμα και τη θέληση να πεθάνουν για να μην στερηθούν τα πολύτιμα ανθρώπινα χέρια που τους προμήθευαν με όσα είχαν ανάγκη.

Δεν άντεξε και ξέσπασε σε κλάματα. Τουλάχιστον είχε μείνει κάτι ανθρώπινο μέσα του. Είχε συναισθήματα και ας ήταν μόνο λύπη, στενοχώρια και θυμός. Έκλαψε πάρα πολύ γιατί συνειδητοποίησε ότι είναι ένα τίποτα σε αυτό τον κόσμο και δεν μπορεί να κάνει κάτι, ώστε να αλλάξει την κατάσταση αυτή. Έκλαψε γιατί ήξερε ότι θα πεθάνει μόνος του και όλοι θα ξεχάσουν το όνομα που ο ίδιος είχε δώσει στον εαυτό του. Έκλαψε, γιατί δεν βρήκε ούτε έναν λόγο ύπαρξης σε αυτή τη ζωή και καταράστηκε τη μέρα που γεννήθηκε και αυτούς που τον έφεραν στον κόσμο. Όταν πλέον δεν είχε άλλο λόγο να κλάψει, μάζεψε τις δυνάμεις του, σηκώθηκε από τον βράχο και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι του ορυχείου.

Πράγματι, τα χρόνια πέρασαν και πέθανε δίχως να έχει αποδείξει ότι ο ερχομός του σε αυτή τη ζωή αποσκοπούσε κάπου. Πέθανε, χωρίς να γίνει αντιληπτός από τους υπόλοιπους ανθρώπους που μοιράζονταν τις εργασίες στο ίδιο ορυχείο. Πέθανε και το όνομα του ξεχάστηκε. Πέθανε και δεν έμαθε ποτέ ότι τελικά υπήρχε λόγος που γεννήθηκε. Ότι το σπέρμα που έβαλε μέσα στην Μαρία ήταν πολύτιμο για να μην χαθεί η γενιά του. Ότι το παιδί του και τα παιδιά του παιδιού του και τα επόμενα παιδιά θα έφτιαχναν μια αλυσίδα που θα μετέφερε στο μέλλον το γενετικό υλικό του και αυτό θα δημιουργούσε μετά από άλλα 200 χρόνια έναν άλλο Αλέξανδρο, έναν άλλο απελευθερωτή των ανθρώπων.

ΡΟΖΑ ΣΙΑΦΑΚΑ

Το Μυστικό

Άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε το ρολόι δίπλα του. 3:54. Έκλεισε πάλι τα μάτια του. Ατελείωτη κι αυτή η νύχτα. Είναι νωρίς ακόμη για να σηκωθεί. Τρεις ώρες τουλάχιστον. Δεν κοιμήθηκε ούτε μια στιγμή απόψε. Γύρισε στο πλάι και προσπάθησε να χαλαρώσει. Οι σκέψεις του όμως δεν τον άφησαν. Όπως κι ολόκληρη την τελευταία εβδομάδα. Σε λίγες ώρες ξημερώνει η πιο σημαντική μέρα της ζωής του, η τελευταία μέρα της αγωνίας του.

Αλλά δεν ξέρει γιατί. Γιατί είναι η πιο σημαντική μέρα της ζωής του; Έτσι έλεγαν όλοι, αλλά αυτός δεν ήξερε γιατί. Ούτε και κανένα άλλο παιδί ήξερε. Μόνο οι μεγαλύτεροι ήξεραν. Όλοι οι μεγαλύτεροι· ακόμη κι αυτοί που ήταν έστω και μία μέρα μεγαλύτεροι απ’ αυτόν.

Ναι, εντάξει. Γίνεται 18 χρονών σήμερα. Όμως δεν μπορεί να είναι αυτό το σπουδαίο γεγονός. Κάτι άλλο είναι που οι μεγαλύτεροι κρύβουν. Ένα μυστικό που το κρατάνε εδώ και χρόνια. Πολλά χρόνια. Κανείς δεν κατάφερε να το μάθει πριν από τα δέκατα όγδοα γενέθλιά του.

Το παράξενο είναι πως μετά από αυτή τη μέρα τη ζωής τους όλοι γίνονται διαφορετικοί. Αλλάζουν. Χάνονται για λίγες μέρες κι όταν εμφανίζονται ξανά είναι αλλιώςτικοί. Το πρόσωπό τους παίρνει καινούργιο σχήμα, καθώς τα χείλη τους δεν κρύβουν πια τα δόντια τους διαρκώς. Σε κάποιους φαίνονται και τα ούλα τους. Κάποιες φορές του φάνηκε πως είδε και μερικούς με βρεγμένα μάτια. Κι ύστερα, του φαίνεται πως χρησιμοποιούν και κάτι άγνωστες λέξεις. Όχι ξεκάθαρα, μόνο κάτι μισόλογα. Έχει μια αμυδρή ανάμνηση από κάποιες φιγούρες να μιλούν με τέτοιες λέξεις. Σαν μια εικόνα που έρχεται και φεύγει. Ίσως ήταν οι γονείς του, αλλά δεν είναι σίγουρος.

Τους ζήτησαν να μαζευτούν όλοι —όλα τα παιδιά που σήμερα γίνονται 18— έξω από την πύλη της παλιάς πόλης. Γιατί; Τι υπάρχει εκεί; Ήταν απαγορευμένη η παλιά πόλη για τα παιδιά. Ήταν πολύ αυστηροί οι κανονισμοί. Κανένα παιδί δεν μπορούσε να σκεφτεί τι υπάρχει εκεί μέσα· τι ήταν αυτό που δεν έπρεπε να γνωρίζουν τα παιδιά.

Το ξυπνητήρι χτύπησε 7:00. Πετάχτηκε όρθιος κι άρχισε να ετοιμάζεται. Στις 8:00 ακριβώς έπρεπε να είναι εκεί. Έφτασε πολύ νωρίτερα όπως και τα περισσότερα παιδιά· δε θα ’ναι πάνω από 10-12 άτομα. Η αγωνία του μεγαλώνει καθώς περνάει η ώρα.

8:00. Η μεγάλη ξύλινη πόρτα ανοίγει. Δύο μεγαλόσωμοι άντρες τους περιμένουν. Αφού μπαίνουν μέσα όλοι, η βαριά πόρτα κλείνει πίσω τους. Κοιτάζουν γύρω τους. Μερικά χαμηλά σπίτια τριγύρω και στο βάθος φαίνεται ένα τεράστιο κτίριο. Τα πάντα είναι φτιαγμένα από πέτρα και ασφάλι.

Οι δύο άντρες τους κάνουν νόημα να τους ακολουθήσουν. Προχωρούν. Φτάνουν στο μεγάλο κτίριο. Δυο φρουροί τους ανοίγουν την πόρτα και μπαίνουν μέσα. Πόσο κρύο κάνει! Κουμπώνει το μπουφάν του. Κοιτάζει γύρω του. Το φως είναι

τόσο δυνατό που δεν τον αφήνει να δει τίποτα. Σε λίγο ακούγεται μια φωνή. Μιλάει αργά και καθαρά: «Αγαπητά μου παιδιά. Σήμερα είναι η πιο σπουδαία μέρα της ζωής σας. Όχι μόνο γιατί σήμερα γίνεστε 18 χρονών, αλλά επειδή σήμερα θα αποκτήσετε αυτό που ένας μεγάλος μισάνθρωπος, ο μάγος Φερφλούχτ, την ημέρα που γεννηθήκατε σας στέρησε: την καρδιά σας. Και μαζί μ’ αυτήν ό,τι πρέπει να έχει ένας άνθρωπος για να λέγεται άνθρωπος: ψυχή, συναισθήματα, ένα χαμόγελο. Τα γεγονότα του παρελθόντος θα τα μάθετε εν καιρώ από τους γονείς σας ή τους μεγαλύτερους φίλους σας. Αυτό που πρέπει να ξέρετε, όμως, είναι πως σήμερα, εκτός των άλλων, θα πρέπει να δώσετε έναν όρκο σιωπής. Όσα θα ζήσετε αυτές τις μέρες και όσα μάθετε δεν μπορείτε να τα μοιραστείτε με μικρότερους σας. ΠΟΤΕ. Τώρα, θα σας μιλήσω για τη διαδικασία.....»

Τα φώτα χαμηλώνουν. Βλέπει πιο καθαρά, τώρα. Το βλέμμα του σαρώνει το χώρο. Δεκάδες μικρά ψυγεία. Και μέσα τους, πάνω σε γυάλινους δίσκους, κατακόκκινα κομμάτια παλλόμενου κρέατος....

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΑΚΟΣΤΕΡΓΙΟΣ

Ο Ιάσοντας

«Στο υπόσχομαι Αννούλα μου. Θα ξαναδείς πολύ γρήγορα την οικογένεια μας».

Η ζεστή χροιά της φωνής του μεγάλου της αδερφού, δημιουργούσε μια αίσθηση ασφάλειας στο σκοτεινό και βουβό δάσος. Κρατώντας το εφηβικό του χέρι με το μικροκαμωμένο δικό της, το μικρό κορίτσι δεν έβλεπε την ώρα να γυρίσει στο σπίτι της.

Οι μακριές ιτιές στην ομιχλώδη διαδρομή τους, την έκαναν να φαντάζεται σκιερές φιγούρες και υποτιθέμενα τέρατα κρυμμένα πίσω από τους σάπιους κορμούς.

«Ιάσωνα θέλουμε πολύ ακόμα; Μήπως έχουμε χαθεί;» του ψιθύρισε με την ζαχαρένια χροιά της. Είχε γύρει το μικρό κορμί της σχεδόν εξολοκλήρου πάνω στο αδερφού της φοβούμενη το άγνωστο περιβάλλον.

«Σύντομα θα φτάσουμε Αννούλα μου. Πρώτη φορά έρχομαι από αυτό το μονοπάτι όμως κάτι μου λέει πως κινούμαστε στη σωστή κατεύθυνση».

«Και όταν φτάσουμε θα δεις», της είπε καθησυχαστικά. «Η μαμά και ο μπαμπάς θα μας περιμένουν μπροστά από το αναμμένο τζάκι, όπως κάνουν πάντα, και θα τρέξουν στην αγκαλιά μας, μόλις μας δουν».

Συνεχίζοντας την «τυφλή» πορεία τους, η παλάμη της είχε αρχίσει να ιδρώνει και να τρέμει. Μισόκλεισε τα μάτια της στη προσπάθεια να δει λίγο παραπέρα όταν ένας απότομος ήχος από σπάσιμο κλαδιών ακούστηκε από πίσω της.

Γυρνώντας το πορσελάνινο πρόσωπο της, το μόνο που κατάφερε να αντικρίσει ήταν το γκρι πέπλο της αντάρας.

«Ιάσωνα κάποιος είναι εδώ. Τον άκουσες και εσύ αυτό το θόρυβο έτσι;»

Εκείνος γέλασε φωναχτά. «Η ιδέα σου θα είναι αδερφούλα μου. Μην ανησυχείς».

Η κοπέλα άρχισε να γίνεται όλο και πιο νευρική και καχύποπτη, ακούγοντας ήχους από διάφορες πηγές γύρω της και εκείνος αποφάσισε να την καθησυχάσει με το να της αφηγηθεί ένα παραμύθι που λέγεται σε αυτά τα μέρη.

«Πριν από πολλά χρόνια Αννούλα μου, όταν η ανθρωπότητα δεν είχε εξερευνήσει αυτά τα πυκνά και δύσβατα δάση ακόμα, ζούσε μια οικογένεια αλλόκοτων και παραμορφωμένων πλασμάτων στα βάθη τους. Αν και επιθετικά και επιφυλακτικά από την φύση τους, κυνηγάγανε μόνο για την τροφή τους και ποτέ δεν πείραζαν κάποιο ζωντανό πλάσμα χωρίς λόγο.

Ένα ανοιξιάτικο πρωινό λοιπόν, μια ομάδα κυνηγών αποφάσισε να πάει να χαρτογραφήσει αυτό το μέρος της χώρας. Εφοδιασμένοι με όπλα, σκυλιά και παγίδες χτενίζανε μέρα με τη μέρα ολόένα και μεγαλύτερο μέρος του δάσους ενώ τα όντα αυτά, αθέατα από το ανθρώπινο μάτι, κρυβόντουσαν όλο και πιο βαθιά στην καρδιά του.

Όσπου ήρθαν οι εποχές που είχανε παγιδευτεί. Το δύσμορφο παρουσιαστικό τους και η τρομαχτική όψη τους, ξύπνησε την επιφυλακτική φύση των ανθρώπων προς το άγνωστο. Φοβούμενοι για τον εαυτό τους επιτέθηκαν σε αυτά τα πλάσματα μέχρι να εξαλείψουν και το τελευταίο».

«Και τα σκότωσαν όλα;», ρώτησε με ένα τόνο αγωνίας στην φωνή της.

«Όλα ναι. Δεν έμεινε κανένα τρομαχτικό όν στη ζωή. Το δάσος κατακτήθηκε από την ανθρώπινη φύση».

Η Άννα αναστέναξε ανακουφισμένη. «Ευτυχώς, τα κακά τέρατα πήραν αυτό που τους άξιζε».

Ο αδερφός της έσκυψε ελαφρά το κεφάλι του και χαμογέλασε. «Σου άρεσε το παραμύθι μου αδερφούλα μου; Σε καθυσύχασα;»

«Ναι πολύ» του απάντησε με ένα χαμόγελο. «Τώρα που ξέρω πως αυτά τα τέρατα είναι νεκρά δεν φοβάμαι πια».

Η πυκνή ομίχλη είχε αρχίσει να αραιώνει σταδιακά και το ξανθό κορίτσι διέκρινε πιο καθαρά τον ορίζοντα. Πατώντας πάνω στα νεκρά φθινοπωρινά φύλλα, φτάσανε μπροστά από ένα σταυροδρόμι.

Στα δεξιά τους, ξερόκλαδα και αγκαθωτοί θάμνοι κάνανε συχνά την εμφάνιση τους. Μια περίεργη δυσωδία, έβγαινε μάλλον από κάποιον γειτονικό βάλτο, και κρωξίματα από βατράχια ακουγόntonουσαν στην ατμόσφαιρα.

Από την άλλη μεριά, το τοπίο ήτανε πιο ήσυχο. Η συστάδα των ιτιών συνεχιζόταν, ενώ μια μυρωδιά που ίσα ίσα έκανε την εμφάνιση της, χόρευε στην ατμόσφαιρα. Μια μυρωδιά από κάποιο κοντινό ξυλόφουρνο, όπως διαπίστωσε με χαρά η κοπέλα.

Ανάμεσα στα δυο μονοπάτια, ήτανε μια ξύλινη ταμπέλα στερεωμένη στο έδαφος, με ένα τόξο να δείχνει προς τα αριστερά.

“Προς το σπίτι μας – 2 χιλιόμετρα”.

Η Άννα χοροπήδησε δείχνοντας τα ξύλινα χαραγμένα γράμματα στον Ιάσονα. «Κοίτα Ιάσονα, κοίτα. Είχες δίκιο. Ήμαστε στη σωστή κατεύθυνση για το σπίτι μας, για την οικογένεια μας».

Ο αδερφός της της άφησε το χέρι και της χαμογέλασε. «Πήγαινε εσύ και σε ακολουθώ εγώ. Σε λίγο θα τους ξαναδείς».

Με ανάλαφρο πάτημα το μικρό κορίτσι προπορεύτηκε, με τον μεγάλο αδερφό της κατά πόδας.

Εναρμόνισε το βήμα της με το κελάηδισμα από τα γειτονικά αηδόνια και χαρούμενη έκλεισε τα μάτια της μυρίζοντας το φρέσκο οξυγόνο μαζί με το αχνιστό ψωμί.

«Ιάσονα κάνε πιο γρήγορα» του φώναξε, «η μαμά μας μας έχει έτοιμο φαγητό».

Διακρίνοντας ένα μακρινό ξέφωτο στο ορίζοντα θυμήθηκε στιγμιαία τα γράμματα της ξύλινης ταμπέλας που είχε δει στο σταυροδρόμι.

“Προς το σπίτι μας – 2 χιλιόμετρα”.

Μα καλά ποιος βάζει μια τέτοια ταμπέλα σε ένα άγνωστο μέρος;

Σταμάτησε απότομα και άρχισε να αφουγκράζεται το τοπίο γύρω της.

Και γιατί αυτά τα γράμματα μου φάνηκαν γνωστά;

Η κοπέλα σταμάτησε και κοίταξε πίσω της. Σε αρκετά μακρινή απόσταση την ακολουθούσε ο αδερφός της, με το μόνιμα χαραγμένο χαμόγελο στα χείλη του.

Του Ιάσονα, αναρωτήθηκε. Ο Ιάσοντας το έγγραψε αυτό;

Άρχισε να περπατάει πάλι, με αργό βηματισμό αυτή τη φορά και αφηρημένο το μυαλό της.

Προσπάθησε να θυμηθεί την σημερινή τους διαδρομή μέσα από το δάσος. Ένωθε πως κάτι της διέφευγε. Ο αδερφός της ήτανε σίγουρος από την αρχή, πως το μονοπάτι που πρώτη φορά διάβαινε, ήτανε και το σωστό για το σπίτι τους.

Πρώτη φορά;

Μα αν το διάβαινε όντως πρώτη φορά, τότε πως βρέθηκε στο σταυροδρόμι μια ταμπέλα με παρόμοια γράμματα με του αδερφού μου.

Τα τελευταία της βήματα την έφεραν μπροστά από ένα ανοιχτό ξέφωτο.

Το αίμα της πάγωσε στην θέα αυτού του γεμάτου φρίκη τοπίου.

Πρώτα αντίκρισε τρία ακέφαλα πτώματα, που ήτανε κρεμασμένα ανάποδα από τα κλαδιά μιας κλαίουσας ιτιάς. Το φρέσκο αίμα έσταζε ακόμα από τους ακρωτηριασμένους λαιμούς τους, προς το έδαφος.

Με κενό βλέμμα και μισάνοιχτα τα χείλη της, ακολούθησε αργά τις παχιές σταγόνες.

Κάτω από αυτά, σε πασσάλους παλουκωμένα ήτανε τα κεφάλια της οικογένειάς της. Του πατέρα, της μητέρας της αλλά και του αδερφού της, του Ιάσονα.

Ανήμπορη να κουνηθεί από την αποκάλυψη και με έναν πρωτόγνωρο τρόπο να παραλύει κάθε κύτταρο του σώματος της, αισθάνθηκε μια υγρή, τοξική ανάσα πάνω από τον ώμο της...

Και μια βαριά, γλοιώδη φωνή να της ψιθυρίζει στο αυτί.

«Είδες Αννούλα μου. Πάντα κρατάω την υπόσχεση μου».